

11 Phút

Contents

11 Phút	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	30
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	46
17. Chương 17	47
18. Chương 18	48
19. Chương 19	54
20. Chương 20	56

11 Phút

Giới thiệu

Đam mê khiến con người ta ngừng ăn, ngừng ngủ, ngừng làm việc và không còn cảm thấy bình yên n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/11-phut>

1. Chương 1

Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái làng chơi tên là Maria. Đợi một chút. “Ngày xưa ngày xưa” là cách mở đầu của những câu chuyện trẻ em hay nhất còn “gái làng chơi” là ngôn ngữ của người lớn. Làm sao tôi có thể bắt đầu một cuốn sách với sự mâu thuẫn hiển nhiên như vậy được? Nhưng bởi vì trong mọi khoảnh khắc của cuộc đời, tất cả chúng ta đều đặt một chân đến mảnh đất của những câu chuyện thần tiên, còn chân kia lại ở vực thẳm, nên hãy giữ lấy cách mở đầu này.

Ngày xưa ngày xưa, có một cô gái làng chơi tên là Maria.

Như tất cả các cô gái làng chơi khác, nàng vốn là một cô bé ngây thơ, trong trắng. Và ở tuổi mới lớn, nàng cũng mơ ước về cuộc gặp gỡ với những người đàn ông của cuộc đời mình (giàu có, đẹp trai, thông minh), mơ được kết hôn (trong một bộ váy cưới), có hai đứa con (chúng sẽ trưởng thành và nổi tiếng), và sống trong một ngôi nhà xinh xắn (có thể nhìn ra biển). Cha nàng là người bán hàng rong, còn mẹ nàng là thợ may, và thị trấn nơi nàng sống nằm ở một vùng hẻo lánh của Brazil, chỉ có duy nhất một rạp chiếu phim, một câu lạc bộ đêm và một nhà băng. Đó là lý do mà Maria luôn hy vọng rằng, một ngày nào đó, chàng Hoàng tử quyền rũ của nàng sẽ xuất hiện, bế bổng nàng lên, mang nàng đi cùng và cả hai sẽ cùng nhau chinh phục thế giới.

Trong khi chờ đợi chàng Hoàng tử quyền rũ xuất hiện, tất cả những gì nàng có thể làm là tiếp tục mơ mộng. Mười một tuổi, Maria bắt đầu yêu, tình yêu nảy nở trên con đường từ nhà tới trường. Vào ngày đầu tiên của học kỳ, nàng phát hiện ra rằng mình không cô đơn trên con đường tới trường: cùng hành trình với nàng là một chàng trai sống ở khu lân cận và có thời gian biểu giống nàng. Họ chưa bao giờ trao đổi, dù chỉ một lời, nhưng dần dần Maria biết rằng, với nàng, khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong ngày là khoảnh khắc trên con đường đi tới trường: những khoảnh khắc của bụi bặm, khát nước, mệt mỏi rã rời, mặt trời thì đỏ lửa trên đầu, còn chàng trai bước rất nhanh, và nàng phải cố gắng hết sức mới theo kịp.

Cảnh tượng đó lặp đi lặp lại hết tháng này sang tháng khác; Maria vốn ghét chuyện học hành và trò tiêu khiển duy nhất chỉ là cái vô tuyến, bây giờ bắt đầu mong ngóng mỗi ngày trôi qua thật nhanh để nàng lại được đi trên con đường ấy. Nàng háo hức chờ đợi từng buổi đi học và không giống những cô bạn cùng tuổi khác, nàng cảm thấy những kỳ nghỉ cuối tuần thật tẻ nhạt. Đối với một đứa trẻ, có lẽ thời gian trôi đi chậm hơn là đối với một người trưởng thành, nhưng Maria đã chịu đựng một cách tuyệt vời và cảm thấy những ngày này thật đơn điệu, bởi vì chúng chỉ cho nàng vãn vãn có mười phút được ở bên cạnh tình yêu của đời nàng, còn lại là hàng ngàn giờ đồng hồ nàng chỉ để dành nghĩ về chàng trai ấy, và tượng tượng sẽ thật tuyệt vời nếu như hai người có thể nói chuyện.

Và điều đó đã xảy ra.

Một buổi sáng, trên đường đến trường, chàng trai đuổi theo nàng và hỏi mượn một chiếc bút chì. Maria đã không trả lời; thực tế, là nàng gần như phát cáu vì cách tiếp cận đáng thất vọng này và thậm chí nàng còn cố bước nhanh hơn. Maria có cảm giác sững sờ khi nàng nhìn thấy chàng trai tiến về phía mình, hoảng sợ khi nghĩ rằng chàng có thể nhận ra là nàng đã yêu chàng đến mức nào. Làm sao mà nàng từng háo hức chờ đợi chàng đến thế, làm sao nàng dám mơ mộng được nắm tay chàng, cùng nhau đi qua cổng trường và tiếp tục đi mãi, đi mãi cho đến cuối con đường, nơi đó - như mọi người nói - có một thành phố lớn, có những ngôi sao điện ảnh, ngôi sao truyền hình, những chiếc xe con, rất nhiều rạp chiếu phim, và vô số những trò vui nhộn khác.

Thời gian còn lại của ngày hôm đó, Maria không thể nào tập trung học được nữa, nàng bị dẫn vật bởi cách cư xử xuẩn ngốc của mình, nhưng cũng lúc ấy, nàng lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn bởi nàng biết rằng chàng cũng để ý đến mình, chiếc bút chì chỉ là cái cớ để mở đầu một cuộc nói chuyện mà thôi, khi chàng trai tiến lại gần, nàng đã trông thấy chàng có một chiếc bút mực trong túi. Maria chờ tới lần sau, và suốt đêm đó - cũng như những đêm tiếp theo - nàng nhắm đi nhắm lại những điều nàng sẽ nói với chàng cho tới khi nàng nghĩ ra cách hay nhất để bắt đầu một câu chuyện sẽ không bao giờ có kết thúc.

Nhưng đã không có lần sau nữa, dù hai người vẫn đến trường cùng nhau, và Maria đôi khi còn đi trước vài bước, bàn tay phải giữ chặt một cây bút chì, hay lần khác, nàng đi nhẹ nhàng đằng sau chàng để có thể chăm chú nhìn chàng một cách đầy âu yếm, nhưng chàng trai đã không nói với nàng một lời nào nữa. Maria đành chôn chặt tình yêu và đau khổ trong tâm lặng đến khi kết thúc năm học.

Kỳ nghỉ hè dài vô tận tiếp nối sau đó. Một buổi sáng, Maria thức dậy, phát hiện thấy máu ở hai chân và định ninh rằng mình sắp chết. Maria quyết định để lại một lá thư cho chàng trai, để nói với chàng rằng chàng chính là tình yêu lớn của cuộc đời nàng, và rồi nàng sẽ đi vào rừng chờ đợi cái chết. Vì nàng chắc chắn rằng mình sẽ bị giết bởi một trong hai con quái vật vẫn gây kinh hoàng cho mọi người trong vùng xưa nay là ma sói và mula-sem-cabeca (nghe nói nó vốn là một con la và bị kết án phải chịu số phận bị đát, suốt đời đi lang thang trong đêm tối). Maria cho rằng bằng cách chết như vậy, cha mẹ nàng sẽ không phải đau khổ quá nhiều trước cái chết của con gái, mặc dù thường xuyên bị những bi kịch đau khổ vây quanh những người nghèo luôn hy vọng, và cha mẹ nàng có thể tự thuyết phục họ tin rằng nàng đã bị một gia đình giàu có, không con cái bất cóc, rồi một ngày nào đó nàng sẽ quay về, giàu có và nổi tiếng. Còn tình yêu hiện tại (và mãi mãi) của cuộc đời nàng sẽ không bao giờ quên nàng, và chàng sẽ tự hành hạ bản thân mỗi ngày vì đã không nói chuyện với nàng thêm một lần nữa.

Nhưng không bao giờ nàng viết lá thư đó vì mẹ nàng đã bước vào phòng, bà nhìn tấm ga trải giường dính máu, mỉm cười và nói:

“Bây giờ con đã là một phụ nữ trẻ rồi.”

Maria bản thảo liệu có điều gì liên quan giữa hiện tượng thấy máu ở chân với việc nàng trở thành một phụ nữ trẻ không đây. Nhưng lời giải thích của mẹ nàng không làm nàng thấy thỏa mãn: bà chỉ nói đó là điều bình thường, và từ nay trở đi, cứ bốn hoặc năm ngày trong một tháng, nàng sẽ phải mang thứ gì đó giống như một cái gối của búp bê ở giữa hai chân mình. Maria hỏi lại rằng, liệu bọn con trai có phải sử dụng thứ gì đó tương tự như cái ống để ngăn máu chảy ra từ quần của họ hay không, và câu trả lời là, điều đó chỉ xảy ra với phụ nữ thôi.

Maria đã than phiền với Chúa, nhưng cuối cùng, nàng cũng quen với việc có kinh nguyệt. Tuy vậy, nàng vẫn không thể nào quen với việc vắng hình bóng của chàng trai, và nàng tiếp tục xỉ vả chính mình vì đã ngu ngốc trốn chạy cái điều mà nàng luôn mong mỏi nhất. Một ngày trước khi học kỳ mới bắt đầu, Maria đến nhà thờ duy nhất trong thị trấn và thề trước Thánh Anthony rằng, nàng sẽ nắm lấy cơ hội đầu tiên để nói chuyện với chàng trai trong mơ của mình.

Ngày hôm sau, Maria diện chiếc váy đẹp nhất được mẹ may cho nhân dịp khai giảng, rồi đi đến trường, lòng thầm tạ ơn Chúa vì cuối cùng kỳ nghỉ hè cũng kết thúc. Nhưng chàng trai đã không xuất hiện. Rồi một tuần đau khổ nữa lại trôi qua, tới khi một vài người bạn ở trường nói cho Maria biết chàng trai đã chuyển nhà khỏi thị trấn này.

“Cậu ấy đã chuyển đến một nơi nào đó rất xa”, một người bạn nói vậy.

Vào khoảnh khắc nhận được tin dữ ấy, Maria đã học được một điều rằng, có những thứ khi đã mất đi thì chắc chắn không bao giờ có thể tìm lại được nữa. Nàng cũng biết được rằng, có một nơi được gọi là “một nơi nào đó rất xa”, thế giới thì rộng lớn, còn thị trấn của nàng thì quá bé nhỏ, và cuối cùng những người tuyệt vời nhất luôn ra đi. Maria cũng muốn đi khỏi nơi này, nhưng nàng vẫn còn quá trẻ. Dù vậy, khi nhìn những con đường bụi mù của thị trấn này, nàng quyết tâm rằng, một ngày nào đó nàng sẽ đi theo bước chân chàng trai nàng yêu. Vào ngày thứ Sáu chín tuần sau đó, Maria nhận Lễ ban thánh thể, theo đúng tục lệ trong tôn giáo của nàng, và cầu xin Đức Mẹ Đồng Trinh từ nay sẽ che chở cho nàng.

Maria đã đau buồn suốt một thời gian dài và nàng cố gắng một cách tuyệt vọng để tìm ra nơi chàng trai chuyển đến, nhưng không ai biết cha mẹ chàng chuyển đến đâu. Điều đó khiến Maria bắt đầu cảm thấy rằng thế giới quá rộng lớn, rằng tình yêu là thứ gì đó thật nguy hiểm, rằng Đức Mẹ Đồng Trinh là vị thánh ở một thiên đường xa xôi và không bao giờ lắng nghe lời cầu nguyện của những đứa trẻ.

2. Chương 2

Ba năm trôi qua, Maria đã học địa lý, toán học và bắt đầu theo dõi các chương trình phim tình cảm trên truyền hình; ở trường, nàng đọc cuốn tạp chí khiêu dâm đầu tiên, và bắt đầu viết nhật ký để ghi lại cuộc

đời buồn chán của mình, khao khát được trải nghiệm lần đầu tiên với những thứ mà nàng vẫn được nghe trong lớp học: đại dương, tuyết, đàn ông đội những chiếc khăn trùm đầu, và những người phụ nữ trang nhã, sang trọng đeo các món đồ trang sức đắt tiền. Nhưng không ai có thể sống nhờ những giấc mơ không thể thực hiện - đặc biệt khi mà mẹ của họ là một thợ may, còn cha của họ thì hiếm khi có mặt ở nhà - Maria nhanh chóng nhận ra rằng cần phải biết nhiều hơn về những điều đang diễn ra xung quanh. Nàng học để có thể bước vào đời, và tìm kiếm một người có thể cùng nàng chia sẻ giấc mơ phiêu lưu mạo hiểm. Khi bước sang tuổi mười lăm, Maria yêu một chàng trai mà nàng gặp trong đám diễu hành Tuần lễ Thánh.

Maria đã không lặp lại sai lầm thời thơ ấu của mình: họ nói chuyện, trở thành bạn, bắt đầu đi xem phim và dự tiệc cùng nhau. Nhưng nàng cũng nhận thấy rằng, từ sự việc xảy ra với chàng trai đầu tiên, nàng cảm thấy những khi người yêu không có bên, nàng sẽ yêu mãnh liệt hơn: nàng sẽ thấy nhớ người bạn trai da diết, sẽ dành hàng giờ đồng hồ tưởng tượng ra những điều họ sẽ nói và khi nào họ sẽ gặp lại, nhớ từng phút giây được ở bên nhau, cố gắng phân tích rõ những gì nàng đã làm đúng, hay những gì nàng đã làm sai. Maria thích tưởng tượng mình là một người phụ nữ từng trải. Một người phụ nữ đã để cho những đam mê lớn lao thoát khỏi sự kìm giữ của bản thân và biết rõ nỗi đau nào là nguyên nhân dẫn đến điều này. Giờ đây nàng đang quyết tâm chiến đấu với mọi khả năng có thể vì người đàn ông này, vì một đám cưới, quyết tâm rằng anh ta sẽ là người đàn ông mà nàng kết hôn cùng, những đứa con và một ngôi nhà bên bờ biển. Nàng đã nói với mẹ về điều đó, và được nghe bà trả lời:

“Con yêu, nhưng con vẫn còn quá trẻ.”

“Mẹ cũng đã kết hôn khi mẹ mười sáu tuổi mà.”

Bà không muốn giải thích rằng, đó là vì bà đã có thai ngoài ý muốn, nên bà đành dùng câu “đó là chuyện khác” để kết thúc vấn đề tranh luận.

Ngày hôm sau, Maria cùng bạn trai đi dạo ở vùng ngoại ô. Họ nói chuyện đôi chút, nàng hỏi chàng có thích đi du lịch không, nhưng thay vì trả lời câu hỏi, chàng kéo nàng vào vòng tay và hôn nàng.

Nụ hôn đầu tiên! Nàng đã mơ đến giây phút này biết bao nhiêu! Và phong cảnh lúc này cũng thật đặc biệt: những con diệc đang liệng cánh bay, mặt trời đang lặn phía đường chân trời, vẻ đẹp hoang dã của một vùng đất bán sa mạc, tiếng nhạc phía xa xa vọng lại. Maria có vẻ muốn lùi lại, nhưng sau đó nàng lại ôm ghì lấy chàng và lặp lại những gì nàng thường thấy trong rạp chiếu phim, trong các quyển tạp chí và trên truyền hình: nàng chà xát môi mình lên môi chàng với đôi chút dữ dội, xoay đầu từ bên này sang bên kia vừa nhấp nhàng vừa điên cuồng. Và rồi, nàng cảm thấy lưỡi chàng chạm vào răng mình, nàng nghĩ nó thật tuyệt.

Nhưng đột nhiên chàng ngừng lại và hỏi:

“Em không muốn à?”

Nàng định nói gì đây? Nàng có muốn không? Tất nhiên là có! Nhưng một người phụ nữ không nên bộc lộ theo cách ấy, đặc biệt là với người chồng tương lai của mình, hơn nữa chàng sẽ vì vậy mà dành suốt phần đời còn lại để nghi ngờ rằng liệu nàng có thể dễ dàng nói “vâng” như thế với bất cứ ai, bất cứ điều gì. Nàng quyết định không trả lời.

Chàng hôn nàng lần nữa, nhưng lần này ít nồng nhiệt hơn. Một lần nữa, chàng dừng lại, đổ mắt và Maria biết rằng có gì đó không ổn, nhưng nàng lại sợ không dám hỏi. Nàng nắm lấy tay chàng và cả hai cùng quay về thị trấn, vừa đi vừa nói những chuyện khác như thể không hề có chuyện gì xảy ra.

Tối hôm đó - việc sử dụng từ ngữ đôi khi thật khó khăn, bởi vì Maria chắc rằng, có một ngày, những điều nàng viết ra đây sẽ bị ai đó đọc được, nhưng vì tin là một điều gì đó rất quan trọng đã xảy ra với mình - nàng đã viết vào nhật ký:

Khi chúng ta gặp một người và bắt đầu yêu, chúng ta sẽ có cảm giác như cả vũ trụ đều ở bên mình. Hôm nay mình đã thấy điều đó khi mặt trời lặn. Nhưng vào lúc ấy có chuyện không hay xảy ra khiến mọi thứ bỗng dưng biến mất! Không còn những chú diệc, không còn âm nhạc phía xa xa, thậm chí cả hương vị trên đôi môi anh ấy cũng không còn. Sao chuyện đó có thể xảy ra với một điều đẹp đẽ như thế chứ, chỉ vài phút trước khi mọi thứ tan biến?

Cuộc sống trôi đi thật nhanh. Nó xô đẩy chúng ta từ thiên đường xuống địa ngục chỉ trong tích tắc.

Ngày hôm sau, Maria kể cho các bạn gái nghe chuyện của mình. Tất cả bọn họ đều đã thấy nàng đi dạo với “vị hôn phu” tương lai của nàng. Xét cho cùng, việc có một tình yêu lớn trong đời chưa phải đã là đủ, bạn cần chắc chắn rằng tất cả mọi người đều phải biết bạn là một người đáng khao khát đến thế nào. Họ đang rất muốn được biết xem điều gì đã diễn ra, và Maria, với vẻ tự tin nhất, tuyên bố rằng khoảnh khắc ngọt ngào nhất chính là khi lưỡi của chàng chạm vào hàm răng nàng. Nghe đến đó, một cô bạn gái phá lên cười.

“Bạn đã không mở miệng hay sao?”

Mọi thứ đột nhiên trở nên rõ ràng với Maria: câu hỏi của chàng, sự thất vọng của chàng.

“Để làm gì cơ?”

“Để anh ấy đưa lưỡi vào bên trong.”

“Làm thế thì có gì khác chứ?”

“Bạn không thể giải thích rõ được. Đó là cách người ta hôn nhau mà.”

Có những tiếng cười khúc khích, sự thương hại cùng cảm giác hân hoan vui sướng thù địch từ những cô bạn gái chưa từng được một chàng trai nào yêu. Maria làm ra vẻ không thêm bận tâm và cũng phá lên cười, nhưng lúc ấy tâm hồn nàng đang bật khóc. Nàng thầm nguyện rửa những bộ phim nàng đã xem ở rạp, chính từ những bộ phim ấy nàng đã học cách nhắm mắt lại, đặt tay lên đầu chàng và xoay đầu mình nhẹ nhàng sang phải, sang trái, thế nhưng điều cốt yếu nhất thì lại sai. Nàng cố tìm ra một lý do biện minh hoàn hảo (Em đã không muốn làm điều đó, bởi vì em đã không chắc chắn, nhưng giờ đây em đã nhận ra anh là tình yêu của đời em) và chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Nàng đã không gặp chàng cho tới ba ngày sau, trong một bữa tiệc ở câu lạc bộ, chàng ta đang nắm tay một trong những cô bạn của nàng, người bạn đã hỏi nàng về nụ hôn hôm đó. Một lần nữa, nàng lại vờ như không quan tâm, và cố gắng chịu đựng cho đến khi buổi tối kết thúc bằng cách nói chuyện phiếm với những cô bạn gái về các ngôi sao điện ảnh và về những chàng trai khác trong vùng. Nàng cũng vờ như không nhận thấy những cái nhìn đôi lúc tỏ vẻ thương hại của những cô bạn. Thế nhưng, khi về đến nhà, nàng đã để mặc cho cả vũ trụ của mình sụp đổ; nàng khóc suốt đêm, đau khổ cho tới tám tháng sau và kết luận rằng tình yêu rõ ràng không phải dành cho nàng, và nàng sinh ra cũng không phải để dành cho tình yêu. Nàng bắt đầu cân nhắc việc trở thành một nữ tu sĩ, dâng hiến phần đời còn lại của mình cho một tình yêu sẽ không còn làm nàng đau đớn, không để lại những vết thương nơi trái tim nàng - tình yêu dành cho Chúa. Ở trường, nàng đã được học về các hội truyền giáo, họ là những người đi đến Châu Phi và nàng quyết định rằng, đó là con đường giải thoát nàng khỏi cuộc sống chán ngắt này. Nàng đã lên kế hoạch vào một nhà tu kín, nàng học bài đầu tiên về viện trợ (theo lời một vài thầy cô giáo thì có rất nhiều người đang chết dần ở Châu Phi), làm việc chăm chỉ trong lớp học tôn giáo, và bắt đầu tưởng tượng mình như là một vị thánh thời nay, cứu giúp những cuộc đời khốn khổ và đến thăm những khu rừng nhiệt đới xa xôi, nơi cư trú của hổ và sư tử.

Nhưng, tuổi mười lăm không chỉ mang đến việc khám phá ra bạn phải mở miệng khi hôn ai đó, và rằng tình yêu, trên tất cả, là nguyên nhân của sự đau khổ. Maria còn phát hiện ra điều thứ ba nữa: thủ dâm. Chuyện đó xảy ra gần như là tình cờ, khi nàng chạm vào phần bên ngoài của bộ phận sinh dục trong lúc chờ mẹ về nhà. Nàng đã từng làm vậy khi còn nhỏ và nàng thấy thích cảm giác đó, cho tới một ngày, bố nàng nhìn thấy và ông đã tát nàng thật mạnh mà không giải thích lý do tại sao. Maria không bao giờ quên đã bị đánh như thế, và nàng biết rằng nàng không nên sờ mó vào người mình khi ở trước mặt người khác. Vì nàng cũng không thể làm vậy giữa đường và nàng không có phòng riêng ở nhà nên dần dần nàng đã hoàn toàn quên cảm giác thích thú đó.

Cho đến buổi chiều hôm ấy, gần sáu tháng sau nụ hôn đầu, mẹ nàng về nhà muộn, chẳng có việc gì để làm cả, bố nàng đã ra ngoài với một người bạn, và vì không có gì thú vị trên ti vi, nàng bắt đầu kiểm tra cơ thể mình, hy vọng có thể tìm thấy và loại bỏ những sợi lông tơ không mong muốn bằng một cái nhíp. Maria đã rất ngạc nhiên khi thấy có một miếng thịt đệm nhỏ trên âm đạo của mình. Nàng bắt đầu chạm vào nó và không thể ngừng lại được; những cảm giác được gợi lên thật quá mãnh liệt và khoái lạc; cả cơ thể nàng - đặc biệt là chỗ nàng chạm vào - trở nên căng thẳng, bồn chồn. Một lúc sau, nàng bắt đầu bước vào cảm giác như mình đang ở trên thiên đường, nó trở nên mãnh liệt, dữ dội, cho đến khi nàng không thể nhận ra mình

không thể nhìn thấy, nghe thấy một cách rõ ràng nữa, mọi thứ hiện ra nhuốm một màu vàng. Rồi nàng rên rỉ, thích thú với lần khoái cảm nhục dục đầu tiên của mình.

Cực khoái!

Nó giống như ta đang trôi bồng bềnh tới thiên đường và sau đó chậm chậm nhảy dù từ máy bay xuống mặt đất vậy. Thân thể Maria thấm đẫm vị ngọt ngào, nhưng nàng cảm thấy đầy đủ, no nê và tràn đầy sinh lực. Thì ra đó là tình dục! Thật tuyệt diệu làm sao! Không giống như những tạp chí khiêu dâm, trong đó mọi người nói về khoái lạc, thích thú, nhưng với một vẻ mặt nhố nhăng như bị đau đớn. Và không cần một người đàn ông, kẻ chỉ thích cơ thể của phụ nữ, nhưng lại không có thời gian dành cho những cảm giác của cô ta. Nàng có thể tự mình làm điều đó! Maria làm lại một lần nữa, lần này nàng tưởng tượng rằng một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng đang chạm vào nàng, và nàng lại bồng bềnh trôi lên thiên đường và lại nhảy dù xuống, cảm giác như được tiếp thêm sinh lực còn nhiều hơn trước. Nhưng ngay khi nàng định làm điều đó lần thứ ba thì mẹ nàng trở về.

Maria kể cho các bạn gái về phát hiện mới này, nhưng không nói rằng nàng chỉ mới phát hiện ra nó vài giờ đồng hồ trước. Tất cả bọn họ - ngoại trừ hai người - đều biết nàng đang nói về điều gì, nhưng không ai trong bọn họ từng dám khơi mào. Sự chuyển hướng của Maria tới cảm xúc này giống như một cuộc cách mạng, nàng trở thành người dẫn đầu cả nhóm, phát minh ra một trò chơi lỗ bịch gọi là “xưng tội bí mật”, trong đó họ sẽ hỏi từng người về phương thức thủ dâm mà họ thích nhất. Nàng đã học được nhiều kỹ năng phong phú, như là nằm dưới chăn trong một ngày hè nóng (bởi vì, một người bạn đảm bảo với nàng là nó giúp đỡ mồ hôi), dùng một chiếc lông ngỗng để chạm vào chỗ đó cả cơ thể (nàng không biết chỗ đó gọi là gì), để một chàng trai làm điều đó cho bạn (Maria nghĩ điều này là không thể), sử dụng vòi xịt trong một cái chậu thành thấp để rửa bộ phận sinh dục (nàng không có cái chậu nào ở nhà cả, nhưng nàng sẽ thử cách này ngay khi có dịp đến chơi nhà một người bạn giàu có hơn).

Dầu sao đi nữa, từ lần Maria khám phá chuyện thủ dâm và làm theo các cách mà bạn bè nàng gợi ý, nàng đã từ bỏ hoàn toàn ý tưởng về một cuộc đời dâng hiến cho tôn giáo. Thủ dâm cho nàng một khoái lạc lớn lao, còn nhà thờ dường như lại ngụ ý rằng nhục dục là tội lỗi lớn nhất. Nàng đã nghe được rất nhiều chuyện phong phú từ đám bạn: thủ dâm làm xuất hiện những cái mụn ruồi, thủ dâm có thể dẫn đến việc điên loạn hay thậm chí có thai. Tuy nhiên, bất chấp những rủi ro này, Maria vẫn tiếp tục làm bản thân nàng khoan khoái, thích thú ít nhất mỗi tuần một lần, thường là vào thứ Tư, khi bố nàng ra ngoài chơi bài với những người bạn của ông.

Cùng thời gian đó, nàng lớn dần, thiếu thận trọng hơn trong các mối quan hệ với con trai, và càng quyết tâm rời bỏ nơi nàng đang sống. Nàng yêu thêm ba, bốn lần nữa, giờ thì nàng đã biết hôn như thế nào, và khi ở một mình với các chàng trai, nàng sờ soạng họ và cũng cho phép họ đụng chạm vào cơ thể mình. Nhưng luôn có điều gì đó không ổn, và mỗi quan hệ thường kết thúc đúng lúc nàng chắc chắn rằng đó là người mà nàng muốn gắn bó suốt đời. Sau một thời gian dài, nàng đi đến kết luận, đàn ông chỉ mang đến những tổn thương, đau khổ, thất vọng và cảm giác như thời gian kéo dài lê thê. Một buổi chiều, khi đang ngắm nhìn một bà mẹ chơi đùa với cậu con trai khoảng hai tuổi, Maria đã quyết định rằng có thể nàng vẫn nghĩ đến một người chồng, những đứa con và một ngôi nhà nhìn ra biển, nhưng nàng sẽ không bao giờ yêu nữa, bởi vì tình yêu làm hỏng mọi thứ.

3. Chương 3

Và thế là thời niên thiếu của Maria trôi qua. Nàng ngày càng xinh đẹp, và nỗi buồn của nàng, bầu không khí bí ẩn bao quanh nàng mang đến cho nàng vô số những kẻ theo đuổi, săn đón. Nàng đi chơi với chàng trai này, rồi chàng trai khác, nàng mơ mộng, và rồi lại đau khổ - bất chấp việc nàng tự hứa với bản thân mình là sẽ không bao giờ yêu nữa. Trong một lần hẹn hò, nàng đã mất trinh trên băng ghế sau của một chiếc ô tô; nàng với cậu bạn trai đang chơi trò chơi quen thuộc của họ, sờ soạng, khám phá lẫn nhau với một sức nóng đam mê như thường lệ, và rồi chàng trai lần tới, còn nàng mệt mỏi vì là người duy nhất còn trinh trắng trong đám bạn bè cùng lứa, đã đồng ý cho chàng đưa cái đó vào. Nhưng không giống việc thủ

dâm vẫn đưa nàng bay bổng tới thiên đường, chuyện này làm nàng đau và bị chảy máu, chỗ máu ấy dính trên váy thành một vết bẩn mà nàng đã phải mất rất nhiều thời gian mới giặt sạch được. Không phải là những cảm xúc lôi cuốn như nụ hôn đầu tiên - khi những con diệc đang liệng cánh bay, mặt trời đang lặn xuống đường chân trời và âm nhạc,... nhưng nàng không muốn nghĩ về điều đó nữa.

Nàng làm tình với chàng trai đó thêm vài lần nữa, thật ra là nàng đã phải đe dọa cậu ta trước, nàng nói nếu cậu không chịu làm chuyện đó, nàng sẽ kể với bố cậu ta là cậu đã cưỡng hiếp nàng. Nàng sử dụng cậu ta như một phương thức để học tập, thử mọi cách nàng có thể làm để hiểu về cái khoái lạc khi quan hệ với bạn tình.

Nhưng Maria đã không thể hiểu được cái khoái lạc đó, vì nàng thấy thủ dâm vừa ít rắc rối hơn mà lại mang đến nhiều hoan lạc hơn. Mặc dù vậy, trên tất cả các tạp chí, các chương trình tivi, sách báo, và những cô bạn gái, tất cả, TẤT CẢ BỌN HQ, đều nói rằng một người đàn ông là điều không thể thiếu. Nàng bắt đầu nghĩ rằng mình chắc hẳn có vấn đề gì đó trong quan hệ tình dục mà không thể nói ra, bởi vậy nàng tiếp tục tập trung vào việc học hành của mình, và suốt một thời gian, nàng đã tạm quên đi cái thứ kỳ diệu và tàn bạo vốn được gọi là TÌNH YÊU.

Trích từ nhật ký của Maria, khi nàng mới mười bảy tuổi:

Mục đích của mình là hiểu được tình yêu. Mình biết thế nào là sống khi mình yêu, và mình biết rằng mọi điều mình có bây giờ, dù chúng có vẻ thú vị nhưng không thực sự làm mình rung động.

Nhưng tình yêu là một thứ kinh khủng. Mình đã chứng kiến những nỗi đau khổ của các bạn gái và mình không muốn điều tương tự như thế xảy ra với mình. Họ từng cười nhạo mình vào sự ngây thơ của mình, nhưng giờ đây họ lại hỏi mình làm cách nào mà mình có thể xoay sở với đàn ông tuyệt như thế. Mình mỉm cười và không nói gì cả, bởi vì mình biết rằng phương pháp cứu chữa đó còn tệ hơn cả vết thương của mình: Đơn giản là mình không yêu. Mỗi ngày trôi qua, mình lại thấy rõ ràng hơn rằng những người đàn ông mỏng manh như thế nào, họ thiếu kiên định và chung thủy ra sao, bất an và đáng ngạc nhiên như thế nào, một vài ông bố của các cô bạn gái đã ga găm mình, nhưng mình từ chối. Lần đầu tiên, mình đã bị sốc, nhưng bây giờ mình nghĩ đàn ông vẫn luôn là như thế.

Mặc dù mục đích của mình là hiểu được tình yêu, và mặc dù mình đau khổ khi nghĩ về những người mình đã trao gửi trái tim, nhưng mình vẫn phải thú nhận rằng những người khiến trái tim mình rung động lại thất bại trong việc đánh thức thân thể mình, còn những người khuấy động được thân thể mình lại thất bại trong việc khiến trái tim mình rung động.

4. Chương 4

Maria bước sang tuổi mười chín, hoàn thành chương trình trung học, và tìm được công việc bán hàng ở một hiệu bán vải. Ở đó ông chủ đã phải lòng nàng ngay lập tức. Tuy nhiên khi ấy nàng đã biết cách làm thế nào lợi dụng được một người đàn ông mà không bị anh ta lợi dụng. Nàng không bao giờ để cho ông chủ chạm vào mình, mặc dù nàng luôn luôn kêu gọi và ý thức được về quyền lực mà sắc đẹp của nàng mang lại.

Quyền lực của sắc đẹp là câu trả lời cho câu hỏi: Thế giới của những cô gái xấu xí sẽ như thế nào? Maria có một vài cô bạn chưa bao giờ được chú ý đến trong các bữa tiệc, hoặc là những người mà đàn ông không bao giờ thấy thích. Thật không thể tưởng tượng được các cô gái xấu xí này đã phải cho đi quá nhiều trong khi tình yêu họ nhận được lại quá ít ỏi. Họ phải đau khổ trong cảm lạnh khi họ bị chối bỏ và phải cố gắng đối mặt với tương lai bằng cách tìm kiếm những thứ xa vời để tạo ra một vỏ bọc bên ngoài vì ai đó. Họ độc lập hơn, yêu quý bản thân mình hơn, cho dù vậy trong trí tưởng tượng của Maria, thế giới dành cho họ dường như là không thể chịu đựng nổi.

Maria biết nàng hấp dẫn đến thế nào, và dù nàng hiếm khi chịu lắng nghe mẹ nói, nhưng có một điều bà từng nói và nàng sẽ không bao giờ quên: “Sắc đẹp, con gái yêu ơi, nó không bao giờ là mãi mãi”. Ghi nhớ điều này, Maria tiếp tục giữ mình tránh xa tầm tay của ông chủ, dù không hoàn toàn đẩy ông ta ra xa, và

việc đó mang lại cho nàng một mức lương khá cao (nàng không biết mình sẽ có thể dắt mũi ông ta bao lâu bằng cách cho ông ta hy vọng rằng một ngày nào đó ông có thể lên giường với nàng, nhưng ít nhất thì trong thời gian này nàng có thể kiếm được một món tiền kha khá). Ông ta cũng đã trả cho nàng khoản tiền làm thêm giờ khi nàng làm việc muộn (ông chủ thích giữ nàng ở quanh mình, có lẽ vì ông ta lo rằng nếu nàng đi chơi buổi tối, nàng có thể sẽ tìm thấy tình yêu lớn của đời nàng). Nàng làm việc như thế liên tục suốt hai năm, đưa tiền cho cha mẹ hàng tháng để họ giữ cho nàng và cuối cùng nàng tự mình giữ lấy. Nàng tiết kiệm đủ tiền để đi nghỉ một tuần ở thành phố mà nàng vẫn mơ ước, nơi có những ngôi sao điện ảnh và ngôi sao truyền hình, nơi vẫn được lấy làm hình ảnh tiêu biểu trên bưu thiếp của đất nước nàng: Rio de Janeiro!

Ông chủ của nàng đề nghị đi cùng nàng và sẽ chi trả mọi chi phí, nhưng Maria nói dối, vì nàng đang đi tới một trong những nơi nguy hiểm nhất trên thế giới nên mẹ nàng đã đặt ra điều kiện là nàng chỉ được đi nếu ở lại tại nhà của một người họ hàng làm huấn luyện viên judo.

“Bên cạnh đó, thưa ngài”, nàng nói, “ngài không thể bỏ mặc cửa hiệu mà không có ai tin cậy trông coi cả”.

“Đừng gọi tôi là ngài”, ông ta nói và Maria nhận thấy một điều gì đó trong mắt ông: ngọn lửa của tình yêu. Điều này khiến nàng ngạc nhiên, bởi vì nàng luôn nghĩ rằng ông ta chỉ quan tâm đến tình dục mà thôi, nhưng đôi mắt ông ta đang nói chính xác cái điều ngược lại: “Tôi có thể cho em một ngôi nhà, một gia đình, một ít tiền cho cha mẹ em”. Nghĩ đến tương lai, Maria quyết định lao vào ngọn lửa đó.

Maria nói rằng nàng sẽ nhớ công việc và những đồng nghiệp mà nàng đã rất vui khi được làm việc cùng họ (nàng cẩn thận không nhắc đến bất kỳ ai cụ thể, bỏ dở điều bí ẩn lơ lửng ở đó: “đồng nghiệp” có ám chỉ ông không?) và nàng hứa sẽ cẩn thận với túi xách và phẩm hạnh của mình. Sự thật có hơi khác một chút: nàng không muốn ai, bất kỳ ai, làm hỏng tuần lễ hoàn toàn tự đầu tiên trong cuộc đời nàng. Nàng muốn làm mọi thứ: bơi ở biển, trò chuyện với những người hoàn toàn xa lạ, nhìn vào cửa sổ các cửa hiệu, rồi chờ chàng Hoàng Tử Quyển Rũ xuất hiện và đón nàng đi với những điều tốt đẹp.

“Xét cho cùng thì một tuần là gì chứ?” Nàng nói với một nụ cười đầy cảm dỗ, hy vọng rằng nàng đã sai. “Nó sẽ trôi qua trong nháy mắt, và tôi sẽ nhanh chóng quay trở lại làm việc.”

Buồn bã, ban đầu ông chủ của nàng phản đối, nhưng cuối cùng đành chấp nhận quyết định của nàng, vì khi đó ông ta đang lên một kế hoạch bí mật là sẽ cầu hôn nàng ngay khi nàng trở về, do đó ông ta không muốn làm hỏng mọi thứ bằng cách tỏ ra quá huênh hoang.

Maria ngồi trên xe bus suốt bốn mươi tám giờ, đăng ký phòng tại một khách sạn rẻ tiền ở Copacabana - Copacabana là thị trấn nằm ở phía nam của thành phố Rio de Janeiro, nổi tiếng với một bờ biển đẹp trải dài bốn kilomet (Ôi, Copacabana! Bãi biển đó, bầu trời đó...) và thậm chí, trước cả khi dỡ hành lý của mình ra, nàng đã chớp lấy ngay bộ bikini mới mua, mặc vào người và đi thẳng ra biển bất chấp bầu trời đầy mây. Nàng nhìn biển một cách sợ sệt, nhưng rồi cuộc vui cũng vụng về lội xuống làn nước.

Không ai có mặt ở trên bãi biển nhận ra rằng đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với biển, với những nữ thần Iemaja (tên các nữ thần tiên biển, ở Brazil các nữ thần này còn được gọi bằng cái tên khác là Yemanja, hay Janaina), với những dòng biển, với những con sóng, sủi bọt, và ở trên một bờ của Đại Tây Dương, với bờ biển châu Phi và những con sư tử của nó. Khi nàng lên bờ, một người phụ nữ tìm cách đến gần nàng để bán những chiếc sandwich, rồi lại đến một anh chàng da đen đẹp trai tiếp cận nàng để hỏi xem liệu nàng có muốn đi chơi với anh ta tối nay không, và nàng lại bị tiếp cận bởi một người đàn ông khác không nói được tiếng Bồ Đào Nha, nhưng hỏi nàng bằng cách ra hiệu xem nàng có muốn uống một chút nước dừa không.

Maria mua một chiếc sandwich vì nàng cảm thấy thật ngại khi nói “không”, nhưng vì nàng tránh nói chuyện với hai người lạ. Đột nhiên nàng cảm thấy thất vọng với chính mình; giờ đây nàng đang có cơ hội làm bất cứ điều gì mình muốn, thì tại sao nàng lại cư xử kỳ cục như thế? Không tìm được một lời giải thích hợp lý nào, nàng đành ngồi đợi mặt trời xuất hiện trở lại từ sau những đám mây. Nàng vẫn thấy ngạc nhiên trước sự can đảm của mình, dám ngâm mình trong làn nước lạnh đến thế, dù thời tiết đang ở giữa mùa hè.

Tuy nhiên, người đàn ông không nói được tiếng Bồ Đào Nha lại xuất hiện bên cạnh nàng, mang theo một ly nước và mời nàng uống. Cảm thấy nhẹ nhõm vì không phải nói chuyện, Maria uống ly nước dừa và mỉm cười với ông ta, lập tức ông ta cũng mỉm cười đáp lại. Trong một lúc, họ tiếp tục giữ bầu không khí dễ chịu đó, một cuộc trao đổi, chuyện trò vô nghĩa - một nụ cười ở đây, một nụ cười ở kia - cho đến khi người đàn ông lấy từ trong túi ra một cuốn từ điển nhỏ màu đỏ và nói, với một cách phát âm kỳ lạ: “bonita” - “xinh

đẹp”. Maria lại mỉm cười; tuy nàng rất muốn gặp được chàng Hoàng Tử Quyển Rũ của mình, nhưng ít nhất thì chàng ta cũng phải nói ngôn ngữ của nàng chứ và phải trẻ hơn chút nữa.

Người đàn ông tiếp tục đọc lướt qua quyển sách nhỏ:

“Bữa tối... tối nay?”

Rồi ông ta nói:

“Thụy Sĩ!”

Và ông ta kết thúc những từ này bằng thứ ngôn ngữ nghe như âm thanh của những tiếng chuông từ thiên đường:

“Làm việc! Đôla”

Maria không biết nhà hàng nào tên là Thụy Sĩ cả. Mọi chuyện có thể nào dễ dàng như vậy và những giấc mơ được lấp đầy nhanh đến thế? Về mặt nào đó, theo sự thận trọng, nàng đã phạm sai lầm khi trả lời: “Cảm ơn ông rất nhiều vì lời mời này, nhưng tôi đã có việc làm rồi và không có hứng thú để mua đôla”.

Người đàn ông không hiểu một lời nào mà nàng vừa nói, ông ta bắt đầu có vẻ thất vọng. Sau rất nhiều những nụ cười trao qua đổi lại nữa, ông ta bỏ đi ít phút và quay lại với một người phiên dịch. Qua người phiên dịch, ông ta giải thích rằng ông ta đến từ Thụy Sĩ (là một quốc gia chứ không phải một cái nhà hàng) và ông ta muốn được ăn tối cùng nàng, để trao đổi với nàng về một công việc ông ta có thể đề nghị. Người phiên dịch, tự giới thiệu anh ta là người chịu trách nhiệm về đoàn khách du lịch nước ngoài và an ninh trong khách sạn, nơi người đàn ông này đang ở, tự thêm vào ý kiến của anh ta:

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ nhận lời. Ông ta là một ông bầu quan trọng đang tìm kiếm những tài năng mới để đến làm việc ở Châu Âu. Nếu cô thích, tôi có thể giúp cô liên hệ với vài người khác, đó là những người đã từng nhận lời mời của ông ta và trở nên giàu có, giờ họ đã kết hôn và có con cái, những đứa trẻ đó sẽ không bao giờ phải lo đi ăn cướp hay thất nghiệp”

Rồi anh ta cố gắng gây ấn tượng với nàng bằng sự am hiểu của anh ta về văn hóa thế giới, anh ta nói:

“Ngoài ra, Thụy Sĩ còn sản xuất chocolate rất ngon và những chiếc đồng hồ đeo tay tuyệt vời”.

Kinh nghiệm đứng trên sân khấu mà Maria từng có duy nhất chỉ là khi tham gia vào các vở kịch huyền bí mô tả lại những khổ hình mà Chúa Jesus đã phải chịu, do hội đồng thị trấn tổ chức vào Tuần lễ Thánh hàng năm. Trong vở kịch đó nàng chỉ luôn đóng vai một người bán nước. Nàng hầu như đã phải ngủ trên xe bus trong suốt cuộc hành trình, nhưng nàng thấy rất hào hứng với biển, chán việc phải ăn sandwich mãi, đó là tất cả những thứ mà nàng ăn, mặt khác, nàng lại lúng túng vì nàng không quen biết ai và cần tìm một người bạn. Nàng đã từng rơi vào một tình huống tương tự trước đây, khi một người đàn ông hứa cho nàng mọi thứ và nàng không phải cho đi thứ gì, bởi vậy nàng biết rằng tất cả những trò đóng phim, diễn viên này chỉ là cách ông ta thu hút sự quan tâm của nàng mà thôi.

Tuy nhiên, Maria tin chắc rằng Đức Mẹ Đồng Trinh đã ban cho nàng cơ hội, rằng nàng phải được hưởng thụ mọi giây phút trong tuần lễ nghỉ ngơi này. Và bởi việc đến một nhà hàng sang trọng sẽ mang lại cho nàng nhiều chuyện hay ho để kể khi trở về nhà, nên nàng quyết định nhận lời mời với điều kiện là người phiên dịch phải đi cùng, vì nàng đã thấy chán việc cứ luôn phải mỉm cười và vờ như nàng có thể hiểu những gì người đàn ông ngoại quốc này đang nói.

Vấn đề duy nhất và cũng là vấn đề nghiêm trọng nhất: nàng không có thứ gì thích hợp để mặc cả. Một người phụ nữ không bao giờ có thể chấp nhận những điều như vậy (nàng sẽ thấy việc chấp nhận chồng mình phản bội còn dễ dàng hơn là phải tiết lộ về tình trạng tủ quần áo của mình), nhưng vì nàng không biết những người này và có thể không bao giờ gặp lại họ nữa, nên nàng cảm thấy mình chẳng có gì để mất.

“Tôi vừa đến từ phía bắc và tôi không có quần áo thích hợp để cùng ông đến một nhà hàng.”

Thông qua người phiên dịch, người đàn ông nói với nàng rằng không cần phải lo lắng và ông ta hỏi xin địa chỉ khách sạn của nàng. Tối hôm đó, nàng nhận được một chiếc váy, chiếc váy mà nàng chưa bao giờ được nhìn thấy trong đời mình, đi kèm với nó là một đôi giày mà chắc chắn phải có giá bằng cả số tiền lương nàng kiếm được trong suốt một năm.

Nàng cảm thấy đây là sự khởi đầu của một con đường mà nàng đã mong mỏi suốt từ thời thơ ấu và thời niên thiếu của mình ở sertão (là một thuật ngữ trong tiếng Bồ Đào Nha hay được dùng ở Brazil để chỉ các vùng đất như “sân sau”, vùng sâu, vùng xa), vùng đất hẻo lánh của Brazil, nơi hạn hán liên miên, những chàng trai thì không có tương lai, những người nghèo khổ lương thiện, những kẻ ngu dốt và một lối sống cứ lặp đi lặp lại: nàng đã sẵn sàng lột xác để trở thành nàng công chúa của trái đất này! Một người đàn ông đã đề nghị nàng một công việc, tiền, một đôi giày đắt giá ngoài sức tưởng tượng và một chiếc váy dạ hội, hơn cả một câu chuyện thần tiên! Tất cả những gì nàng thiếu bây giờ là đồ trang điểm, nhưng nhân viên lễ tân khách sạn thấy ái ngại cho nàng và đã giúp nàng vượt qua tình huống khó khăn này. Đầu tiên, người lễ tân cảnh báo nàng, đừng cho rằng mọi người nước ngoài đều đáng tin cậy, cũng như mọi gã đàn ông ở Rio đều là bọn ông ọ.

Maria phớt lờ lời cảnh báo, mặc lên người những món quà được gửi đến từ thiên đường, bỏ ra hàng giờ đồng hồ đứng trước gương, nàng thấy tiếc là đã không mang theo máy quay phim để ghi lại khoảnh khắc này, rồi nhận ra nàng đã bị muện cuộc hẹn. Nàng chạy vội vã, giống như Cinderella, tới khách sạn nơi quý ông người Thụy Sĩ nọ đang ở.

Trước sự ngạc nhiên của nàng, người phiên dịch nói rằng anh ta không đi cùng hai người được.

“Đừng lo lắng về chuyện ngôn ngữ, điều đó không thành vấn đề nếu ông ta cảm thấy hài lòng với cô”.

“Nhưng làm sao ông ta có thể cảm thấy hài lòng nếu ông ta không hiểu tôi đang nói gì?”

“Đúng vậy. Cô không cần phải nói chuyện gì, tất cả vấn đề là ở sự rung cảm.”

Maria không hiểu “sự rung cảm” là gì; nơi nàng sống, mọi người đều cần trao đổi, nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ, các cách diễn đạt, các câu hỏi và câu trả lời bất cứ khi nào họ gặp nhau. Nhưng Mailson - tên của người phiên dịch kiêm nhân viên an ninh - cam đoan với nàng rằng ở Rio de Janeiro và phần còn lại của thế giới này, mọi thứ hoàn toàn khác.

“Ông ta không cần hiểu, chỉ cần làm cho ông ta cảm thấy thoải mái là được. Ông ta là người đã góa vợ và không có con cái; ông ta làm chủ một câu lạc bộ đêm và đang tìm kiếm những phụ nữ Brazil muốn làm việc ở nước ngoài. Tôi đã nói cô không phải tuýp người đó, nhưng ông ta cứ khẳng định nói rằng ông ta đã phải lòng cô ngay khi nhìn thấy cô bước ra từ làn nước. Ông ta cũng nghĩ rằng bộ bikini của cô rất dễ thương”.

Anh ta ngừng một lát.

“Nhưng này, thẳng thắn mà nói, nếu cô muốn tìm một anh bạn trai ở đây, cô sẽ phải kiếm một bộ bikini khác; không ai, trừ anh chàng người Thụy Sĩ này, tiến đến vì bộ bikini đó cả, nó đã quá lỗi mốt rồi.”

Maria làm như không nghe thấy điều đó. Mailson tiếp tục:

“Tôi không nghĩ là ông ta chỉ muốn bù khú đôi chút; ông ta tính toán là cô có thể trở thành sự thu hút chính cho câu lạc bộ của ông ta. Dĩ nhiên, ông ta chưa thấy cô hát hay nhảy, nhưng cô có thể học tất cả những thứ đó, vả lại cô có sắc đẹp trời cho. Những người Châu Âu đều thế cả; họ đến đây và tưởng tượng rằng tất cả phụ nữ Brazil đều gợi cảm và biết nhảy vũ điệu Samba. Nếu ông ta nghiêm túc, tôi khuyên cô nên ký kết một hợp đồng đồng đẳng hoàng và có chữ ký được xác nhận tại lãnh sự quán Thụy Sĩ trước khi rời đất nước này. Tôi sẽ ở bãi biển vào ngày mai, bãi biển đối diện khách sạn ấy, nếu cô muốn nói chuyện với tôi về bất cứ điều gì.”

Người đàn ông Thụy Sĩ mỉm cười suốt, ông ta nắm lấy cánh tay nàng và ra dấu rằng xe taxi đang đợi họ.

“Nếu ông ta có ý định khác, và cô cũng có, thì khi đó cái giá thông thường là ba trăm đô la một đêm. Đừng chấp nhận mức ít hơn.”

Trước khi nàng có thể nói điều gì khác, nàng đã thấy mình đang trên đường đến nhà hàng, với người đàn ông ngồi bên đang nhắm đi nhắm lại những từ mà ông ta muốn nói. Cuộc đối thoại rất đơn giản:

“Công việc? Đô la? Ngôi sao của Brazil?”

Maria, trong lúc đó, vẫn đang nghĩ về những điều tay phiên dịch kiêm nhân viên an ninh đã nói: ba trăm đô la một đêm! Đó là cả một gia tài! Nàng không phải chịu đau khổ vì tình yêu, nàng có thể dắt mũi người

đàn ông này giống như nàng đã làm với ông chủ cửa hiệu vải của nàng, kết hôn, có những đứa con và mang đến cho cha mẹ nàng một cuộc sống thoải mái. Nàng có gì để mất cơ chứ? Ông ta già và ông ta có thể chết sớm, khi đó nàng sẽ giàu có - những người đàn ông Thụy Sĩ như thế này hiển nhiên là có rất nhiều tiền nhưng không có đủ phụ nữ chờ ở nhà.

Họ nói chuyện rất ít trong suốt bữa ăn - chỉ thường xuyên trao đổi những nụ cười và Maria dần dần hiểu điều Mailson muốn nói về “sự rung cảm”. Người đàn ông này chỉ cho nàng xem một album có những dòng chữ viết bằng một thứ ngôn ngữ mà nàng không biết; các bức hình của những người phụ nữ trong những bộ bikini (chắc chắn không có gì phải nghi ngờ là chúng đẹp hơn và táo bạo hơn bộ nàng mặc chiều nay rất nhiều), những bài cắt từ báo, những tờ giấy in lều loẹt trong đó từ duy nhất mà nàng có thể nhận ra là “Brazil”, đã bị phát âm sai hoàn toàn (họ không dạy ông ta cách viết chữ “s” ở trường hay sao chứ?). Nàng uống rất nhiều, và sợ rằng người đàn ông này sẽ gạ gẫm nàng (xét cho cùng, dù trước đây nàng chưa bao giờ làm điều này trong đời, nhưng không ai có thể hình mũi trước ba trăm đô la cả, và mọi thứ luôn luôn có vẻ dễ dàng hơn khi có ít chất cồn trong người, đặc biệt là nếu bạn đang ở giữa những người xa lạ). Nhưng người đàn ông này lại cư xử giống như một quý ông hoàn hảo, thậm chí còn kéo ghế giúp nàng khi nàng ngồi xuống hay đứng lên. Cuối cùng, nàng nói rằng nàng thấy mệt và muốn hẹn gặp ông ta trên bãi biển vào ngày hôm sau (nàng vừa chỉ vào đồng hồ đeo tay của mình để miêu tả về thời gian cho ông ta, vừa tạo ra chuyển động của những con sóng bằng hai bàn tay và nói “a-ma-nhã” - “ngày mai” - một cách chậm rãi).

Ông ta có vẻ hài lòng, nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình (có thể là đồ của Thụy Sĩ), và đồng ý về thời gian hẹn.

Nàng thao thức, không sao ngủ ngay được. Nàng mơ thấy những chuyện này hoàn toàn là một giấc mơ. Sau đó, nàng thức giấc và thấy không phải là mơ: cái váy đó được xếp nếp trên chiếc ghế trong căn phòng khiêm tốn của nàng, đôi giày tuyệt đẹp và cuộc hẹn gặp trên bãi biển.

Trích từ nhật ký của Maria, vào ngày nàng gặp người đàn ông Thụy Sĩ:

Mọi thứ nói với mình rằng mình sắp sửa có một quyết định sai lầm, nhưng mắc phải những lỗi lầm chỉ là một phần của cuộc sống. Thế giới này muốn điều gì ở mình? Có phải nó muốn mình không mạo hiểm nữa và trở về nơi mình đã ra đi bởi mình không có dũng khí để nói “có” với nó không?

Mình đã mắc sai lầm đầu tiên khi mình mười một tuổi, khi người con trai ấy hỏi mình xem có thể cho anh ta mượn một cây bút chì không; từ đó trở đi, mình đã nhận ra rằng đôi khi bạn không có cơ hội thứ hai và tốt hơn hết là hãy chấp nhận món quà mà thế giới này ban tặng. Dĩ nhiên là nó mạo hiểm, nhưng có sự mạo hiểm nào lớn hơn nguy cơ chiếc xe bus mà mình đã ngồi trên đó bốn mươi tám tiếng đồng hồ để đến đây có thể gặp tai nạn? Nếu mình phải trung thực với một ai đó hay một điều gì đó, thì mình phải làm, và đầu tiên, là phải trung thực với chính bản thân mình đã. Nếu mình đang tìm kiếm một tình yêu đích thực, thì đầu tiên mình phải loại bỏ những tình yêu tầm thường ra khỏi con người mình đã. Kinh nghiệm ít ỏi mà mình có đã dạy mình rằng không ai sở hữu được bất kỳ thứ gì cả, rằng mọi thứ đều là ảo ảnh - và ảo ảnh đó tác động vào thế xác cũng như là linh hồn của mọi vật vậy. Bất kỳ ai đã đánh mất một thứ gì đó mà họ nghĩ rằng nó là của họ mãi mãi (như nó đã thường xuyên xảy ra với mình thời gian vừa qua), cuối cùng đều nhận ra rằng không có gì thật sự thuộc về họ cả.

Và nếu không có gì thuộc về mình cả, thì thật là vô ích khi lãng phí thời gian để chăm lo cho những thứ không phải là của mình; tốt nhất là hãy sống như thể hôm nay là ngày đầu tiên (hay cũng có thể là ngày cuối cùng) của cuộc đời.

5. Chương 5

Ngày hôm sau, cùng với Mailson, người phiên dịch kiêm nhân viên an ninh và giờ đây, thông qua anh ta, là người đại diện của nàng, nàng nói sẽ chấp nhận lời đề nghị của người đàn ông Thụy Sĩ, với điều kiện là nàng phải có một văn bản được lãnh sự quán Thụy Sĩ chứng nhận. Người đàn ông nước ngoài này, có vẻ rất quen thuộc với những đòi hỏi như vậy, nói rằng đây cũng là điều mà ông ta muốn, vì nếu nàng định làm

việc ở đất nước của ông ta thì nàng cần có một vài giấy tờ chứng minh rằng không ai ở đó có thể làm công việc mà nàng đang dự định - và điều này không có gì đặc biệt khó khăn cả, bởi chắc chắn là phụ nữ Thụy Sĩ không có tài năng để nhảy vũ điệu samba rồi. Họ cùng nhau đến trung tâm thành phố và nhân viên an ninh kiêm phiên dịch kiêm người đại diện đề nghị một khoản tiền mặt đặt cọc ngay sau khi ký hợp đồng, ba mươi phần trăm của năm trăm đô la mà nàng nhận được.

“Đó là khoản đặt cọc trả cho một tuần. Một tuần, cô hiểu không? Từ bây giờ, cô sẽ kiếm năm trăm đô la một tuần, không bị khấu trừ, bởi vì tôi chỉ lấy tiền hoa hồng trong lần trả đầu tiên thôi.”

Cho tới lúc đó, du lịch và ý nghĩ về những chuyến đi xa vẫn chỉ là một giấc mơ, mà mơ thì rất dễ chịu và vui vẻ chừng nào bạn không bị buộc phải biến giấc mơ của mình thành hiện thực. Với cách đó, chúng ta tránh được tất cả những nguy hiểm, sự vỡ mộng và khó khăn, rồi khi chúng ta già đi, chúng ta luôn có thể đổ lỗi cho người khác - tốt nhất là đổ lỗi cho bố mẹ chúng ta - vì thất bại của chính chúng ta khi thực hiện những giấc mơ của mình.

Đột nhiên, cơ hội nàng tha thiết chờ đợi từ lâu đã đến, nhưng điều mà nàng hy vọng thì sẽ không bao giờ đến! Làm thế nào nàng có thể đương đầu với những thử thách và những nguy hiểm của một cuộc đời mà nàng không hề biết đến? Làm thế nào nàng có thể bỏ lại phía sau mọi thứ mà nàng không biết, cũng như những người đi biển phải đi qua đây nhưng không biết gì về vùng biển này. Nàng luôn có thể nói “không”, nhưng sau đó nàng sẽ phải dành phần còn lại của cuộc đời mà ủ ê suy nghĩ về nó, cũng như nàng vẫn làm thế với những kỷ niệm về chàng trai - mối tình đầu của nàng, người hỏi mượn một cây bút chì và sau đó biến mất. Nàng có thể nói “không”, nhưng tại sao lại không gắng nói “đồng ý” lần này chứ?

Bởi một lý do rất đơn giản: nàng là một cô gái đến từ vùng đất nghèo nàn, xa xôi của Brazil, không có kinh nghiệm sống gì ngoại trừ kinh nghiệm có được từ một ngôi trường tốt, những hiểu biết kha khá từ các chương trình ủy mị trên truyền hình, và một điều chắc chắn là nàng đẹp. Điều đó không đủ để đổi mặt với thế giới này.

Nàng nhìn một nhóm người đang cười đùa ngấm biển, và thấy sợ đi xuống biển. Hai ngày trước, nàng cũng đã cảm thấy như thế, nhưng bây giờ nàng không còn thấy sợ nữa; nàng có thể xuống nước bất cứ khi nào nàng muốn, như thể nàng được sinh ra từ đó. Nhưng ở Châu Âu sẽ không giống như vậy phải không?

Maria lặng lẽ cầu nguyện và một lần nữa cầu xin Đức Mẹ Đồng Trinh Mary một lời khuyên, và chỉ vài giây sau, nàng dường như hoàn toàn thoải mái với quyết định của mình, tiến về phía trước, bởi vì nàng đã có cảm giác được che chở. Nàng luôn luôn có thể quay lại, nhưng nàng sẽ không có được cơ hội nào khác cho một chuyến đi như thế này. Nó đáng để mạo hiểm, miễn là giấc mơ này vượt qua được hành trình trên chiếc xe bus kéo dài bốn mươi tám tiếng về nhà trong điều kiện thiếu không khí, và miễn là người đàn ông Thụy Sĩ này không thay đổi ý định.

Maria đang có tâm trạng vui vẻ khi ông ta mời nàng ra ngoài ăn tối một lần nữa. Nàng muốn xuất hiện thật quyến rũ và cầm lấy tay ông ta, nhưng ông ta rút tay lại ngay lập tức, và Maria nhận ra - với một cảm giác lẫn lộn giữa lo sợ và nhẹ nhõm - rằng ông ta hoàn toàn nghiêm túc với những gì ông ta đã nói.

“Ngôi sao của vũ điệu samba!” Người đàn ông nói. “Một ngôi sao samba Brazil đáng yêu! Sẽ đi vào tuần tới!

Điều này thật tốt, nhưng “đi vào tuần tới” là vấn đề chưa được bàn đến. Maria giải thích rằng nàng không thể quyết định mà không xin ý kiến của gia đình. Người đàn ông Thụy Sĩ tỏ vẻ rất giận dữ, chỉ cho nàng xem bản sao hợp đồng, và lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi.

“Hợp đồng!” Ông ta nói.

Mặc dù đã quyết tâm về nhà, nàng quyết định tham khảo ý kiến của anh chàng đại diện Mailson trước; xét cho cùng thì anh ta được trả tiền là để cho nàng lời khuyên mà.

Thế nhưng, lúc đó Mailson dường như đang để tâm lo lắng tới một vị khách du lịch quyến rũ người Đức nhiều hơn, người này vừa đến khách sạn và đang để ngực trần tắm nắng trên bãi biển, cô ta có vẻ tin rằng Brazil là quốc gia tự do nhất trên thế giới (cô ta đã thất bại khi gây sự chú ý bằng việc là người phụ nữ duy nhất trên bãi biển với bộ ngực để trần và mọi người thì đang nhìn trừng trừng vào cô ta với thái độ không dễ chịu chút nào). Thật khó khăn để kéo sự chú ý của anh chàng đại diện vào những điều Maria đang nói.

“Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu tôi thay đổi ý định?” Maria khẳng định.

“Tôi không biết trong hợp đồng nói gì, nhưng tôi cho rằng ông ta có thể khiến cô bị bắt giam.”

“Ông ta không bao giờ có thể tìm ra tôi”.

“Chính xác. Vậy thì tại sao cô còn phải lo lắng chứ?”

Ở phía kia, người đàn ông Thụy Sĩ, người đã chi năm trăm đô la, cũng như trả tiền cho đôi giày, bộ váy, hai bữa tối và đủ các loại phí cho việc làm giấy tờ ở tòa lãnh sự, bắt đầu thấy lo lắng. Vì vậy mà từ lúc Maria khẳng định rằng cần phải nói chuyện với gia đình nàng trước, ông ta cũng đã quyết định mua hai vé máy bay và đi cùng nàng tới nơi nàng được sinh ra - chỉ cần mọi việc có thể được quyết định trong vòng bốn mươi tám tiếng và họ vẫn có thể lên đường đến Châu Âu vào tuần tới, thì ông ta đồng ý. Một nụ cười ở đây đáp lại nụ cười ở kia. Maria bắt đầu hiểu rằng tất cả đã nằm trên giấy tờ và nàng đã đặt bút ký, rằng khi sự việc đã đi tới những cảm dỗ, những cảm xúc và những bản hợp đồng, thì người ta không bao giờ có thể chối quanh được.

Một sự ngạc nhiên và là sự khởi nguồn của một niềm tự hào đối với thị trấn nhỏ này khi được chứng kiến đứa con gái Maria đáng yêu của nó trở về cùng với một người ngoại quốc muốn giúp nàng trở thành một ngôi sao lớn ở Châu Âu. Tất cả mọi người xung quanh thị trấn đều biết, và bạn bè cũ ở trường thì hỏi nàng: “Chuyện đó xảy ra như thế nào?”

“Chỉ là mình may mắn thôi”.

Họ muốn biết có phải những điều như vậy vẫn thường diễn ra ở Rio de Janeiro hay không, bởi vì họ đã thấy những kịch bản tương tự trên các chương trình truyền hình. Maria sẽ không vướng vào chuyện này, nếu nàng không cố nâng cao giá trị bằng những trải nghiệm của bản thân và làm cho lũ bạn tin rằng nàng là một người đặc biệt.

Maria và người đàn ông đi về ngôi nhà của nàng, ở đây ông ta đưa ra những tờ rơi, với từ “brasil” được phát âm bằng chữ “z”, và tờ hợp đồng, trong khi Maria giải thích rằng bây giờ nàng đã có một người đại diện và dự định đi theo sự nghiệp của một nữ diễn viên. Mẹ nàng, vừa nhìn thấy những bộ bikini bé tí tẹo được những cô gái trong các bức hình mặc, ngay lập tức đưa trả chúng lại cho người đàn ông ngoại quốc, và chọn cách tốt nhất là không hỏi gì cả; tất cả vấn đề ở đây là con gái bà có lẽ sẽ hạnh phúc và giàu có, hoặc là bất hạnh, nhưng ít nhất vẫn giàu có.

“Tên ông là gì?”

“Roger”

“Rogerio! Tôi có một người họ hàng tên là Rogerio!”

Người đàn ông mỉm cười và vỗ tay, tất cả bọn họ đều nhận ra là ông ta không hiểu lấy một từ nào. Bố của Maria nói:

“Có lẽ ông ta gần bằng tuổi bố”.

Mẹ Maria nói với chồng rằng ông không được cản trở hạnh phúc của con gái. Vì tất cả các bà thợ may đều nói cho khách hàng của họ biết về những thỏa thuận làm ăn lớn nên họ thu nhận được những hiểu biết không nhỏ về hôn nhân và tình yêu, bởi vậy lời khuyên của bà dành cho Maria là:

“Con yêu, chà không hạnh phúc với một người đàn ông giàu có còn hơn là hạnh phúc với một người đàn ông nghèo khổ, và hơn tất cả, con sẽ có nhiều cơ hội trở thành một người phụ nữ không hạnh phúc nhưng giàu có. Ngoài ra, nếu mọi chuyện không thuận lợi, con có thể lên xe bus và về nhà”.

Có thể Maria là một cô gái đến từ vùng đất quê mùa, hẻo lánh nhưng nàng thông minh hơn mẹ nàng, hoặc người chồng tương lai trong tưởng tượng của nàng, và nàng nói, đơn giản chỉ để trêu chọc bà:

”Mẹ ơi, không có xe bus từ Châu Âu đến Brazil. Hơn nữa, con muốn có được sự nghiệp của một nghệ sĩ, con không tìm kiếm một cuộc hôn nhân.

Mẹ nàng nhìn nàng với cái nhìn gần như tuyệt vọng:

“Nếu con có thể tới đó, thì con luôn có thể quay về. Là một nghệ sĩ, một nữ diễn viên, điều đó là tốt với những cô gái trẻ, nhưng nó chỉ thoáng qua như một cái chớp mắt, và họ bắt đầu lãng quên con khi con bước vào tuổi ba mươi. Bởi vậy hãy làm điều tốt nhất ngay bây giờ. Tìm một ai đó trung thực, yêu con, cưới anh ta. Tình yêu không quan trọng. Mẹ không yêu bố con từ đầu, nhưng tiền mua được tất cả, thậm chí cả tình yêu chân chính. Hãy nhìn bố con xem, ông ấy thậm chí cũng chẳng hề giàu có!”

Đó là một lời khuyên tồi tệ từ một người bạn nhưng lại là một lời khuyên tốt từ một người mẹ. Bốn mươi tám tiếng đồng hồ sau, Maria quay lại Rio, và không thể không kể đến một chuyến viếng thăm, nàng đã đến chỗ làm việc cũ một mình để nộp đơn xin thôi việc và để nghe ông chủ cửa hiệu nói:

“Đúng là tôi đã nghe nói rằng có một ông bầu lớn người Pháp muốn đưa em đến Paris. Tôi không thể ngăn cản em tiếp tục theo đuổi hạnh phúc của mình, nhưng tôi muốn em biết một vài điều trước khi em đi.”

Ông ta móc túi và lấy ra một chiếc nhẫn đeo ngón trên một chuỗi hạt dài.

“Nó là chiếc Nhẫn đeo kỉ niệm của Đức Mẹ Đồng Trinh cao quý. Người có một nhà thờ ở Paris, vì vậy hãy đến đó và cầu nguyện để được Người che chở. Nhưng này, có một vài từ được khắc quanh hình Đức Mẹ.”

Maria đọc: “Hỡi ơi, Đức Mẹ Mary, Người thụ thai mà không phạm tội, cầu nguyện cho chúng ta, những kẻ luôn hướng về Người. Amen.”

“Hãy nhớ nói những từ này ít nhất một lần mỗi ngày. Và...”

Ông ngập ngừng, nhưng đã muộn rồi.

“...Nếu em trở về, tôi sẽ vẫn đợi em. Tôi đã để lỡ cơ hội nói với em một điều rất giản dị: Tôi yêu em. Bây giờ, có thể là quá muộn nhưng tôi muốn em biết điều đó.”

Để lỡ mất cơ hội. Maria đã biết rất rõ điều ấy có nghĩa là gì. “Tôi yêu em”, mặc dù là ba từ nàng thường được nghe trong suốt hai mươi năm qua, nhưng đối với nàng giờ đây chúng có vẻ hoàn toàn trống rỗng, bởi vì chúng chưa bao giờ tiến đến một điều gì nghiêm túc và sâu sắc, chưa bao giờ được chuyển sang một mối quan hệ lâu dài. Maria cảm ơn ông chủ vì những lời ông nói, ghi chúng lại trong ký ức của nàng (một người không bao giờ biết được cuộc đời có thể mang đến cho họ điều gì, và sẽ thật tốt nếu biết được nơi nào là lối thoát an toàn trong trường hợp khẩn cấp), tặng ông một nụ hôn trong trắng lên má và ra đi không hề ngoảnh lại.

Họ trở lại Rio, và trong vòng một ngày nàng đã có hộ chiếu (Brazil đã thật sự thay đổi, Roger vừa nói vậy), vừa dùng vài từ Bồ Đào Nha và rất nhiều dấu ra hiệu, mà Maria hiểu ý ông ta là “trước đây việc đó từng mất rất nhiều thời gian”. Với sự giúp đỡ của Mailson, nhân viên an ninh kiêm phiên dịch kiêm người đại diện, mọi thương vụ mua bán đều được thực hiện (quần áo, giày dép, đồ trang điểm, mọi thứ mà một phụ nữ như nàng có thể mong muốn). Vào buổi tối trước chuyến khởi hành đến Châu Âu, họ đến một câu lạc bộ đêm, và khi Roger nhìn thấy Maria nhảy, ông ta cảm thấy rất hài lòng với sự lựa chọn của mình; ông ta rõ ràng đang thấy được sự hiện diện của một ngôi sao lớn trong tương lai của Híp-đêm Cologne, đó là cô gái da màu đáng yêu này, với đôi mắt màu xanh xám và mái tóc đen như cánh của một con grauna (một loài chim của Brazil thường được các tác giả ở đất nước này liên tưởng đến khi mô tả một mái tóc đen). Công việc này đã được lãnh sự quán Thụy Sĩ cho phép và đã sẵn sàng bởi vậy họ đóng gói hành lý. Ngày hôm sau, họ đã bay phía trên vùng đất cầu chocolate, của những chiếc đồng hồ và phomat, cùng lúc ấy Maria đang bí mật lên kế hoạch để khiến người đàn ông này phải yêu nàng - xét cho cùng thì ông ta cũng không quá già, không xấu và cũng không nghèo. Nàng còn muốn gì hơn nữa chứ?

6. Chương 6

Maria đã đến nơi và cảm thấy kiệt sức vì chuyến đi, khi còn ở trên máy bay, trái tim nàng bỗng nhiên vướng phải một nỗi sợ hãi: nàng nhận ra mình đang hoàn toàn phụ thuộc vào người đàn ông ngồi bên cạnh - nàng không biết gì về đất nước này, ngôn ngữ này và cả cái rét ở nơi này nữa. Thái độ của Roger thay đổi sau

mỗi giờ đồng hồ trôi qua; ông ta không còn cố gắng để tạo ra không khí dễ chịu, thoải mái nữa, và không những ông ta không bao giờ cố gắng hôn nàng hay mơn trớn vuốt ve ngực nàng, mà ánh nhìn trong mắt ông ta càng lúc càng trở nên xa cách hơn. Roger sắp xếp cho Maria ở trong một khách sạn nhỏ, giới thiệu với nàng một người phụ nữ trẻ Brazil khác, người này có nét mặt buồn bã, tên là Vivian, chị ta sẽ là người chịu trách nhiệm chuẩn bị cho Maria làm quen với công việc.

Vivian nhìn nàng với vẻ lạnh nhạt và coi thường, không có lấy một chút biểu hiện cảm thông dành cho một người rõ ràng là chưa bao giờ ra nước ngoài cả. Thay vì hỏi xem Maria cảm thấy thế nào, chị ta đi thẳng vào chuyện công việc.

“Đừng tự lừa dối bản thân mình. Ông ta luôn bay đến Brazil mỗi khi một trong những vũ công của ông ta lập gia đình, dạo này điều đó xảy ra thường xuyên hơn. Ông ta biết cô muốn gì, và tôi chắc rằng cô cũng thực sự muốn như vậy: gần như chắc chắn cô đang tìm kiếm một trong ba điều sau - sự phiêu lưu mạo hiểm, tiền bạc, hoặc một ông chồng.”

Làm thế nào mà chị ta biết được? Chẳng lẽ mọi người đều tìm kiếm những điều đó sao? Hoặc có thể Vivian có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác chăng?

“Tất cả các cô gái ở đây đều tìm kiếm một trong ba thứ đó”, Vivian tiếp tục và Maria thật sự tin là chị ta có thể đọc được suy nghĩ của người khác “nếu vì một chuyến phiêu lưu mạo hiểm, thì thời tiết ở đây quá lạnh để thực hiện bất cứ kế hoạch nào, bên cạnh đó cô cũng không thể kiếm đủ tiền mà nghỉ ngơi du lịch đâu. Và nếu vì tiền, thì một khi tiền thuê phòng và tiền ăn ở đây hàng tháng đã bị khấu trừ đi, cô sẽ phải làm việc gần như quanh năm chỉ để có đủ tiền trả cho chuyến bay về nhà mà thôi. ”

“Nhưng...”

“Tôi biết, đó không phải là điều cô chấp nhận. Nhưng sự thật là vậy, như những người khác, cô đã quên không hỏi. Nếu cô cẩn thận hơn, nếu cô đọc bản hợp đồng mà cô ký, cô sẽ biết chính xác cô đang lao mình vào cái gì, bởi vì người Thụy Sĩ không nói dối, họ chỉ trông cậy vào sự im lặng để giúp họ thôi.”

Maria cảm thấy như đất dưới chân nàng đang lún xuống.

“Và nếu là vì một ông chồng, thì mỗi khi có một cô gái kết hôn đó sẽ là một tổn thất tài chính lớn đối với Roger, bởi vậy chúng ta bị cấm không được nói chuyện với khách hàng. Nếu sở thích của cô lại nằm trong điều cấm kỵ đó, thì cô sẽ phải đương đầu với những mạo hiểm lớn đấy. Đây không phải chỗ chứa gái làng chơi như Rue de Berne.”

Rue de Berne?

“Đàn ông đến đây với vợ của họ, và một số khách du lịch muốn tìm kiếm một bầu không khí gia đình, còn muốn kiếm đàn bà thì phải đi nơi khác. Tôi đoán là cô biết nhảy, tốt, nếu cô có thể hát nữa thì càng tốt, lương của cô sẽ tăng nhưng cô sẽ bị các cô gái khác ghen tỵ, nên tôi gợi ý rằng, cho dù cô có là ca sĩ hát hay nhất ở Brazil thì cũng hãy quên tất cả những điều đó đi và đừng cố thử làm gì. Và trên hết là đừng có dùng điện thoại. Cô sẽ tiêu hết tất cả tiền cô kiếm được vào đó, mà số tiền ấy cũng chẳng nhiều nhận gì đâu.”

“Ông ta hứa tôi sẽ được năm trăm đô la một tuần”

“Ồ...Ồ...”

Trích từ nhật ký của Maria, vào tuần lễ thứ hai ở Thụy Sĩ:

Mình đã đến câu lạc bộ đêm đó và gặp người phụ trách các vũ công, anh ta đến từ nơi nào đó có tên là Morocco, và mình đã phải học mọi bước nhảy của cái mà anh ta - người chưa bao giờ đặt chân đến Brazil - nghĩ là điệu samba. Mình thậm chí đã không có cả thời gian để nghỉ ngơi sau một chuyến bay dài. Mình đã bắt đầu phải mỉm cười và nhảy ngay trong buổi tối đầu tiên đến đây. Bọn mình có sáu người, không ai thấy vui vẻ cả, và cũng không có ai biết mình đang làm gì ở cái nơi này. Những vị khách uống rượu và vỗ tay, hôn gió và làm những cử chỉ khiêu dâm một cách kín đáo, nhưng đó là mức xa nhất có thể được.

Mình đã được trả lương ngày hôm qua, chỉ có một phần mười của số tiền mà hai bên đã thỏa thuận, phần còn lại theo như hợp đồng sẽ được trả cho chi phí chuyến bay và chi phí sinh hoạt của mình ở đây. Theo

tính toán của Vivian, sẽ phải mất một năm thì khoản tiền này mới được khấu trừ hết, như vậy có nghĩa là trong suốt một năm ấy mình sẽ không có lối thoát nào hết.

Mà giải thoát gì cơ chứ? Mình vừa mới đến nơi này. Mình vẫn chưa biết gì cả. Có điều gì quá kinh khủng với việc phải nhảy bảy tối một tuần cơ chứ? Mình đã từng nhảy như thế để giải trí ở nhà, và bây giờ mình làm điều đó là vì tiền và sự nổi tiếng; chân mình không bị đau, nhưng điều khó khăn nhất là phải luôn duy trì một nụ cười thường trực trên môi.

Mình có thể lựa chọn trở thành một nạn nhân của thế giới này hoặc trở thành một kẻ thích phiêu lưu mạo hiểm trên con đường tìm kiếm kho báu cuộc đời. Đó là cách nhìn cuộc đời của mình.

7. Chương 7

Maria đã lựa chọn trở thành một kẻ phiêu lưu kiếm tìm kho báu- nàng gạt sang một bên những cảm xúc của bản thân mình, nàng thôi không khóc hàng đêm nữa, và nàng quên đi tất cả những gì liên quan đến con người cũ của mình. Nàng phát hiện ra nàng có đủ sức mạnh để thể hiện nàng là một con người mới được tái sinh, vì vậy không có lý do gì để nàng bỏ lỡ bất kỳ điều gì cả. Tình cảm có thể đợi, giờ đây cái nàng cần làm là kiếm tiền, tìm hiểu về xứ sở này và trở về nhà trong tư thế của kẻ chiến thắng.

Nhìn chung, mọi thứ xung quanh nàng đều giống như ở Brazil và cái thị trấn nhỏ quê nàng: những người phụ nữ nói tiếng Bồ Đào Nha, họ than phiền về bọn đàn ông, nói chuyện lớn tiếng, khóc lóc về những giờ làm việc mệt mỏi, đến câu lạc bộ muộn, thách thức ông chủ, và nghĩ rằng họ là những phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế gian, rồi kể những chuyện về các chàng Hoàng Tử Quyển Rũ của họ- những anh chàng luôn ở cách họ rất xa hoặc đã kết hôn, hoặc không có tiền và sống ăn bám vào họ. Trái ngược với những gì nàng tưởng tượng khi xem những tờ rơi Roger mang theo sang Brazil khi trước, câu lạc bộ của Roger chính xác giống như những gì Vivian đã nói: nơi đó có bầu không khí gia đình. Các cô gái ở đây- như được miêu tả trong hợp đồng được phép nhận những lời mời hoặc đi chơi với khách hàng. Nếu họ bị bắt gặp đang nhận những mẫu ghi số điện thoại của ai đó, họ sẽ bị đình chỉ, không được làm việc trong suốt hai tuần lễ. Maria đã từng hy vọng một cái gì đó sống động hơn và cuồng nhiệt hơn ở nơi đây, nhưng dần dần nàng đành để bản thân mình đầu hàng trước sự buồn bã và chán nản.

Trong suốt hai tuần đầu tiên, Maria rất ít khi rời khỏi khu nhà trọ nơi nàng ở, đặc biệt là khi nàng phát hiện ra ở đây không ai nói ngôn ngữ của nàng cả, ngay cả khi nàng có nói R...Ất CH...Ậm đi nữa họ cũng không hiểu gì. Nàng cũng ngạc nhiên khi biết rằng, không giống như ở đất nước của nàng, thành phố nàng đang ở có đến hai cái tên khác nhau: đối với người dân nơi đây, nó tên là Genève, còn đối với những người Brazil thì tên nó lại là Genebra.

Cuối cùng, sau một thời gian, trải qua những giờ đồng hồ chán ngán ở trong căn phòng nhỏ của mình, không có cả tivi, nàng đã đi đến kết luận rằng:

- a. Nàng sẽ không bao giờ tìm được những gì nàng mong muốn nếu nàng không thể hiện rõ con người mình. Để làm được điều đó nàng cần phải học ngôn ngữ của đất nước này.
- b. Vì tất cả đồng nghiệp của nàng cũng đang săn tìm một thứ, nên nàng cần phải làm khác đi. Riêng về vấn đề này nàng vẫn chưa kịp nghĩ ra giải pháp hay cách thức nào cả.

Trích từ nhật ký của Maria, bốn tuần sau khi đến Genève Genebra:

Mình đã ở đây trong một khoảng thời gian dường như vô tận, mình không nói được ngôn ngữ ở đây, mình dành cả ngày ngồi nghe nhạc trên radio, nhìn quanh phòng, và nghĩ về Brazil, mong chờ đến giờ làm việc, còn khi đã g làm việc lại mong mau chóng được trở về căn phòng trọ của mình. Nói theo cách khác là mình đang sống vì tương lai chứ không phải sống vì hiện tại.

Một ngày nào đó, trong tương lai xa xôi, mình sẽ mua một chiếc vé máy bay về nhà. Mình có thể về Brazil, cưới ông chủ hiệu vải và phải chịu đựng những lời nhận xét hiểm ác của bạn bè, những kẻ chưa bao giờ dám

thử mạo hiểm và chỉ nhìn thấy thất bại từ người khác. Không, mình không thể quay về như thế. Mình thả nhảy ra khỏi máy bay khi nó đang bay qua đại dương còn hơn.

Và vì không thể ở được cửa sổ máy bay (mình cũng chưa bao giờ mong làm như vậy. Thật đáng xấu hổ khi không thể hít thở một bầu không khí trong lành!), nên mình sẽ chết ở đây. Nhưng trước khi chết, mình muốn đấu tranh vì cuộc sống. Nếu mình có thể đi trên đôi chân của chính mình, thì mình có thể đến bất cứ nơi nào mình thích.

8. Chương 8

Ngày hôm sau, Maria tham gia một khóa học tiếng Pháp, lớp học này dạy vào các buổi sáng. Ở đó, Maria đã gặp nhiều người thuộc tất cả các tín ngưỡng, các đức tin, và ở mọi lứa tuổi. Những người đàn ông mặc những bộ quần áo sáng màu và đeo rất nhiều vòng tay, những người phụ nữ thì luôn mang khăn trùm đầu, trẻ con thì học nhanh hơn là người lớn, đó là điều nên thế vì sự trưởng thành đồng nghĩa với sự trải nghiệm nhiều hơn. Maria cảm thấy tự hào khi nàng phát hiện ra rằng mọi người đến đây đều biết về đất nước của nàng - về vũ hội Carnival, vũ điệu samba, bóng đá, và người nổi tiếng nhất trên thế giới, Pele. Đầu tiên, nàng muốn được là một người tốt và cố gắng sửa phát âm của họ cho đúng (là Pelé! Pelé!), nhưng chỉ một lát sau, nàng từ bỏ ý định đó, vì họ cũng khẳng khẳng gọi nàng là Maria, những người ngoại quốc điên rồ ấy luôn thích thay đổi cái tên nước ngoài và tin chắc rằng họ đúng.

Vào các buổi chiều, để thực hành ngôn ngữ mới học được, Maria đi dạo quanh thành phố có hai cái tên này. Nàng khám phá ra những loại chocolate thơm ngon, một loại pho mát mà trước đây nàng chưa từng được ăn, một đài phun nước khổng lồ ở giữa hồ, tuyết (thứ mà những người ở quê nàng chưa từng được chạm vào), những con cò, và các nhà hàng với chiếc lò sưởi (mặc dù chưa từng bước vào trong, mà chỉ đứng ngoài nhìn những ngọn lửa cháy sáng rực lên cũng gợi ý cho nàng một cảm giác dễ chịu, vui vẻ). Maria cũng rất ngạc nhiên khi biết rằng không phải tất cả các biển hiệu của hàng đều quảng cáo đồng hồ; ở đây cũng có ngân hàng, nhưng nàng không hiểu vì sao lại có nhiều ngân hàng đến thế, trong khi cư dân không có nhiều, và tại sao nàng hiếm khi nhìn thấy có người ở những nơi đó. Tuy nhiên, Maria quyết định sẽ không thắc mắc bất cứ điều gì nữa.

Sau ba tháng bó chặt mình với công việc, dòng máu Brazil trong nàng - vốn vẫn được coi là dòng máu của những ham muốn xác thịt - đã lên tiếng; nàng phải lòng một anh chàng Ả Rập cùng tham gia khóa học tiếng Pháp với nàng. Cuộc tình này kéo dài được ba tuần, cho tới một tối nàng quyết định nghỉ làm để thăm một ngọn núi ở vùng ngoại ô của Geneva; điều đó dẫn tới một lệnh triệu tập đến văn phòng Roger đã chờ sẵn ngay khi nàng trở lại làm việc vào ngày hôm sau.

Khi Maria vừa mở cánh cửa và bước vào, nàng nhận được tin sa thải một cách ngắn gọn, lý do là vì nàng đã nêu gương xấu cho các cô gái cùng làm việc ở đây. Ông Roger bị kích động, giận dữ lên đã nói rằng, lại một lần nữa, ông ta có thể kết luận là phụ nữ Brazil không thể tin cậy được (ôi trời! sự điên cuồng này đã khiến ông ta vợ đùa cả năm). Maria cố gắng giải thích với ông ta rằng nàng đã bị sốt cao do sự thay đổi khí hậu đột ngột, nhưng người đàn ông này không bị nàng thuyết phục, mà thậm chí ông ta còn tuyên bố rằng ông ta sẽ ngay lập tức bay trở lại Brazil để tìm một người thay thế khác và rằng tốt hơn là ông ta nên tổ chức một buổi trình diễn âm nhạc Yugoslav (tên vùng thuộc Nam Tư cũ) cùng những vũ công Yugoslav vì họ là những người xinh đẹp hơn và đáng tin cậy hơn.

Có thể Maria còn trẻ nhưng nàng không hề ngu ngốc, đặc biệt là khi người tình Ả Rập nói với nàng rằng luật lao động Thụy Sĩ rất nghiêm khắc và, vì câu lạc bộ đêm vẫn giữ một phần lớn lương của nàng, nên nàng có thể dễ dàng tuyên bố rằng nàng đã bị lạm dụng sức lao động.

Maria trở lại văn phòng của Roger, lần này nàng nói bằng một thứ tiếng Pháp vừa phải, trong đó giờ còn bao gồm cả từ “luật sư”. Và nàng rời khỏi văn phòng của Roger với vài lời lăng mạ cùng năm trăm ngàn đô la tiền bồi thường- một số tiền vượt xa cả những giấc mơ điên cuồng nhất của nàng- và tất cả là nhờ một

từ nhiệm màu “luật sư”. Bây giờ Maria đã được tự do để dành thời gian ở bên người tình Ả Rập của nàng, mua sắm vài món quà, chụp vài tấm ảnh về tuyết, và trở về nhà với một chiến thắng vẻ vang.

Việc đầu tiên Maria làm là gọi điện thoại về cho người hàng xóm của mẹ nàng để nói rằng nàng đang sống rất hạnh phúc, có một sự nghiệp thành công và bố mẹ không phải lo lắng gì cho nàng cả. Rồi sau đó, do đã rời căn phòng trong khu nhà trọ mà Roger đã sắp xếp cho, nàng không còn lựa chọn nào khác là đến ở cùng người bạn trai Ả Rập, hẹn thề về một tình yêu bất diệt, cải đạo theo anh ta và kết hôn, thậm chí nếu nàng phải mang theo cả những chiếc khăn trùm đầu kỳ lạ đi chẳng nữa thì xét cho cùng, như mọi người đều biết, tất cả những người Ả Rập đều cực kỳ giàu có và vậy là đủ.

Thế nhưng, anh chàng Ả Rập này, còn rất xa mới đạt được mức giàu có ấy, có lẽ ở Ả Rập, một đất nước mà Maria chưa từng nghe đến, thì anh ta ở dưới đáy của xã hội đó. Maria tạ ơn Đức Mẹ Đồng Trinh vì đã không để nàng phản bội lại tôn giáo của mình. Bây giờ nàng đã có thể nói một thứ tiếng Pháp kha khá, đủ tiền để mua vé về nhà, cùng một giấy phép hành nghề “vũ công samba” và một thị thực hiện hành; nàng biết rằng mình luôn luôn có thể trở về và kết hôn với ông chủ cũ bất cứ lúc nào vì vậy nàng quyết định thử kiếm tiền bằng sắc đẹp của mình.

Ở Brazil, Maria đã đọc một cuốn sách kể về một người chần chừ, anh ta đi tìm kiếm kho báu, gặp muôn vàn khó khăn, thử thách, và chính những khó khăn đó đã giúp anh ta có được thứ anh muốn; chính xác là, nàng cũng đang ở trong tình thế như vậy. Giờ đây nàng ý thức được rằng chính lý do khiến nàng bị sa thải là cơ hội để nàng có thể tìm thấy số mệnh thực sự của mình, trở thành một người mẫu.

Nàng thuê một căn phòng nhỏ để ở (không ti vi, nhưng nàng phải sống thanh đạm cho đến khi nàng kiếm được thật nhiều tiền), và ngày hôm sau nàng bắt đầu đi một vòng đến gặp các hang đại diện. Tất cả bọn họ đều nói với Maria rằng nàng cần chụp vài bức ảnh chuyên nghiệp, điều này, xét cho cùng thì cũng là một sự đầu tư cho sự nghiệp của nàng- những giấc mơ không tốn kém. Maria chi phần lớn số tiền nàng có cho một thợ chụp hình giỏi, người này rất ít nói nhưng đòi hỏi cực kỳ khắt khe: anh ta có một bộ sưu tập tuyển chọn vô số các loại trang phục trong studio của mình, và Maria đã mặc rất nhiều kiểu trang phục khác nhau để tạo các tư thế chụp, từ đứng đắn, đứng mực đến ngông cuồng, điên loạn, và thậm chí nàng còn chụp cả hình mặc bikini, loại bikini mà chỉ có duy nhất một người nàng biết ở Rio de Janeiro, nhân viên an ninh kiêm phiên dịch kiêm người đại diện của nàng, Mailson, sẽ thấy tự hào và hài lòng khi nhìn thấy. Nàng yêu cầu rửa thêm mấy kiểu và gửi chúng về cho gia đình kèm theo một lá thư nói rằng nàng đang hạnh phúc như thế nào ở Thụy Sĩ. Tất cả bọn họ sẽ nghĩ là nàng giàu có và làm chủ một tủ quần áo đáng ghen tỵ, và rằng nàng đã trở thành cô con gái nổi tiếng và đáng tự hào nhất của thị trấn bé nhỏ ấy. Nếu mọi thứ đúng như kế hoạch (và nàng đã đọc đủ những cuốn sách về “suy nghĩ tích cực” để tự thuyết phục rằng chiến thắng đã được đảm bảo chắc chắn), thì nàng sẽ được chào đón bởi một ban nhạc kèn đồng khi nàng trở về nhà và nàng sẽ thử thuyết phục ngài thị trưởng đặt lại tên quảng trường theo tên của nàng.

Vì không có địa chỉ cố định, nên nàng đã mua một chiếc điện thoại di động, loại thẻ trả trước, và những ngày tiếp theo sau đó, chờ đợi những lời mời làm việc. Nàng ăn ở những nhà hàng Trung Quốc (nơi đồ ăn rẻ nhất), và thời gian cứ trôi đi, nàng thấy sốt ruột và khó chịu.

Nhưng thời gian thì cứ dài lê thê còn điện thoại thì không chịu đổ chuông. Maria ngạc nhiên khi không có ai đến gần làm phiền nàng khi nàng đi dạo bên bờ hồ, ngoại trừ bọn bán ma túy luôn quanh quẩn ở cùng một nơi, dưới chân những cây cầu nối giữa khu công viên cổ và khu vực mới của thành phố. Nàng bắt đầu thấy nghi ngờ sắc đẹp của mình cho đến khi một đồng nghiệp cũ mà nàng tình cờ gặp trong một quán cà phê, nói với nàng rằng đó không phải là lỗi của nàng, đó là lỗi của những người Thụy Sĩ vì họ ghét làm phiền người khác, và đặc biệt là những người ngoại quốc, vì họ sợ bị bắt vì tội “quấy rối tình dục”- một khái niệm được phát minh để làm cho phụ nữ ở khắp nơi cảm thấy bản thân mình tồi tệ, xấu xí hơn.

Trích từ nhật ký của Maria, một tối khi nàng cảm thấy thiếu dũng khí để bước chân đi ra ngoài, để sống hay thậm chí là để tiếp tục chờ đợi những cuộc điện thoại không bao giờ đến:

Mình dành cả ngày hôm nay ở một hội chợ. Vì mình không thể “nướng” hết món tiền còn lại của mình, nên mình đã nghĩ tốt nhất là chỉ nên nhìn ngắm mọi người thôi. Mình đã đứng một lúc lâu bên cạnh đoạn đường ray gấp khúc của một trò chơi, và nhận thấy hầu hết mọi người đều trèo lên đường ray đó để kiếm tìm sự vui vẻ, phấn khích, nhưng khi trò chơi bắt đầu thì họ lại sợ hãi và muốn dừng chiếc xe lại.

Họ mong muốn cái gì chứ? Khi đã lựa chọn phiêu lưu, chẳng lẽ họ không chuẩn bị tinh thần cho hành trình đó sao? Hay có phải họ nghĩ rằng điều thông minh nhất nên làm là tránh những đoạn đường lên lên rồi lại xuống xuống đó và dành thời gian để chơi trò ngựa gỗ cho an toàn vì nó chỉ chạy vòng quanh trên một vòng tròn mà thôi?

Vào giây phút đó, mình cảm thấy thật cô đơn khi nghĩ về tình yêu, nhưng mình phải tin rằng nó sẽ đến, mình sẽ tìm được một công việc và mình ở đây bởi vì mình đã chọn số mệnh này. Con đường ray gấp khúc đó chính là cuộc đời của mình; cuộc đời là một trò chơi quay cuồng, nhanh đến chóng mặt; cuộc đời là một trò nhảy dù; nó mang đến cho ta những cơ hội, chúng lộn nhào và lại vút lên; cuộc đời là một chuyến leo núi; nó muốn leo lên đến đỉnh cao nhất của bạn và cảm thấy giận dữ, bất mãn khi bạn không điều khiển được nó.

Thật không dễ dàng gì khi phải sống xa gia đình và nói thứ ngôn ngữ mà mình không thể dùng nó để diễn đạt hết tất cả những cảm xúc và tình cảm của mình. Nhưng từ giờ trở đi, bất cứ khi nào mình cảm thấy buồn chán, mình sẽ nhớ đến cái hội chợ đó. Nếu mình buồn ngủ và giật mình tỉnh dậy trên một con đường gấp khúc như thế, thì mình sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

À, mình sẽ cảm thấy như bị mắc bẫy, thấy mệt mỏi, sợ hãi khi đến những chỗ cua cong gấp khúc, và muốn từ bỏ. Nhưng nếu mình tin rằng con đường ray đó là số phận của mình và rằng Chúa Trời đang vận hành cỗ máy này, để khiến những cơn ác mộng trở nên rừng rợn và đáng sợ hơn, thì số phận chính là cái trò chơi đó: một đường ray gấp khúc, an toàn và là một món đồ chơi đáng tin cậy, nó chắc chắn sẽ dừng lại, nhưng trong khi cuộc hành trình vẫn đang tiếp tục thì mình cần phải nhìn ra xa, ngắm quang cảnh xung quanh và hò reo với niềm phấn khích.

9. Chương 9

Mặc dù Maria có khả năng viết ra những suy nghĩ rất khôn ngoan, nhưng nàng lại kém trong việc thực hiện những lời khuyên của chính mình. Những thời kỳ chờ đợi trong tuyệt vọng bắt đầu thường xuyên hơn và chiếc điện thoại vẫn từ chối đổ chuông. Để tạm thời lãng quên mọi thứ trong thời gian dài trống trải, và cũng để thực hành vốn tiếng Pháp của mình, Maria bắt đầu mua những cuốn tạp chí viết về những nhân vật nổi tiếng, nhưng rồi nhận ra mình đang tiêu quá nhiều tiền, nàng tìm đến một thư viện gần nhất. Người thủ thư nói với nàng rằng họ không cho mượn tạp chí về nhà, nhưng nàng có thể mượn một vài cuốn sách để củng cố khả năng tiếng Pháp của mình.

“Tôi không có thời gian để đọc sách.”

“Cô không có thời gian nghĩa là sao? Cô đang làm công việc gì vậy?”

“Rất nhiều việc: học tiếng Pháp, viết nhật ký, và...”

“Và gì nữa?”

Maria chuẩn bị nói là “đợi chuông điện thoại reo”, nhưng nàng nghĩ tốt hơn hết là không nói gì.

“Cô gái của tôi ơi, cô còn rất trẻ, cô có cả cuộc đời phía trước. Đọc sách. Hãy quên hết những gì cô đã được nghe về những cuốn sách và chỉ đọc thôi”

“Tôi đã đọc hàng đống sách”

Đột nhiên, Maria nhớ ra Mailson, nhân viên an ninh đã từng nói với nàng về “sự rung cảm”. Và người phụ nữ này, Maria cảm thấy đó là một người dịu dàng, nhạy cảm, một người có thể sẵn sàng giúp đỡ nàng nếu tất cả mọi việc của nàng đều không ổn. Nàng thấy cần phải lôi kéo bà ấy về phía mình; bản năng của nàng nói cho nàng biết rằng người phụ nữ này có thể trở thành một người bạn của nàng. Vì vậy nàng nhanh chóng thay đổi chiến thuật.

“Nhưng tôi muốn đọc nhiều hơn nữa. Bà có thể giúp tôi chọn một vài cuốn sách được không?”

Người phụ nữ đưa cho Maria cuốn Hoàng tử bé. Nàng bắt đầu đọc lướt cuốn truyện ngay trong đêm đó, ngắm những hình minh họa trên trang bìa, trông nó có vẻ giống một chiếc mũ, nhưng cái hình đó, theo như tác giả thì tất cả trẻ em sẽ ngay lập tức nhận ra là giống hình một con rắn nuốt một con voi. “Ồ, mình không ngờ là mình có thể nghĩ như một đứa trẻ thế”, Maria nghĩ, “với mình, nó giống một cái mũ hơn”. Trong hoàn cảnh không có ti vi để xem, Maria đã đồng hành cùng cậu bé hoàng tử trong suốt cuộc hành trình của cậu, nàng cảm thấy buồn mỗi khi từ “yêu” xuất hiện, nàng đã cảm bản thân mình không được nghĩ về chủ đề ấy vì nghĩ đến nó nàng lại cảm thấy muốn tự vẫn. Tuy nhiên, ngoài những cảnh đau buồn, lãng mạn giữa cậu bé hoàng tử với một con cáo và một bông hồng, thì cuốn sách thật sự rất thú vị, và nàng đã thôi không kiểm tra pin của chiếc máy di động cứ năm phút một lần như trước nữa (vì nàng rất sợ có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội lớn chỉ vì thói bất cẩn).

Maria trở thành khách hàng thường xuyên của thư viện, ở đó nàng nói chuyện với người thủ thư, bà ta có vẻ là một người phụ nữ rất đáng mến. Maria xin bà gợi ý cho nàng thêm vài cuốn sách nên đọc và bàn luận với bà về cuộc sống cũng như về tác giả - cho tới khi số tiền của nàng sắp cạn kiệt. Thêm hai tuần nữa thì thậm chí nàng sẽ không còn có đủ tiền để mua vé máy bay trở về Brazil.

Và, vì cuộc đời luôn luôn đợi cho những cơn khủng hoảng xảy ra rồi mới hé lộ tia sáng của nó, chuông điện thoại cuối cùng cũng reo.

Ba tháng sau khi phát hiện ra từ “luật sư” và sau hai tháng sống bằng tiền bồi thường nhận được cuối cùng thì người ở công ty người mẫu đã gọi điện hỏi liệu đây có phải là số máy của Senhora (tiếng Bồ Đào Nha, là cách gọi quý cô, quý bà một cách lịch sự và tôn trọng) Maria không. Câu trả lời lạnh lùng để không tỏ ra quá mong đợi, háo hức đã được Maria luyện tập lâu, “đúng”. Nàng được thông báo rằng có một quý ông người Ả Rập, làm việc trong ngành công nghiệp thời trang đã bị hấp dẫn bởi những bức ảnh của nàng và muốn mời nàng tham gia một buổi trình diễn thời trang. Maria nhớ những nỗi thất vọng gần đây nhất của mình, nhưng vì số tiền mà nàng đang cần một cách tuyệt vọng, nên nàng chấp nhận lời đề nghị.

Họ sắp xếp cuộc gặp mặt trong một nhà hàng lịch sự. Maria để ý người đàn ông Ả Rập lịch thiệp này, già hơn nhưng có sức cuốn hút hơn Roger rất nhiều. Ông ta hỏi: “Cô có biết ai là tác giả của bức tranh đăng kia không? Đó là Miró. Cô đã nghe nói đến Joan Miró* chưa?”

Maria không nói gì, làm như thể nàng đang tập trung chú ý vào món ăn, quả thật món ăn ở đây khác với những món ăn trong nhà hàng Trung Hoa mà nàng thường ăn. Trong lúc đó, nàng đã ghi nhớ: lần tới đến thư viện, nàng sẽ hỏi mượn một cuốn sách về Miro.

Nhưng người đàn ông Ả Rập lại đang nói:

“Đây chính là cái bàn nơi Fellini luôn ngồi. Cô có biết những bộ phim của ông ta không?”

Maria trả lời nàng rất thích những bộ phim ấy. Người đàn ông bắt đầu hỏi những câu hỏi thăm dò nhiều hơn và Maria biết rõ rằng mình sẽ trượt bài kiểm tra này, nên nàng quyết định phải thẳng thắn với ông ta:

“Tôi sẽ không dành cả buổi tối hôm nay để giả bộ với ông nữa. Tôi chỉ có thể nói về sự khác nhau giữa Coca-Cola và Pepsi mà thôi, nhưng đó là khi chúng ta nói về nó. Tôi đã nghĩ rằng chúng ta đến đây là để thảo luận về buổi trình diễn thời trang chứ.”

Người đàn ông có vẻ đánh giá cao tính cách thẳng thắn của nàng.

“Chúng ta sẽ bàn bạc vấn đề đó khi chúng ta dùng xong bữa tối.”

Một khoảng ngập ngừng, trong khi họ nhìn nhau, mỗi người đều cố gắng tưởng tượng xem người kia đang nghĩ gì.

“Cô rất đẹp”, người đàn ông nói. “Nếu cô cùng tôi lên phòng và uống với tôi một ly, tôi sẽ trả cô một nghìn franc.”

Maria hiểu ngay lập tức. Đó có phải là nhảm lẩn của công ty người mẫu không? Hay đó là sai lầm của nàng? Đáng lẽ nàng nên tìm hiểu kỹ bản chất của buổi tối nay trước chứ? Không, đó không phải sự nhảm lẩn của công ty người mẫu, không phải lỗi của nàng hay của người đàn ông này: đây đơn giản là cách mọi việc diễn ra. Đột nhiên, Maria thấy nhớ thị trấn quê hương mình, nhớ Brazil, nhớ vòng tay mẹ. Nàng nhớ ra Mailson, ở trên bãi biển, khi anh ta nói đến một món tiền phí ba trăm đô la; lúc đó nàng chỉ nghĩ rằng

nó thật khôi hài, và quá nhiều so với số tiền nàng mong nhận được cho việc ngủ qua đêm với một người đàn ông. Thế nhưng, giờ đây, Maria nhận ra rằng nàng không có một ai ở bên cạnh, hoàn toàn không có ai trên thế giới này nàng có thể nói chuyện cùng, và không có kinh nghiệm nào có thể giúp nàng quyết định xem nên trả lời ra sao.

“Làm ơn rót thêm cho tôi chút rượu nữa.”

Người đàn ông Ả Rập rót đầy ly của nàng, và những ý nghĩ của nàng lướt rất nhanh hơn cả khi chàng Hoàng tử bé trong những chuyến du hàng đi tới tất cả các hành tinh. Nàng đã bước vào cuộc hành trình tìm kiếm sự phiêu lưu, tiền bạc và một người chồng nếu có thể; nàng đã biết rằng nàng sẽ kết thúc việc đạt được những kế hoạch đó giống như thế này, bởi vì nàng không ngây thơ, không trong trắng và đã quá quen với đàn ông. Nhưng nàng vẫn tin vào những công ty người mẫu, tin vào địa vị của một ngôi sao, tin vào việc có một người chồng giàu sang, một gia đình, những đứa con, những đứa cháu, quần áo đẹp, và một chuyến trở về quê hương đầy vẻ vang. Nàng đã mơ vượt qua được tất cả những khó khăn chỉ bằng sự quyết đoán thông minh của nàng, bằng vẻ quyến rũ và sức mạnh sẵn có của nàng.

Nhưng thực tế đang đổ sập xuống người nàng. Trước sự ngạc nhiên của người đàn ông, nàng bắt đầu khóc. Ông ta không biết phải làm gì giữa một bên là nỗi lo sợ sẽ xảy ra một vụ scandal và một bên là khao khát, bản năng muốn bảo vệ nàng. Ông ta gọi người phục vụ để thanh toán, nhưng Maria đã ngăn ông ta lại.

“Không, đừng làm thế. Rót cho tôi thêm chút rượu vang nữa và hãy để tôi được khóc một lúc.”

Và nàng nghĩ về chàng trai nhỏ đã hỏi mượn cây bút chì, về chàng trai trẻ đã hôn nàng và cách nàng vẫn giữ cho miệng mình mím chặt khi hôn, về Rio, về người đàn ông đã lợi dụng nàng và không để lại cho nàng thứ gì cả, về những đam mê và tình yêu đã mất suốt quãng đường dài nàng vừa trải qua. Bất chấp sự tự do đang có, cuộc đời nàng chỉ toàn là những giờ đồng hồ dài bất tận ngồi đó chờ đợi một phép màu, một tình yêu đích thực, một cuộc phiêu lưu với cùng một kết thúc lãng mạn mà nàng đã thấy trong những bộ phim và đọc trong các cuốn sách. Một nhà văn đã từng nói không thể thay đổi tâm trí một con người bằng tri thức; thứ duy nhất có thể làm thay đổi tâm trí một con người là tình yêu. Thật vớ vẩn. Người viết này rõ ràng mới chỉ biết một mặt của vấn đề thôi.

Tình yêu, không nghi ngờ gì, là một thứ sức mạnh có thể làm thay đổi toàn bộ cuộc đời một con người, từ giây phút nó xuất hiện. Nhưng đó mới chỉ là một mặt, mặt kia là khi nó có thể khiến sự tồn tại của một con người bước vào một hành trình hoàn toàn khác với những gì anh ta hay cô ta đã lên kế hoạch; và điều đó được gọi là sự tuyệt vọng. Đúng thế, có lẽ tình yêu có thể khiến con người hoàn toàn thay đổi, nhưng sự tuyệt vọng làm công việc đó còn nhanh hơn. Nàng nên làm gì đây? Nàng có nên tiến một bước nhỏ về phía trước, xét cho cùng thì cũng chỉ có một đêm thôi, mà lại ở trong một thành phố nơi nàng không biết ai và cũng chẳng ai biết nàng cả. Phải chăng sẽ là một đêm và những đồng tiền dễ dàng đó có nghĩa là chắc chắn nàng sẽ tiếp tục cho đến khi nàng chạm đến điểm tột cùng mà nàng sẽ không thể có đường lui nữa? Điều gì đang xảy ra ở đây- một cơ hội lớn hay là một thử thách mà Đức Mẹ Mary đặt ra cho nàng?

Người đàn ông Ả Rập đang nhìn quanh những bức tranh của Joan Miró, nhìn chỗ ngồi nơi Fellini đã từng ăn trưa, nhìn cô gái làm nhiệm vụ giữ áo khoác và nhìn những người khách khác đến và đi.

“Cô đã không hiểu rõ phải không?”

“Thêm rượu vang nữa, làm ơn”. Maria nói, vẫn đắm nước mắt.

Nàng đang cầu nguyện rằng người phục vụ sẽ không đi về phía này và sẽ không thấy điều gì đang xảy ra. Còn người phục vụ, vẫn quan sát mọi việc từ xa, không để điều gì lọt khỏi tầm mắt thì lại đang cầu mong người đàn ông và cô gái sẽ mau chóng thanh toán hóa đơn đi, bởi vì nhà hàng đang đầy ắp khách đang chờ bàn.

Cuối cùng, sau những điều có vẻ như kéo dài vô tận ấy, nàng nói:

“Có phải ông đã nói một nghìn franc để uống một ly rượu không?”

Chính Maria cũng bị ngạc nhiên khi nghe âm sắc trong giọng nói của mình.

“Đúng vậy”, người đàn ông trả lời, cảm thấy hối tiếc vì đã đưa ra lời đề nghị đó ở chỗ hạng nhất này. “Nhưng tôi thực sự không muốn...”

“Hãy thanh toán hóa đơn đi và chúng ta sẽ uống một ly ở khách sạn của ông.”

Một lần nữa, dường như nàng giống một người xa lạ với chính bản thân mình. Cho tới khi đó, nàng đã luôn là một cô gái tốt bụng, tươi tắn, được dạy dỗ tốt, và nàng sẽ không bao giờ nói những điều như thế với một người xa lạ. Nhưng cô gái đó, dường như đã chết vĩnh viễn rồi: trước khi cô ta bước vào một sự tồn tại khác, nơi mà uống một ly rượu đáng giá một nghìn franc, hay nếu dùng một loại tiền tệ khác thì nói khoảng sáu trăm đô la.

Và mọi thứ diễn ra đúng như mong đợi: nàng đến khách sạn của người đàn ông Ả Rập, uống champagne đến gần như say mềm, giạng chân, và đợi ông ta có một cơn cực khoái (điều đó thậm chí còn không xảy ra đến với nàng để nàng có thể giả vờ là mình cũng có sự thỏa mãn như vậy), nàng tắm trong phòng tắm bằng cẩm thạch, nhận tiền, và tự cho phép mình được xài sang là trở về nhà trên một chiếc taxi.

Nàng buông mình xuống giường và chìm vào một giấc ngủ không mộng mị cho tới sáng

Trích từ nhật ký của Maria, ngày hôm sau:

Tôi nhớ rõ mọi điều, dù không nhớ rõ lắm thời điểm mà tôi đưa ra quyết định đó. Thật kỳ lạ, tôi không hề có cảm giác tội lỗi gì cả. Tôi đã từng nghĩ rằng những cô gái lên giường với đàn ông vì tiền là do họ không có lựa chọn nào khác, và giờ đây tôi thấy nó không giống những gì tôi đã nghĩ. Tôi có thể nói “đồng ý” hoặc “không”; không ai ép buộc tôi phải chấp nhận bất kỳ điều gì.

Tôi đi dạo trên phố và nhìn ngắm tất cả mọi người, tôi tự hỏi liệu họ có lựa chọn cuộc sống cho mình không? Hay họ cũng giống tôi, “lựa chọn” bằng số phận? Bà nội trợ mơ trở thành người mẫu, nhân viên ngân hàng muốn trở thành nhạc công, người nha sĩ cảm thấy mình có thể viết sách và hiến dâng bản thân cho văn chương, cô gái trẻ muốn được một ngôi sao truyền hình yêu nhưng lại thấy mình đang làm nhân viên kiểm soát ở một siêu thị.

Tôi không hề cảm thấy nuối tiếc cho bản thân mình. Tôi không phải là một nạn nhân, bởi vì tôi có thể rời khỏi nhà hàng đó với phẩm giá còn nguyên vẹn và một cái túi rỗng. Tôi có thể cho người đàn ông ngồi đối diện lúc đó một bài học về đạo đức hay cố gắng để ông ta thấy rằng trước mặt ông ta là một nàng công chúa và nàng sẽ không bao giờ bán đi phẩm giá của mình. Tôi có thể đối đáp lại bằng tất cả các cách khác, nhưng- giống hầu hết mọi người- tôi đã để số phận lựa chọn con đường tôi nên đi.

Tôi không phải là người duy nhất, thậm chí dù số phận có đặt tôi ra ngoài vòng pháp hay bên lề xã hội. Tuy nhiên, trong hành trình kiếm tìm hạnh phúc, tất cả chúng ta đều bình đẳng như nhau; không có ai trong chúng ta được hạnh phúc- không phải nhân viên ngân hàng/ nhạc công, người nha sĩ/ nhà văn, cô gái làm nhân viên kiểm soát ở siêu thị/ nữ diễn viên, hay bà nội trợ/ người mẫu.

10. Chương 10

Mọi việc diễn ra như thế. Dễ dàng như nó vẫn vậy. Nàng ở giữa một thành phố xa lạ, nơi nàng không biết một ai, nhưng điều đã giầy vò nàng ngày hôm qua, hôm nay lại đem đến cho nàng một cảm giác tự do ghê gớm, bởi vì nàng không cần phải thanh minh với bất kỳ ai.

Lần đầu tiên sau nhiều năm, Maria quyết định sẽ dành toàn bộ ngày hôm đó để suy nghĩ về bản thân mình. Cho đến lúc đó, nàng vẫn thường không mấy bận tâm về điều người khác đang nghĩ dù là mẹ nàng, bạn bè cùng trường, bố nàng, những người trong công ty người mẫu, thầy giáo dạy tiếng Pháp, người phục vụ, người thủ thư, hay những người hoàn toàn xa lạ trên phố. Thực tế, chẳng ai suy nghĩ về bất cứ điều gì cả, hiển nhiên là không phải về nàng, một người nước ngoài nghèo khó, một người mà nếu có biến mất vào ngày mai thì thậm chí cũng chẳng được cảnh sát nhớ tới.

Tốt thôi, Maria ra ngoài rất sớm, dùng bữa sáng trong quán cà phê quen thuộc, đi một vòng quanh hồ và gặp một đoàn biểu tình của những người tị nạn. Một phụ nữ đi dạo cùng con chó nhỏ nói với nàng rằng

những người biểu tình đó là người Kurd, và Maria thay vì tỏ vẻ hiểu rõ câu trả lời để chứng minh mình có học thức và thông minh hơn mọi người nghĩ, lại hỏi rằng:

“Những người Kurd đến từ đâu?”

Và nàng ngạc nhiên khi người phụ nữ đó cũng không biết. Thế giới này là vậy đấy: mọi người nói chuyện như thể là họ biết mọi thứ, nhưng nếu bạn dám hỏi một điều thắc mắc thì bạn sẽ thấy là họ chẳng biết gì cả. Nàng đi vào một quán cà phê internet và khám phá ra rằng người Kurd đến từ Kurdistan, một quốc gia không còn tồn tại nữa, hiện giờ nó đã bị phân chia thành Thổ Nhĩ Kỳ và Iraq. Maria quay lại bờ hỏi để tìm người phụ nữ và con chó của cô ta, những cô ta đã đi rồi, có thể là vì con chó đã chán ngấy sau cả giờ đồng hồ nhìn chăm chăm đám người với các khẩu hiệu biểu ngữ, khăn trùm đầu, rồi âm nhạc và những tiếng khóc lóc kỳ lạ.

“Thật sự mình cũng chỉ giống như người phụ nữ đó thôi. Hoặc là hơn thế, mình đã từng như vậy đấy: là một người giả vờ như biết tất cả, giấu giếm đi mọi thứ bằng sự im lặng của bản thân, cho đến khi người đàn ông Ả Rập đó khơi dậy sự can đảm của mình, và cuối cùng mình đã có dũng khí để nói điều duy nhất mà mình biết về sự khác nhau giữa hai loại nước ngọt có ga. Ông ta có bị sốc không? Ông ta có thay đổi suy nghĩ về mình không? Tất nhiên là không. Nhưng chắc hẳn ông ta đã ngạc nhiên trước sự thẳng thắn của mình. Mỗi khi mình cố tỏ ra thông minh hơn một chút, mình luôn thất bại. Chà, đủ nghĩa là đủ!”

Maria nghĩ về công ty người mẫu. Liệu họ có biết gì về điều mà người đàn ông Ả Rập thật sự muốn không- trong trường hợp đó hẳn nàng lại bị lợi dụng như một con ngốc- hoặc có phải họ thật sự nghĩ ông ta sẽ tìm cho nàng một công việc ở đất nước của ông ta không?

Dù sự thật có là gì đi nữa, Maria đã cảm thấy bớt cô đơn trong buổi sáng u ám ở Geneva, với nhiệt độ chỉ xấp xỉ 0 độ, cuộc biểu tình của những người Kurd, những chiếc xe khách công cộng luôn đến rất đúng giờ ở mỗi bến đỗ, các cửa hiệu lại bày ra cửa sổ của nó những món đồ trang sức quý giá, các ngân hàng đang mở cửa, những người ăn xin đang ngủ, những người Thụy Sĩ đang đi làm. Nàng bớt cô đơn hơn bởi bên cạnh nàng có một người phụ nữ khác, có lẽ người phụ nữ ấy vô hình với những người khách bộ hành khác. Trước đây nàng chưa bao giờ nhận ra sự hiện diện của người phụ nữ này, nhưng cô ta vẫn luôn ở đó.

Maria mỉm cười với người phụ nữ vô hình, người phụ nữ này trông giống Đức Mẹ Mary, mẹ của Chúa. Người phụ nữ mỉm cười đáp lại và nói rằng nàng hãy cẩn thận, vì mọi điều không đơn giản như nàng tưởng tượng đâu. Nhưng Maria không để tâm đến lời khuyên đó và trả lời rằng nàng đã trưởng thành, nàng chịu trách nhiệm với mọi quyết định của mình, và nàng không thể tin là có âm mưu nào đó trong vũ trụ này đang ngấm ngấm sắp đặt để chống lại nàng. Nàng đã học được một điều, có những người sẵn sàng trả một nghìn franc Thụy Sĩ cho một đêm, cho nửa tiếng đồng hồ ở giữa hai chân nàng, và tất cả những gì nàng phải quyết định là trong vài ngày tới, liệu có nên dùng một nghìn franc Thụy Sĩ đó để mua vé máy bay trở về thị trấn nàng được sinh ra, hay là tiếp tục ở đây thêm một thời gian nữa, để kiếm đủ số tiền mua một ngôi nhà cho bố mẹ nàng, một ít quần áo cho nàng và những vé máy bay để đi đến tất cả những nơi nàng hằng mơ ước.

Người phụ nữ vô hình bên cạnh nhắc lại rằng mọi thứ không hề đơn giản, nhưng Maria, mặc dù vui mừng vì sự có mặt của người bạn đồng hành không mong đợi này, vẫn đề nghị cô ta đừng có cắt ngang những suy nghĩ của nàng, nàng đang phải đưa ra một vài quyết định quan trọng.

Maria bắt đầu phân tích, lần này cẩn thận hơn, khả năng quay trở về Brazil. Những bạn học của nàng, những kẻ chưa bao giờ rời khỏi thị trấn mà họ sinh ra, tất cả sẽ nói rằng nàng đã bị đuối việc, rằng nàng chưa bao giờ có tài năng để trở thành một ngôi sao quốc tế. Mẹ nàng sẽ rất buồn vì bà sẽ không bao giờ được nhận số tiền hàng tháng nàng đã hứa, dù trong các bức thư Maria vẫn quả quyết với bà rằng bưu điện chắc chắn lấy cấp số tiền đó. Còn bố nàng, cho đến mãi sau này, vẫn sẽ nhìn nàng với cái kiểu “bố đã nói với mày như vậy mà” được thể hiện rõ trên nét mặt ông, nàng sẽ quay trở lại làm việc trong cửa hiệu bán vải, và nàng sẽ lấy ông chủ cửa hiệu- chính nàng, người đã đi máy bay, ăn phở mát Thụy Sĩ, học tiếng Pháp và đã đi dạo tuyết.

Mặt khác, chỉ cần uống vài ly rượu đã mang lại cho nàng cả một nghìn franc Thụy Sĩ. Điều đó không kéo dài mãi- xét cho cùng thì sự tàn phai của nhan sắc cũng nhanh chóng như một cơn gió thoảng vậy- nhưng trong một năm, nàng có thể kiếm đủ tiền để trở về trên đôi chân của mình và quay lại với lợi thế giới của nàng, và lần này mọi điều kiện là do nàng quyết định. Chỉ có một vấn đề thực tế duy nhất là nàng không

biết phải làm gì, và bắt đầu như thế nào. Nàng nhớ lại từ những ngày còn ở “câu lạc bộ đêm gia đình”, trong ngày đầu tiên làm việc có một phụ nữ nhắc đến một nơi được gọi là Rue de Berne- thực tế đó là một trong những điều đầu tiên nàng được người ta nói cho biết về đất nước này, thậm chí trước cả khi nàng được chỉ cho chỗ để xếp hành lý của mình.

Nàng tìm tới một trong những tấm panô lớn vẫn thường được thấy khắp nơi ở Geneva, đó là cách các thành phố thể hiện thân thiện với khách du lịch vì họ không thể chịu được việc phải thấy các vị khách bị lạc đường. Vì lý do này mà các tấm panô có một mặt là những mục quảng cáo, còn mặt kia là những tấm bản đồ.

Một người đàn ông đang đứng ở đó, và nàng hỏi ông ta liệu có biết Rue de Berne ở đâu không. Ông ta nhìn nàng, có vẻ ngạc nhiên, tò mò, và hỏi nàng đang tìm một con phố hay là tìm con đường quốc lộ dẫn đến Berne, thủ đô của Thụy Sĩ. Không, Maria trả lời, tôi muốn tìm con đường đó ở Geneva. Người đàn ông nhìn nàng từ đầu đến chân rồi bỏ đi mà không nói một lời, đoán chắc rằng ông đang bị quay phim bởi một trong những người làm chương trình truyền hình vẫn hay lấy sự ngỡ ngàng của mọi người làm trò mua vui. Maria nghiên cứu tấm bản đồ khoảng mười lăm phút- đó không phải là một thành phố quá lớn- và cuối cùng cũng nhìn thấy nơi nàng đang tìm.

Người bạn vô hình của nàng, vẫn ở nguyên chỗ cũ trong khi nàng nghiên cứu tấm bản đồ, bây giờ đang cố gắng tranh luận với nàng; đó không phải là một vấn đề về đạo đức, mà là việc bắt đầu một con đường không có lối thoát.

Maria nói rằng nếu nàng có thể kiếm đủ tiền để trở về nhà, sau đó nàng cũng có thể kiếm đủ tiền để thoát ra khỏi bất kỳ hoàn cảnh nào. Vả lại, không có ai mà nàng biết được chọn điều họ muốn làm. Đó là thực tế cuộc sống.

“Chúng ta đang sống trong một thung lũng của nước mắt”, nàng nói với người bạn vô hình. “Chúng ta có thể có tất cả những giấc mơ chúng ta mong muốn, nhưng cuộc sống là hà khắc, không thể làm dịu được và buồn bã. Điều cô đang muốn nói là gì: là người ta sẽ lên ái tôi sao? Sẽ không một ai biết cả- đây chỉ là một giai đoạn trong cuộc đời tôi mà thôi.”

Với một vẻ buồn rầu và nụ cười dịu dàng trên môi, người bạn vô hình biến mất.

Maria đến hội chợ và mua một vé ngồi tàu lượn trên đường ray gấp khúc; nàng hét ỉng ỏi cùng những người khác, nàng biết rõ rằng chẳng có nguy hiểm thật sự nào cả, nó chỉ là một trò chơi thôi. Nàng ăn trong một nhà hàng Nhật Bản, dù nàng không hiểu rõ mình đang ăn cái gì, chỉ biết rằng nó rất đắt và nàng cảm thấy mình đang ở trong một tâm trạng hết sức thỏa mãn cũng những sự xa hoa đó. Nàng hạnh phúc, nàng không cần phải chờ một cú điện thoại hay tính từng đồng centime (tiếng pháp, cánh gọi đồng cent) mà mình chi ra. Ngày hôm sau, nàng để lại tin nhắn cho công ty người mẫu, cảm ơn họ và nói với họ rằng cuộc gặp mặt đã thành công tốt đẹp. Nếu như họ thành thật, họ sẽ hỏi nàng về những bức ảnh. Nếu họ là bọn dốt gái cho khách, họ sẽ sắp xếp những cuộc gặp mặt khác.

Nàng đi bộ qua cây cầu trở về căn phòng nhỏ của mình và quyết định, dù nàng có bao nhiêu tiền và bao nhiêu kế hoạch cho tương lai đi nữa, nàng nhất định sẽ không mua một cái ti vi nào: nàng cần suy nghĩ, dùng tất cả thời gian của nàng để suy nghĩ.

Trích từ nhật ký của Maria tối hôm đó (với một lời ghi chú bên lề là: “không chắc chắn”):

Tôi đã khám phá ra lý do vì sao một người đàn ông lại trả tiền cho một người phụ nữ: ông ta muốn được vui vẻ.

Ông ta sẽ không trả một nghìn franc chỉ để có một cơn khoái lạc. Ông ta muốn được vui vẻ. Tôi cũng vậy, mọi người đều như thế, và không ai đạt được. Tôi có mất gì không nếu, trong một lúc, tôi quyết định trở thành một... đó là một từ khó mà nghĩ đến hay viết ra... nhưng hãy thẳng thắn nào... cái tôi mất nếu tôi quyết định trở thành gái làm tiền trong chốc lát?

Danh dự.Trình tiế. Tự trọng. Mặc dù, khi nghĩ về chúng, thì tôi chưa bao giờ có bất kỳ thứ nào trong đó cả. Tôi không đòi hỏi được sinh ra, tôi chưa bao giờ tìm thấy ai yêu tôi, tôi luôn luôn có những quyết định sai lầm- bây giờ thì tôi sẽ để cuộc đời quyết định cho mình.

11. Chương 11

Công ty người mẫu gọi đến ngày hôm sau và hỏi về những tấm ảnh, cũng như thời điểm buổi trình diễn thời trang được tổ chức, vì họ tính và thu tiền phần trăm cho mọi việc. Maria thấy rằng họ không biết gì về những chuyện đã xảy ra, nàng nói, người đàn ông Á Rập sẽ liên lạc lại với họ.

Nàng đến thư viện và hỏi mượn vài cuốn sách về tình dục. Nếu nàng cân nhắc một cách nghiêm túc về khả năng của công việc này- chỉ khoảng một năm- nàng tự nhủ vậy- ở lĩnh vực nàng hoàn toàn không biết gì cả. Điều đầu tiên nàng cần biết là phải xử sự như thế nào, làm cách nào để đem đến khoái cảm và nhận tiền từ khách.

Nàng rất thất vọng khi người thủ thư nói với nàng rằng, đây là thư viện được thành lập từ quỹ của chính phủ, nên họ chỉ có một vài cuốn sách chuyên môn thôi. Maria đọc mục lục của một trong số những cuốn sách này và trả lại nó ngay lập tức: chúng chẳng nói gì về sự vui vẻ cả, chúng chỉ nói về những thứ chán ngắt như là hiện tượng cương cứng, cách đưa vào, và bệnh liệt dương, các biện pháp phòng ngừa...Nàng cân nhắc trong một phút việc có nên mượn cuốn *The Psychology of Frigidity in Women* (tên sách: Tâm lý lãnh cảm ở phụ nữ) không vì như trong trường hợp của chính mình, mặc dù nàng rất thích thú cảm giác được chiếm hữu bởi một người đàn ông, nhưng nàng chỉ có thể đạt đến sự cực khoái khi thủ dâm mà thôi.

Nàng không ở đó để nghiên cứu về khoái cảm mà vì công việc. Nàng cảm ơn người thủ thư và đến một cửa hiệu để bỏ tiền đầu tư lần đầu tiên cho một sự nghiệp đang lơ mơ hiện ra nơi chân trời- những bộ quần áo, trang phục mà nàng cho rằng đủ gợi cảm để khuấy động sự thèm muốn của đàn ông. Sau đó, nàng đi thẳng đến nơi nàng đã tìm thấy trên bản đồ. Rue de Berne. Nằm ngay đầu con phố này là một nhà thờ (thật kỳ lạ, nó rất gần nhà hàng Nhật Bản mà lần trước nàng đã ăn tối), rồi đến vài cửa hiệu bán những chiếc đồng hồ đeo tay và đồng hồ để bàn rẻ tiền, và ở góc xa hơn là mấy câu lạc bộ mà nàng đã được nghe nói đến, vào thời điểm này trong ngày tất cả các câu lạc bộ đó vẫn đang đóng cửa. Maria lại dạo bước đi một vòng quanh cái hồ mà nàng thường đi dạo, và rồi- không một chút ngưng ngừng- mua liền năm tờ tạp chí khiêu dâm với mục đích để nghiên cứu những thứ mà nàng sẽ phải làm, đợi trời tối và quay lại Rue de Berne. Khi đến đó, nàng chợt hú hơ một quán bar có cái tên Brazil rất lôi cuốn là “Copacabana”.

Nàng tự nhủ rằng mình không hề quyết định bất cứ điều gì. Đó chẳng qua chỉ là một kinh nghiệm mà thôi. Nàng đã không hề cảm thấy quá vui vẻ hay quá tự do trong suốt thời gian nàng ở đất Thụy Sĩ.

“Tôi đang tìm việc”, nàng nói với người chủ quán đang rửa những chiếc ly đằng sau quầy bar. Nơi này có hàng dãy bàn, vài chiếc sofa kê sát những bức tường xung quanh và một sàn nhảy ở góc phòng.

“Không có việc gì để làm hết. Nếu cô muốn làm ở đây một cách hợp pháp thì phải có giấy phép làm việc.”

Maria cho anh ta xem giấy phép của mình và thái độ của người đàn ông có vẻ được cải thiện.

“Có kinh nghiệm nào không?”

Maria không biết phải nói gì: nếu nàng nói có, anh ta sẽ yêu cầu nàng cho biết nơi làm việc trước đây. Nếu nàng nói không, anh ta có thể sẽ mời nàng đi chỗ khác.

“Tôi đang viết một cuốn sách”

Ý tưởng này bất ngờ xuất hiện như là có một giọng nói vô hình đang hỗ trợ cho nàng vậy. Nàng nhận thấy người đàn ông này biết nàng đang nói dối, nhưng cũng vẫn giả vờ tin điều nàng nói.

“Trước khi cô quyết định bất cứ điều gì, hãy nói chuyện với vài cô gái khác đã. Chúng tôi có ít nhất sáu cô gái Brazil ở đây mỗi tối, bằng cách đó cô có thể hiểu chính xác điều gì đang chờ mình.”

Maria định nói rằng cô không cần bất cứ lời khuyên nào cả và rằng cô không cần đưa ra một quyết định nào nữa, người đàn ông đã quay đi đến phía kia của quầy bar, bỏ cô đứng đó một mình, thậm chí không có lấy một ly nước để uống.

Những người phụ nữ bắt đầu đến câu lạc bộ, yêu cầu họ nói chuyện với người mới. Nhưng không ai trong số bọn họ tỏ vẻ sẵn lòng nói chuyện cả; họ sợ sự cạnh tranh, Maria nghĩ vậy. Dân âm thanh bật lên và mấy bài hát tiếng Brazil được chơi (chà, nơi này được gọi là “Copacabana”); rồi phụ nữ có vẻ là người Châu Á bước vào bar, cũng vài người khác dường như đến từ vùng núi lãng mạn, đầy tuyết phủ xung quanh Geneva. Maria tiếp tục đứng đó gần hai tiếng đồng hồ, hút vài điếu thuốc nhưng không có gì để uống, và nàng có cảm giác chắc hẳn mình đã có quyết định sai lầm, cảm giác đó càng lớn dần- câu hỏi “mình đang làm gì ở đây thế này?” cứ lặp đi lặp lại, vang lên trong đầu nàng- và cảm giác khó chịu ngày càng tăng bởi sự thiếu quan tâm của ông chủ và các cô gái khác ở đây. Cuối cùng thì một trong những cô gái Brazil cũng đã đến chỗ nàng.

“Điều gì khiến cô chọn chỗ này thế?”

Maria không thể viện đến câu chuyện đang viết sách, hoặc cũng không thể đơn giản nói tất cả sự thật như về những người Kurd, về Miró và Fellini được.

“Thành thật mà nói thì tôi không biết phải bắt đầu từ đâu, hay nếu tôi thật sự muốn bắt đầu.”

Người phụ nữ có vẻ ngạc nhiên bởi một câu trả lời trực tiếp, thẳng thắn như vậy. Chị ta nhấm nháp từng ngụm gì đó, có vẻ như là rượu whisky, lắng nghe bài hát Brazil mà họ đang chơi, nói vài lời nhận xét về việc chị ta thấy nhớ nhà, và rồi nói rằng tối nay sẽ không có nhiều khách bởi vì một cuộc hội thảo quốc tế lớn được tổ chức gần Geneva đã bị hủy bỏ. Cuối cùng, khi chị ta thấy Maria vẫn chưa bỏ đi, chị ta mới nói:

“Xem này, rất đơn giản, cô chỉ phải thuộc lòng ba nguyên tắc. Thứ nhất: không bao giờ được yêu bất kỳ ai cô làm việc cùng hay có quan hệ tình dục. Thứ hai: đừng tin bất cứ lời hứa nào và luôn luôn đòi được trả tiền trước. Thứ ba: đừng có dùng ma túy.”

Ngừng một lát.

“Và hãy bắt đầu ngay bây giờ. Nếu cô về nhà tối nay mà không có được vị khách đầu tiên, cô sẽ có những ý nghĩ khác về công việc này và chẳng có dũng khí để quay lại nữa đâu.”

Maria đã đến đó phần nhiều vì để có sự tư vấn, nắm vài thông tin phản hồi về những cơ hội giúp nàng có thể tìm kiếm một công việc tạm thời. Và nàng nhận thấy bản thân đang phải đối mặt với một cảm xúc thường dễ đẩy con người ta vào những quyết định khinh suất: sự tuyệt vọng.

“Được thôi. Tối nay tôi sẽ bắt đầu.”

Maria không dă động gì đến việc thực tế là cô đã bắt đầu công việc từ hôm qua rồi. Người phụ nữ quay lại chỗ ông chủ, người mà chị ta gọi là Milan, rồi anh ta tiến đến chỗ Maria:

“Cô đang mặc đồ lót đẹp chứ?”

Không một ai- những người bạn trai, người đàn ông Ả Rập, các cô bạn gái, hay những người ít xa lạ hơn- từng hỏi nàng một câu hỏi như thế. Nhưng đó là phong cách sống ở nơi này: luôn đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi đang mặc quần lót màu xanh nhạt. Và không mặc áo ngực”, nàng nói thêm với vẻ khiêu khích. Nhưng tất cả những gì nàng có được là một lời khiển trách.

“Ngày mai hãy mặc quần lót, áo ngực và cả dây đeo màu đen. Việc cởi quần áo của cô cũng là điều phải làm theo đúng trình tự.”

Không hề có vẻ vội vàng, và với một vẻ đầy trách nhiệm là anh ta đang nói chuyện với một người sắp sửa làm việc ở đây, Milan bắt đầu giới thiệu với nàng phần còn lại của nghi lễ đó: Copacabana là nơi thư giãn để tiêu khiển và giết thời gian, không phải là một nhà chứa. Những người đàn ông đến quán bar này muốn tin rằng anh ta sẽ tìm thấy một quý cô thật sự. Nếu có ai đó bước đến bàn cầu nàng mà không bị chặn lại trên đường đến đó (bởi vì một số khách hàng là “khách cố định dành riêng cho một vài cô gái”), anh ta sẽ nói:

“Cô có muốn uống một ly không?”

Và còn lại là tùy thuộc vào Maria nói đồng ý hoặc không. Nàng có quyền tự do lựa chọn đối tác, mặc dù được khuyến là không nên nói “không” quá một lần trong một buổi tối. Nếu nàng trả lời đồng ý, nàng nên

gọi một ly cocktail hoa quả, nó là thứ đồ uống đắt nhất trong danh mục đồ uống. Và đặc biệt là tuyệt đối không được uống đồ uống có cồn hay để cho khách hàng chọn đồ uống giúp.

Và rồi, nàng nên chấp nhận bất cứ lời mời khiêu vũ nào. Hầu hết các khách hàng đều là khách quen ở đây, ngoại trừ “những khách hàng đặc biệt”, về những người này Milan không đi vào chi tiết, không ai trong số họ có vẻ gì nguy hiểm cả. Cảnh sát và Bộ Y Tế yêu cầu nộp mẫu máu hàng tháng, để ngăn chặn khả năng họ mang bất kỳ mầm bệnh truyền nhiễm nào qua đường tình dục. Việc sử dụng bao cao su là bắt buộc, mặc dù cũng không có cách nào kiểm tra xem liệu quy định này có được tuân thủ hay không. Nàng không bao giờ nên, vì bất cứ lý do nào- Milan là một người đàn ông đã có gia đình đáng kính trọng, và anh ta rất quan tâm đến danh tiếng của bản thân và tiếng tăm tốt đẹp của câu lạc bộ.

Anh ta tiếp tục giải thích về nghi thức đó: sau khi nhảy, họ sẽ trở lại bàn, và người khách sẽ mời nàng trở về khách sạn cùng anh ta. Mức giá thông thường là ba trăm năm mươi franc, trong đó năm mươi franc sẽ được trả cho Milan vì đó là tiền thuê bàn (một mảnh để tránh bất kỳ rắc rối nào liên quan đến luật pháp trong tương lai và những cáo buộc về việc chứa chấp kinh doanh mại dâm).

Maria cố nói:

” Nhưng tôi đã kiếm được một nghìn franc cho...”

Ông chủ làm một động tác như thể muốn quay đi, nhưng moogj người phụ nữ Brazil khác, đang lắng nghe cuộc đối thoại, nói:

“Cô ta đang đùa đấy chứ”

Và quay về phía Maria, chị ta nói bằng một giọng Bồ Đào Nha rõ ràng:

“Chỗ này là nơi đắt nhất ở Geneva. Đừng bao giờ đùa như vậy một lần nữa. Anh ta biết mức giá hiện nay và anh ta biết rằng không người nào lại đi trả một nghìn franc để ngủ với bất kỳ ai, dĩ nhiên, ngoại trừ các “khách hàng đặc biệt, nhưng đây là nếu cô may mắn và cô có những phẩm chất thích hợp.”

Đôi mắt của Milan- về sau này, Maria khám phá ra anh ta là một người Yugoslav và đã sống ở đây hai mươi lăm- không có chỗ cho sự nghi ngờ

“Giá cả là ba trăm năm mươi franc”

“Được ạ”, Maria nói một cách nhún nhường.

Đầu tiên, anh ta đòi được biết về màu đồ lót nàng mặc, và giờ anh ta đang quyết định cơ thể nàng đáng giá bao nhiêu.

Nhưng nàng không có thời gian suy nghĩ, người đàn ông vẫn đang giảng giải những chỉ dẫn: nàng không bao giờ được nhận lời mời tới nhà bất kỳ ai hay tới một khách sạn nào thấp hơn năm sao. Nếu khách hàng không có nơi nào để đưa nàng đến, nàng sẽ đến khách sạn trong khu vực này cách đây năm dãy nhà, và nên luôn đi bằng taxi để những người phụ nữ làm trong các câu lạc bộ khác ở khu Rue de Berne này không biết được mặt nàng. Maria không tin vào lý do cuối cùng này; nàng nghĩ rằng lý do thực sự là anh ta đề phòng nàng có thể nhận được một lời mời với điều kiện làm việc tốt hơn ở một câu lạc bộ khác. Tuy nhiên, nàng chỉ giữ ý nghĩ đó cho riêng mình; tranh cãi về giá cả cũng đã đủ tồi tệ rồi.

“Tôi sẽ nhắc lại điều này một lần nữa: giống như cảnh sát trên phim ảnh vậy, không bao giờ được uống rượu trong khi làm nhiệm vụ. Bây giờ, tôi sẽ để cô một mình, sắp đến lúc bận rộn rồi/”

“Hãy nói cảm ơn ông”, một phụ nữ Brazil khác nói bằng tiếng Bồ Đào Nha.

Maria cảm ơn anh ta. Người đàn ông mỉm cười nhưng anh ta vẫn chưa kết thúc danh sách những điều cần cần dặn:

“Tôi quên mất vài điều: khoảng thời gian giữa lúc gọi đồ uống và rời khỏi câu lạc bộ không bao giờ nên, trong bất kỳ tình huống nào, vượt quá bốn mươi lăm phút- và ở đất Thụy Sĩ này với những chiếc đồng hồ có mặt ở khắp mọi nơi thì thậm chí cả người Brazil và người Yugoslav cũng phải học thói quen đúng giờ. Chỉ cần nhớ rằng, tôi đang nuôi lũ con tôi nhờ tiền hoa hồng của cô là được rồi.”

Nàng sẽ nhớ.

Anh ta mang lại cho nàng một ly nước khoáng có ga với một lát chanh mỏng- một loại nước uống có thể dễ dàng vượt qua rượu gin và thuốc bổ- và bảo nàng đợi ở đó. Câu lạc bộ bắt đầu đông người; những người đàn ông đến, nhìn quanh, ngồi xuống chỗ của họ, và ngay lập tức một trong các cô gái sẽ tiến đến, như thể họ đang ở trong một bữa tiệc, nơi tất cả mọi người đều biết nhau từ lâu và như thể họ chỉ đang dành thời gian cho những điều vui vẻ sau một ngày làm việc mệt mỏi. Mỗi khi một người đàn ông tìm được kếp của anh ta là Maria thở phào nhẹ nhõm, thậm chí nàng còn cảm thấy thoải mái hơn. Có thể bởi vì đây là Thụy Sĩ, có thể vì sớm hay muộn, nàng sẽ tìm thấy một cuộc phiêu lưu, tiền bạc và một người chồng, vì thế nàng đã luôn mơ thấy mình sẽ làm được. Có thể- nàng đột nhiên nhận ra- đó là bởi vì lần đầu tiên sau nhiều tuần lễ nàng mới ra ngoài vào buổi tối để tới một nơi có âm nhạc, nơi nàng có thể, từ nay về sau, nghe người ta nói tiếng Bồ Đào Nha. Nàng thấy vui vẻ khi có những cô gái khác ở xung quanh, cười đùa, uống cocktail hoa quả, nói chuyện hóm hỉnh, nhẹ nhàng.

Không ai trong số các cô gái ấy đến chào nàng một tiếng hay chúc nàng thành công trong công việc mới cả. Nhưng đó là một điều rất bình thường, vì xét cho cùng nàng chính là đối thủ cạnh tranh chiến lợi phẩm với họ. Thay vì cảm giác bị áp lực, nàng lại cảm thấy tự hào- nàng đang tự đấu tranh với bản thân nàng rằng nàng không phải là một kẻ vô dụng. Nếu nàng muốn, nàng hoàn toàn có thể mở cánh cửa kia và rời khỏi nơi này vì đức hạnh. Nhưng nàng cũng biết mình có rất ít can đảm để có thể tiến xa đến mức đó, để thương lượng và thảo luận những điều mà nàng chưa bao giờ có trong đời, hay thậm chí là chưa bao giờ dám nghĩ đến. Nàng không phải là nạn nhân của số phận, nàng vẫn tự nhủ với mình rằng: nàng đang bước vào những mạo hiểm của riêng nàng, đang đẩy xa hơn nữa những giới hạn của mình, đang trải nghiệm những thứ mà một ngày nào đó, trong sự tĩnh lặng của trái tim, trong sự buồn tẻ của tuổi già, nàng sẽ nhớ về chúng cùng với sự nuối tiếc quá khứ- điều đó có vẻ thật kỳ cục.

Nàng đã chắc chắn rằng sẽ không có ai tiếp cận mình cả, và ngày mai mọi chuyện dường như là một giấc mơ điên rồ mà nàng sẽ không bao giờ dám lặp lại, vì nàng đã biết rằng việc trả một nghìn franc cho một đêm chỉ xảy ra duy nhất một lần thôi. Có lẽ tốt hơn cả là nàng nên mua một vé máy bay quay về Brazil. Để cho thời gian qua mau, Maria bắt đầu làm một phép tính nhằm xem mỗi cô gái ở đây có thể kiếm được bao nhiêu: nếu họ đi ba lần mỗi đêm, họ sẽ kiếm được, trung bình bốn giờ làm việc, một số tiền tương đương với mức lương mà nàng phải mất hai tháng làm việc ở cửa hàng bán vải mới kiếm được.

Có phải là nhiều không? Nàng đã từng kiếm được một nghìn franc chỉ trong một đêm, nhưng có lẽ chỉ là sự khởi đầu may mắn thôi. Trung bình, một cô gái điếm có thể kiếm được hơn rất nhiều lần số tiền mà nàng có thể kiếm được nếu trở về nhà làm cô giáo dạy tiếng Pháp. Và tất cả những gì họ phải làm là dành thời gian ngồi ở quán bar, nhảy, giạng chân và chỉ có thế. Họ thậm chí không cần phải nói chuyện.

Tiền là một động lực, Maria nghĩ vậy, nhưng nó có là tất cả không? Hay mọi người ở đó, những khách hàng và những người phụ nữ, chỉ muốn thỏa mãn bản thân họ theo một cách nào đấy? Có phải thế giới này quá khác so với những gì nàng được dạy ở trường không? Nếu sử dụng bao cao su sẽ không có gì nguy hiểm. Hay là bởi không ai nhận ra một sự nguy hiểm nào cả; những người duy nhất đến thăm Geneva- nàng đã từng được nghe kể một lần trong lớp học tiếng Pháp- là những người thích đến ngân hàng, Tuy nhiên, phần lớn những người Brazil lại đều thích mua sắm, đặc biệt là ở Miami hay Paris.

Ba trăm franc Thụy Sĩ một ngày, năm ngày mỗi tuần. Cả một gia tài! Tại sao những người phụ nữ kia vẫn tiếp tục công việc đó khi họ có thể kiếm đủ tiền trong vòng một tháng để trở về nhà và mua một ngôi nhà mới cho cha mẹ họ? Hay họ chỉ làm công việc đó trong một thời gian ngắn thôi?

Hay là- và Maria thấy sợ với điều bản thân của chính mình- họ thích công việc đó?

Một lần nữa nàng ước được uống một ly rượu ngon- thứ champagne đã trợ giúp nàng trong đêm hôm trước.

“Cô muốn uống một ly không?”

Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đang đứng trước mặt nàng, trong bộ đồng phục của một hãng hàng không.

Thế giới bước vào một cảnh quay chậm và Maria có cảm giác như nàng đang bước ra khỏi cơ thể để quan sát chính mình từ bên ngoài. Cảm thấy ngượng ngùng, nhưng nàng vẫn đấu tranh để kiểm soát gương mặt ửng đỏ của mình, gật đầu và mỉm cười, trong lòng biết rõ rằng từ giây phút đó cuộc đời nàng đã đổi thay mãi mãi.

Một ly cocktail hoa quả, trò chuyện đôi chút, cô đang làm gì ở đây, thời tiết thật lạnh phải không? Tôi thích bản nhạc này, ồ, tôi thích Abba hơn, những người Thụy Sĩ đều thật lạnh lùng, cô đến từ Brazil sao? Hãy kể cho tôi nghe về đất nước của cô. Chà, ở đó có Carnival, phụ nữ Brazil các cô đều rất đẹp, cô biết đấy.

Mỉm cười và nhận lời khen ngợi, có thể với một cái nhìn hơi thẹn thùng. Quay lại sàn nhảy, nhưng suốt thời gian đó nàng luôn để ý đến Milan, thỉnh thoảng anh ta lại sờ lên đầu hoặc vỗ nhẹ lên đồng hồ đeo tay của anh ta. Mùi dầu thơm của người đàn ông này, nàng nhanh chóng nhận ra là nàng sẽ phải quen với tất cả các loại mùi. Nhưng ít nhất thì đây là mùi nước hoa. Họ nhảy rất sát nhau. Một ly cocktail hoa quả khác, thời gian trôi đi, có phải Milan bảo tối đa bốn mươi năm phút không nhỉ? Nàng nhìn đồng hồ đeo tay của mình, anh ta hỏi có phải nàng đang mong ai không, nàng nói vài người bạn của nàng sẽ đến đây trong vòng một tiếng nữa. Anh ta mời nàng về khách sạn của anh ta. Phòng khách sạn, ba trăm năm mươi franc, tấm vôi hoa sen sau khi quan hệ (tò mò, anh ta thắc mắc rằng sao không ai tắm trước khi làm chuyện đó cả). Đó không phải là Maria, đó là con người khác bên trong cơ thể của nàng, một con người không cảm thấy điều gì cả, chỉ đơn giản là máy móc trải qua những cảm xúc trong một nghi lễ có tính trình tự mà thôi. Nàng là một diễn viên, Milan đã dạy cho nàng mọi thứ, thậm chí cả cách chào tạm biệt khách hàng như thế nào. Nàng cảm ơn anh ta, còn anh ta thì đã cảm thấy quá mệt và buồn ngủ.

Nàng đi xuyên qua cái lạnh, không còn ý thức được về nhiệt độ lạnh buốt ngoài trời nữa. Nàng không khóc, không suy nghĩ về số tiền mình đã kiếm được, nàng ở trong một trạng thái như bị thôi miên. Có những người được sinh ra để đối mặt với cuộc sống cô độc, điều đó chẳng tốt cũng không xấu, đơn giản đó là cuộc sống. Và Maria là một trong số đó.

Maria bắt đầu cố gắng nghĩ về những điều vừa xảy ra: nàng chỉ mới bắt đầu công việc ngày hôm nay, mới đây thôi nàng còn coi mình là dân chuyên nghiệp: như thể nàng bắt đầu công việc này từ nhiều năm trước, như thể nàng đã làm công việc đó suốt cả đời. Nàng đang trải nghiệm một cảm giác kỳ lạ; nàng vui vì nàng đã không chạy trốn. Và giờ đây nàng chỉ vừa mới quyết định xem liệu có nên tiếp tục không. Nếu nàng tiếp tục, thì nàng tin chắc rằng nàng sẽ là người tuyệt vời nhất, và là một cái gì đó mà nàng chưa từng trải nghiệm qua.

Nhưng cuộc đời đang dạy cho nàng- một cách nhanh chóng- duy nhất một điều, sự sinh tồn mạnh mẽ. Để mạnh mẽ, nàng phải là người tuyệt vời nhất, không có lựa chọn nào khác.

Trích từ nhật ký củ Maria, một tuần sau đó:

Tôi không còn là một cơ thể có linh hồn nữa, mà là một linh hồn có một phần hữu hình được gọi là cơ thể. Suốt tuần qua, trái với điều mong đợi, tôi đã ý thức được về sự hiện diện của linh hồn này hơn bao giờ hết. Nó không nói gì với tôi cả, không chỉ trích tôi, hay cảm thấy nuối tiếc cho tôi: nó chỉ nhìn tôi.

Ngày hôm nay, tôi đã biết tại sao điều này lại xảy ra với mình: một thời gian dài kể từ khi tôi còn nghĩ đến tình yêu hay cái gì đó được gọi là tình yêu. Tình yêu dường như đang trốn chạy tôi, như thể nó không còn quan trọng nữa và không còn cảm thấy được chào đón nữa. Nhưng nếu tôi không nghĩ về tình yêu, tôi sẽ chẳng là gì cả.

Khi tôi trở lại Copacabana vào buổi tối thứ hai, tôi đã được đối đãi với một sự tôn trọng hơn trước- bởi vì đã từng có nhiều cô gái làm việc một đêm nhưng không dám tiếp tục nữa. Bất kỳ ai làm công việc đó, đều sẽ trở thành đồng minh, đồng nghiệp của nhau, bởi vì cô ta sẽ hiểu những khó khăn và cả lý do, hay hơn hết, là sự thiếu vắng những lý do cho việc họ lựa chọn cách sống như vậy.

Tất cả bọn họ đều mơ về một người sẽ đi cùng họ và nhận thấy ở họ một người phụ nữ đích thực- một người đồng hành, một người tình, một người bạn. Nhưng họ cũng đều biết, kể từ giây phút đầu tiên của cuộc gặp gỡ qua đường đó, rằng đơn giản điều đó sẽ không bao giờ có thể xảy ra.

Tôi cần phải viết về tình yêu. Tôi cần phải nghĩ và nghĩ và viết và viết về tình yêu- nếu không thì, linh hồn của tôi sẽ không thể tiếp tục sống được nữa.

12. Chương 12

Thế nhưng quan trọng hơn cả những suy nghĩ của Maria về tình yêu, nàng không quên lời khuyên có được trong buổi tối đầu tiên và cố gắng hết sức để giới hạn tình yêu trong những trang nhật ký mà thôi. Ngoài điều đó ra, nàng nỗ lực một cách tuyệt vọng để trở thành người tuyệt vời nhất, để kiếm được thật nhiều tiền trong khoảng thời gian ngắn nhất, để ít phải suy nghĩ và tìm ra được một lý do hay ho cho những việc nàng đang làm.

Đó chính là phần khó khăn nhất: lý do thật sự là gì?

Nàng làm công việc này vì nàng cần phải làm. Nhưng đó không hẳn là sự thật- mọi người đều cần kiếm tiền, nhưng không phải ai cũng chọn lựa cuộc sống bên lề xã hội như vậy. Nàng làm công việc này vì nàng muốn trải nghiệm một cái gì đó mới mẻ. Không, đó cũng không phải là sự thật; thế giới này đầy rẫy những trải nghiệm mới mẻ- chẳng hạn như trượt tuyết, hay đua thuyền trên hồ Geneva- nhưng nàng đã không quan tâm tới những thứ đó. Nàng làm công việc này bởi vì nàng không có gì để mất, bởi vì cuộc sống của nàng là một chuỗi những sự thất bại và vỡ mộng kéo dài từ ngày này sang ngày khác.

Không, không có câu trả lời nào là đúng, bởi vậy tốt hơn cả là hãy quên hết mọi điều về công việc này đi và đơn giản là giải quyết bất cứ trở ngại nào trên đường đi của nàng mà thôi. Nàng có nhiều điểm chung với những cô gái điếm khác, cũng như với tất cả những phụ nữ mà nàng biết trong đời mình, họ có giấc mơ lớn nhất là được kết hôn, có một cuộc sống vững chắc và bình yên. Họ không nghĩ rằng kể cả khi đã có một đức ông chồng (gần một phần ba đồng nghiệp hiện nay của nàng đã lập gia đình) thì vẫn có thể ly dị sau một thời gian ngắn. Vì thế, để hiểu bản thân mình, nàng đã cố gắng- với vẻ ung dung và tự tin nhất có thể- hiểu tại sao những đồng nghiệp của mình lại chọn làm công việc này.

Nàng không biết thêm được điều gì mới mẻ, nhưng nàng đã lập một danh sách những câu trả lời của họ. Họ nói họ phải giúp chồng thoát khỏi tình cảnh khó khăn (anh ta không ghen hay sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu một người bạn của chồng họ đến câu lạc bộ này một đêm nào đó? Nhưng Maria không dám hỏi những câu hỏi này), họ muốn mua một ngôi nhà cho cha mẹ họ (là lời biện bạch của chính nàng, có vẻ cao thượng, và là một lời biện bạch phổ biến nhất), để kiếm đủ tiền mua vé về nhà (các cô gái Colombia, Thái Lan, Peru, Brazil đều thích lý do này, cho dù bây giờ họ đã có một khoản tiền lớn gấp nhiều lần mức đó và cũng có thể đã tiêu hết ngay tức thì, vì họ sợ phải thực hiện giấc mơ ấy), để vui vẻ (lý do này thực sự không ăn khớp với bầu không khí ở câu lạc bộ và thường nghe có vẻ giả dối), họ không thể kiếm được công việc nào khác (đây cũng không phải là lý do hay, đất nước Thụy Sĩ luôn dư thừa những công việc như quét dọn, lái xe, nấu ăn).

Không ai trong số họ nghĩ ra được bất kỳ một lý do nào khả dĩ cả, và vì thế nên Maria đã thôi không cố gắng giải thích về cái vũ trụ riêng của nàng nữa.

Nàng nhận ra ông chủ câu lạc bộ, Milan, đã nói hoàn toàn đúng: không ai lại để nghị một món tiền một nghìn franc Thụy Sĩ để được cùng nàng vài tiếng đồng hồ cả. Mặt khác, không ai phản nản khi nàng đòi giá ba trăm năm mươi nghìn franc cả, cứ như họ đã biết trước giá cả, hoặc nếu có hỏi thì cũng chỉ là để làm nhục nàng mà thôi, hoặc có thể họ muốn tránh bất cứ một điều bất ngờ khó chịu nào đó mà thôi.

Một cô gái ở đây đã nói:

“Nghề bán hoa” này không giống các loại kinh doanh khác: những người mới vào nghề kiếm được nhiều hơn, còn những người có nhiều kinh nghiệm lại kiếm được ít hơn. Hãy luôn giả vờ như cô là người mới vào nghề.

Maria vẫn chưa biết ai là “những khách hàng đặc biệt”; họ chỉ nhắc đến vào buổi tối đầu tiên nàng đến đây và từ đó không ai nói về những khách hàng này nữa. Dần dần, Maria thu lượm được những mảnh vụn quan trọng nhất trong việc buôn bán này, chẳng hạn như không bao giờ được hỏi những vấn đề riêng tư, mỉm cười thật nhiều và nói chuyện ít nhất có thể, không bao giờ sắp xếp để gặp bất cứ ai ở bên ngoài câu lạc bộ. Tuy nhiên, lời khuyên quan trọng nhất là của một cô gái người Philippin, Nyah:

“Khi khách hàng đạt đến mức cực khoái của anh ta, cô luôn phải kêu rên như thể chính cô cũng đang có khoái cảm tột độ. Điều đó sẽ đảm bảo cho cô có được một khách hàng trung thành.”

“Nhưng tại sao? Họ chỉ trả tiền cho sự thỏa mãn của họ thôi mà.”

“Không, cô lầm rồi đấy. Một người đàn ông không chứng tỏ anh ta là đàn ông bằng việc dựng cái của quý ấy lên. Anh ta chỉ là một người đàn ông thực sự nếu anh ta có thể thỏa mãn cơn khoái lạc cho một người phụ nữ. Và nếu anh ta có thể thỏa mãn khoái lạc cho một cô gái điếm, thì anh ta sẽ nghĩ rằng mình là một người tình tuyệt vời nhất ở trên giường. ”

13. Chương 13

Và cứ thế sáu tháng trôi qua: Maria đã học được tất cả những bài học cần thiết, ví dụ Copacabana hoạt động như thế nào. Vì đó là một trong những nơi đắt nhất ở Rue de Berne, khách hàng phần lớn là những người có chức vụ cao trong các công ty, họ được phép về nhà muộn bởi vì họ phải ở ngoài “ăn tối với khách hàng”, nhưng những “bữa tối” này không bao giờ kéo dài quá mười một giờ đêm. Hầu hết những cô gái làm việc ở đây đều từ mười tám đến hai mươi hai tuổi, trung bình họ sẽ làm hai năm, cho đến khi họ bị thay thế bởi những người mới được tuyển chọn. Sau đó họ sẽ chuyển đến Néon, rồi đến Xenium, và giá cả thì ngày càng thấp vì họ ngày càng già đi, và những giờ làm việc ngày càng ít đi. Hầu hết họ đều kết thúc ở Tropical Extasy, nơi chấp nhận những cô nàng trên ba mươi tuổi, nhưng một khi đã đến đó thì họ chỉ có thể kiếm đủ tiền để trả cho bữa ăn trưa và tiền thuê phòng trọ bằng cách cặp với một hoặc hai sinh viên mỗi ngày (mức giá trung bình của mỗi khách hàng chỉ đủ để trả cho một chai rượu vang rẻ tiền mà thôi).

Nàng đã lên giường với nhiều đàn ông. Nàng không quan tâm đến tuổi tác của họ hay họ ăn mặc ra sao, nhưng việc nàng nhận lời hay không thì phụ thuộc vào mùi của họ như thế nào. Nàng không khó chịu gì với mùi thuốc lá, nhưng nàng ghét mùi nước cạo râu rẻ tiền, hoặc là những người lười tắm rửa hay có quần áo nồng nặc mùi rượu. Copacabana là một nơi khá yên tĩnh, và Thụy Sĩ có thể là quốc gia tốt nhất trên thế giới để hành nghề gái điếm, chừng nào bạn còn hạn cư trú và giấy phép hành nghề ở đây. Vì vậy hãy giữ tất cả các giấy tờ của bạn an toàn và trả phí an ninh xã hội; Milan luôn nói rằng anh ta không muốn các con anh ta nhìn thấy tên bố chúng trên mấy tờ báo lá cải, vì thế mà anh ta nghiêm khắc không kém gì một tay cảnh sát, trong trường hợp có viên cảnh sát nào đó đến để kiểm tra theo dõi các “nhân viên” của anh ta.

Một khi bạn đã vượt qua được một hay hai đêm thì bạn cũng sẽ chuyên nghiệp giống như bất cứ ai khác, ở đó bạn làm việc chăm chỉ, cạnh tranh, cố gắng duy trì các tiêu chuẩn, thêm vào những giờ cần thiết, xả stress chút ít, phàn nàn về khối lượng công việc, nghỉ ngơi vào những ngày Chủ Nhật. Hầu hết các cô gái ở đây đều theo một tôn giáo nào đó, họ tham gia vào các buổi lễ cầu nguyện và đi nhà thờ một cách thành kính, họ cầu kinh và đối mặt với Chúa Trời.

Trong khi đó, Maria đang phải đấu tranh trong từng trang nhật ký để không đánh mất linh hồn của mình. Nàng ngạc nhiên khi khám phá ra, cứ năm người khách thì lại có một người muốn nàng không phải vì mục đích quan hệ, mà chỉ đơn giản là họ muốn có ai đó để trò chuyện đôi chút. Họ trả tiền hóa đơn cho quán bar, trả tiền phòng khách sạn, và đến lúc phải cởi quần áo thì người đàn ông đó nói, không, điều đó không cần thiết. Họ muốn nói chuyện về những áp lực trong công việc, về những người vợ không chung thủy, về sự cô đơn của họ, làm sao mà họ lại không có một ai để trò chuyện cùng chứ (một số chuyện nàng được biết toàn bộ khá rõ ràng).

Lần đầu nàng thấy điều này thật lạ lùng. Một đêm, nàng đến khách sạn cùng một người đàn ông Pháp kiêu căng ngạo mạn, một kẻ chuyên săn lùng những người gọi cho công việc quản lý (ông ta kể với nàng điều này như thể ông ta đang nói về một điều gì đó hấp dẫn, tuyệt vời nhất trên thế giới vậy), và đây là những điều ông ta nói:

”Cô có biết ai là kẻ cô đơn nhất trên thế gian này không? Một ủy viên quản trị cấp cao với một sự nghiệp thành công, một mức lương khổng lồ, được cả cấp trên và cấp dưới tin tưởng, có một gia đình hạnh phúc để cùng đi nghỉ và có những đứa con để giúp chúng làm bài tập về nhà, nhưng rồi anh ta sẽ là người được những người giống tôi tiếp cận và hỏi: Anh thấy sao về việc thay đổi công việc và có một mức lương gấp hai lần hiện nay?

Nhà quản lý cấp cao ấy, người có đủ mọi lý do để cảm thấy mình được mong muốn và hạnh phúc sẽ bắt

đầu trở thành sinh vật khốn khổ nhất trên hành tinh này. Tại sao ư? Bởi vì anh ta không có ai để chia sẻ chuyện này cả. Anh ta bị cám dỗ, bị lôi cuốn, muốn nhận lời đề nghị của tôi, nhưng anh ta không thể nói chuyện đó với đồng nghiệp vì họ sẽ làm mọi điều để có thể thuyết phục anh ta ở lại. Anh ta không thể nói chuyện đó với vợ, người bạn đồng hành cùng anh ta leo lên những nấc thang thành công và hiểu được một vụ làm ăn được đảm bảo an toàn, nhưng chẳng hiểu gì về chuyện mạo hiểm cả. Anh ta không thể nói cho bất kỳ ai và anh ta phải tự đương đầu với quyết định lớn nhất trong cuộc đời mình. Cô có thể tưởng tượng người đàn ông đó cảm thấy như thế nào không?

Không, anh ta không phải là kẻ cô đơn nhất thế giới. Maria biết người cô đơn nhất trên trái đất này, chính nàng. Tuy nhiên, Maria vẫn tán thành với vị khách hàng của mình, hy vọng sẽ có được một khoản boia lớn, và nàng đã có. Nhưng câu chuyện của ông khiến nàng nhận ra rằng nàng cần tìm ra phương thức nào đó để giải phóng các khách hàng khỏi những áp lực khổng lồ, mà dường như tất cả bọn họ đều đang phải chịu đựng, điều này có nghĩa là vừa nâng cao chất lượng phục vụ, vừa mở ra cơ hội kiếm được nhiều tiền hơn.

Khi Maria nhận thấy việc giải tỏa tình trạng căng thẳng của tâm hồn cũng có thể sinh lợi như việc giải tỏa sự căng thẳng của cơ thể, nếu không nói là sinh lợi nhiều hơn, nàng bắt đầu đến thư viện. Maria hỏi mượn những cuốn sách về các vấn đề trong hôn nhân, tâm lý và chính trị; người thủ thư rất hài lòng khi thấy cô gái trẻ này đã trưởng thành hơn rất nhiều, đã thôi không nghĩ về tình dục nữa, và giờ cô ấy đang chú tâm đến những vấn đề quan trọng hơn. Maria trở thành độc giả thường xuyên của các tờ báo, đặc biệt là các trang viết về tài chính, bởi vì phần lớn khách hàng của nàng là các nhà quản trị kinh doanh. Nàng cố tìm kiếm sự trợ giúp từ những cuốn sách, bởi vì hầu như khách hàng của nàng đều hỏi xin nàng những lời khuyên. Nàng đọc những nghiên cứu về xúc cảm của con người, bởi vì tất cả khách hàng của nàng đều có những vết thương tình cảm đại loại như thế. Maria được coi trọng hơn, một cô gái điểm khá đặc biệt, và sau sáu tháng, nàng đã giành được một lượng lớn những khách hàng trung thành rất khó tính, kèm theo đó cũng khơi lên sự thèm muốn, ghen tỵ, đồng thời cả sự ngưỡng mộ của những đồng nghiệp.

Còn về tình dục, nó chẳng đem đến thêm điều gì mới cho cuộc sống của nàng cả: Nó chỉ là chuyện giằng co thật rộng hai chân, yêu cầu họ sử dụng bao cao su, rồi rên rỉ một chút với hy vọng kiếm được thêm tiền boia (cảm ơn Nyah, cô gái Philippin, giờ thì nàng đã biết được rằng kêu rên có thể kiếm được thêm năm mươi franc nữa), và sau đó là tắm rửa, hy vọng nước có thể rửa sạch tâm hồn nàng. Không có gì khác thường cả và đặc biệt không có những nụ hôn. Với một cô gái điểm, nụ hôn là rất thiêng liêng. Nyah đã dạy nàng nên giữ những nụ hôn cho tình yêu đích thực của cuộc đời mình, giống như trong câu chuyện về Người đẹp ngủ trong rừng, một nụ hôn có thể đánh thức nàng tỉnh dậy từ giấc ngủ say và đưa nàng trở lại thế giới của những câu chuyện thần tiên, và Thụy Sĩ lại là xứ sở của chocolate, của những con bò và những chiếc đồng hồ.

Cũng không có cả những cơn cực khoái, không khoái cảm, không có sự kích thích cuồng nhiệt. Để trở thành người tuyệt nhất, Maria đã xem vài bộ phim khiêu dâm, hy vọng thu lượm được một vài mảnh lời cho công việc của mình. Nàng đã thấy rất nhiều điều thú vị, nhưng không muốn áp dụng chúng với các khách hàng của nàng bởi nó mất rất nhiều thời gian, và Milan vui nhất khi thấy các cô gái có thể trung bình đi với ba người đàn ông một đêm.

Cuối tháng thứ sáu, Maria đã có sáu nghìn franc Thụy Sĩ trong tài khoản ngân hàng, nàng ăn ở những nhà hàng tốt hơn, mua được một cái tivi (nàng không bao giờ xem nhưng nàng thích có một chiếc trong phòng) và hiện giờ đang cân nhắc một cách nghiêm túc việc chuyển đến một căn hộ tốt hơn. Mặc dù Maria hoàn toàn có thể mua sách, nhưng nàng vẫn tiếp tục đến thư viện, đó là cầu nối đưa nàng đến thế giới thực, một thế giới vững chắc và lâu bền hơn. Maria thích tán gẫu với người thủ thư, người phụ nữ này cảm thấy vui vì có thể Maria đã tìm được một người bạn trai và có một công việc tốt, dù bà không bao giờ hỏi Maria về chuyện đó, những người Thụy Sĩ có bản tính rụt rè và thận trọng (hoàn toàn sai lầm, bởi vì ở Copacabana và ở trên giường, họ cũng tự do, vui vẻ và dễ bị kích động như công dân của bất cứ quốc gia nào khác).

Trích từ nhật ký của Maria, vào một buổi tối Chủ nhật ẩm áp:

Tất cả đàn ông, cao hay thấp, ngạo mạn hay khiêm tốn, thân thiện hay lạnh lùng, đều có một đặc điểm chung: khi họ đến câu lạc bộ, họ đang sợ. Càng có kinh nghiệm, tôi càng thấy rõ việc họ che giấu nỗi sợ hãi bằng cách nói chuyện to tiếng, càng rụt rè, thiếu tự nhiên họ càng không thể che giấu được những cảm xúc của mình, và việc bắt đầu uống rượu cho thấy là họ không thể điều khiển nỗi sợ được nữa. Nhưng tôi

lại tin, với một hy vọng mong manh rằng- những “khách hàng đặc biệt” mà Milan vẫn chưa giới thiệu cho tôi- tất cả bọn họ đều lo sợ.

Lo sợ cái gì? Tôi mới là người phải run sợ chứ. Tôi là người phải rời khỏi câu lạc bộ rồi biến mất vào một khách sạn xa lạ, và tôi cũng không phải là người có thể lực siêu nhiên hay có vũ khí nguyên tử gì. Đàn ông rất kỳ lạ, tôi không ám chỉ riêng những người đến Copacabana thôi, tôi muốn nói đến tất cả đàn ông tôi từng gặp. Họ có thể đánh bạn, quát thét vào mặt bạn, hăm dọa bạn, nhưng họ lại thật sự sợ phụ nữ đến chết đi được. Có thể đó không phải là người phụ nữ họ lấy làm vợ, nhưng luôn có một người phụ nữ mà họ thấy sợ và luôn buộc họ phải phục tùng theo sự thất thường của cô ta. Thậm chí người phụ nữ ấy có thể chính là mẹ của họ.

14. Chương 14

Những người đàn ông mà nàng gặp từ khi nàng đến Geneva luôn làm mọi điều để có thể xuất hiện với vẻ ngoài tự tin, như thể họ đang điều khiển cả thế giới này và cuộc sống của họ một cách hoàn hảo nhất. Nhưng Maria có thể nhận ra trong mắt họ, họ là những kẻ sợ vợ, hoang mang lo sợ khi họ không thể cương cứng được, họ có vẻ không đủ nam tính, thậm chí, cho một cô gái điểm tâm thường được trả tiền để phục vụ cho họ. Nếu họ đi đến một cửa hiệu và không thích đôi giày mà họ đã mua, họ vẫn có thể quay trở lại, mang theo hóa đơn yêu cầu được thanh toán lại tiền. Còn trường hợp này, dù họ trả tiền cho cô gái làm tình với mình, nhưng nếu họ không thể xoay sở để dựng được cái của quý của mình lên thì họ sẽ xấu hổ đến mức không dám quay lại câu lạc bộ đó một lần nữa, vì họ đoán chắc rằng tất cả các cô gái ở đó sẽ biết chuyện.

“Chính tôi mới là người cảm thấy xấu hổ vì không thể kích thích cơn hứng tình của họ, nhưng không, họ lại luôn tự đổ lỗi cho mình.”

Để tránh những chuyện ngượng ngùng như thế, Maria luôn cố gắng khiến họ cảm thấy dễ dàng, thoải mái. Nếu có ai dường như đã say, hay có vẻ dễ bị tổn thương, yếu đuối hơn bình thường, nàng sẽ tránh việc chỉ quan hệ tình dục đơn thuần, thay vào đó nàng sẽ tập trung vuốt ve, mơn trớn và thủ dâm, điều đó dường như luôn giúp họ hết sức hài lòng; điều này có vẻ thật kỳ cục và buồn cười vì họ hoàn toàn có thể tự thủ dâm được.

Nàng phải chắc chắn rằng họ không cảm thấy xấu hổ. Những người đàn ông này, quá quyền lực và cao ngạo trong công việc, họ liên tục xử lý công việc với nhân viên, khách hàng, các nhà cung cấp, đưa ra những phán quyết, giữ những bí mật, tạo dáng vẻ đạo đức giả, tạo ra nỗi sợ hãi và sự đàn áp, rồi kết thúc một ngày của họ trong một câu lạc bộ đêm và không ngại trả ba trăm năm mươi franc để dừng việc là chính họ trong một đêm.

“Cho một đêm ư? Thôi nào, Maria, cô đang phóng đại lên đấy. Nó thật sự chỉ có bốn mươi lăm phút thôi, và nếu cô tính cả thời gian để cởi quần áo, làm vài động tác giả vờ yêu đương, trao đổi vài mẫu chuyện sáo rỗng và mặc lại quần áo, thì thời gian thực tế để làm chuyện ấy chỉ có 11 phút ”.

11 phút. Thế giới này, suy cho cùng cũng chỉ xoay quanh cái 11 phút ấy.

Và bởi vì những cái 11 phút này có ở trong bất cứ một ngày hai mươi tư giờ nào (cứ cho rằng tất cả bọn họ đều làm tình với vợ mình mỗi ngày, điều này hiển nhiên là lố bịch và hoàn toàn đối trá) họ lập gia đình, làm trụ cột gia đình, chịu đựng tiếng la hét của bọn trẻ, nghĩ ra đủ những cơ thật nực cười để biện minh cho việc về nhà muộn, nhìn chằm chằm vào hàng tá phụ nữ, nếu không nói là có hàng trăm phụ nữ họ muốn được cùng đi dạo bên hồ Geneva, mua cho những phụ nữ ấy những bộ trang phục thậm chí còn đắt tiền hơn cả quần áo của vợ họ, trả tiền cho gái điểm để cố gắng có được cái họ đang bỏ lỡ, và cùng với những điều này, họ vẫn duy trì được một ngành công nghiệp mỹ phẩm, thức ăn kiêng, thể dục thẩm mỹ, sách báo khiêu dâm và quyền lực. Rồi khi tụ tập cùng đám đàn ông khác, trái ngược với những gì mọi người vẫn tưởng, họ không bao giờ nói chuyện về phụ nữ. Họ nói chuyện về công việc, tiền bạc và thể thao.

Có điều gì đó sai lầm đã xảy ra với việc khai hóa văn minh, đó không phải là việc hủy diệt một cánh rừng nhiệt đới Amazon hay tầng ozone, vấn đề tuyệt chủng của loài gấu trúc, thuốc lá, thực phẩm có chứa chất gây ung thư, hay điều kiện của tù nhân, như các tờ báo hay đề cập.

Nó chính là thứ mà nàng đang làm việc cùng hàng ngày: tình dục.

Nhưng Maria không ở đó để cứu giúp nhân loại, nàng ở đó để làm tăng thêm các con số trong tài khoản ngân hàng của mình, để sống sót tiếp sáu tháng nữa trong tình trạng cô độc không người thân thích và lại sáu tháng nữa vì sự lựa chọn của nàng, gửi một khoản tiền đều đặn hàng tháng cho mẹ (bà hẳn sẽ rùng mình khi biết rằng việc thiếu mất khoản tiền đó là do bưu điện Thụy Sĩ vẫn còn ít khả năng hơn là do hệ thống bưu điện Brazil), và để mua tất cả những thứ mà nàng vẫn thường ao ước nhưng chưa bao giờ có được. Nàng chuyển đến một căn hộ tốt hơn, có hệ thống sưởi ấm trong nhà (dù rằng mùa hè vừa mới đến), và từ cửa sổ nàng có thể nhìn thấy một nhà thờ, một nhà hàng Nhật Bản, một siêu thị và một quán cà phê rất đẹp, nơi nàng đã từng ngồi đọc báo. Mặc khác, chỉ vì nàng đã tự hứa với mình là phải chịu đựng cùng một lộ trình cũ rích mỗi ngày: đến Copacabana, uống rượu và nhảy, anh nghĩ gì về Brazil, sau đó đến khách sạn của anh ta, nhận tiền trước, nói chuyện đôi chút và biết chính xác những điểm nào cần chạm vào- cả trên cơ thể cũng như trong tâm hồn, nhưng chủ yếu là tâm hồn- đưa ra một vài lời khuyên cho những vấn đề riêng tư, làm bạn anh ta nửa giờ đồng hồ, trong đó 11 phút sẽ là để giạng hai chân, rồi vừa khép hai chân lại vừa giả vờ rên rỉ trong khoái cảm. Cảm ơn rất nhiều, hẹn gặp lại anh ta tuần tới, anh thật nam tính, anh biết đấy, lần tới hãy nói cho em biết mọi chuyện diễn ra như thế nào nhé, ồ, anh thật hào phóng, nhưng thực sự là không cần làm vậy đâu, thời gian ở bên anh thật thú vị.

Và, trên hết, không bao giờ được yêu. Đó là điểm quan trọng nhất và nhạy cảm nhất trong lời khuyên mà một cô gái Brazil đã cho nàng, trước khi cô ta biến mất, có thể là chính cô ta cũng đã vướng mắc vào lưới tình rồi cũng nên. Bởi vì những ý nghĩ không tưởng nhất cũng có thể xảy ra, chỉ trong vòng hai tháng làm việc ở đây, Maria đã nhận được vài lời cầu hôn, trong đó có ít nhất ba lần là nghiêm túc: một giám đốc công ty, người phi công nàng gặp trong buổi tối làm việc đầu tiên, và ông chủ của một cửa hàng chuyên về các loại dao. Cả ba đều hứa “đưa nàng ra khỏi cuộc sống đó”, cho nàng một ngôi nhà đẹp, một tương lai, có thể là những đứa con, những đứa cháu nữa.

Và tất cả đều là vì 11 phút mỗi ngày ư? Đó là điều không thể. Sau những kinh nghiệm có được ở Copacabana, nàng biết rằng mình không phải là người duy nhất cảm thấy cô đơn. Con người có thể sống một tuần không có nước, hai tuần không có thức ăn và nhiều năm sống không nhà cửa, nhưng không thể sống cô độc. Đó là điều tồi tệ nhất trong tất cả những cực hình, điều tồi tệ nhất trong tất cả những nỗi đau khổ. Giống như nàng, những người đàn ông này, rồi những người đàn ông khác tìm kiếm sự bầu bạn cũng nằng, tất cả đều bị giầy vò bởi cùng một cảm xúc tiêu cực, cảm giác không có ai trên hành tinh này quan tâm đến họ.

Để tránh bị tình yêu cám dỗ, Maria giữ trái tim mình cho những trang nhật ký. Nàng chỉ bước vào Copacabana bằng thân xác và trí não của mình mà thôi, và cái trí lực ấy đang càng ngày càng trở nên sắc sảo hơn, cùng một lúc cảm thụ được nhiều hơn. Nàng đã cố gắng tự thuyết phục bản thân rằng có những lý do quan trọng lý giải vì sao nàng đến Geneva và kết thúc ở Rue de Berne này, và mỗi lần mượn một cuốn sách mới từ thư viện, nàng lại càng khẳng định chắc chắn rằng chẳng có ai viết về cái 11 phút quan trọng nhất trong một ngày đó cả. Có lẽ đó là số mệnh dành cho nàng, tuy nhiên vào thời điểm này thì thật khó để viết một cuốn sách, kể lại cuộc đời nàng, cuộc phiêu lưu của nàng.

Là nó, cuộc phiêu lưu của nàng. Mặc dù đó là một từ bị ngăn cấm và không ai dám nói, là thứ mà hầu như mọi người thích xem trên truyền hình, trong các bộ phim được phát đi phát lại cả ngày lẫn đêm hơn, là cái mà nàng đang tìm kiếm. Một từ gợi nhớ đến những sa mạc, những cuộc hành trình đi tới những nơi chưa ai biết đến, những cuộc trò chuyện với những người đàn ông bí ẩn trên một con thuyền ở giữa dòng sông, những cuộc hành trình trên máy bay, những trường quay, những câu lạc bộ Anh-điêng, những dòng sông băng và Châu Phi.

Nàng thích cái ý tưởng về một cuốn sách, và đã nghĩ ra cả tựa đề cho nó: 11 phút.

Nàng bắt đầu chia khách hàng ra làm ba nhóm: Những Kẻ Hủy Diệt (với sự tôn kính dành cho bộ phim nàng si mê), những kẻ đến và uống như hũ chim, tỏ vẻ không thèm nhìn ngó đến ai nhưng lại đoán chắc rằng mọi người đều đang nhìn vào mình, rồi chỉ nhảy nhót chốc lát sau đó đi thẳng vào việc mua bán để nhanh chóng quay về khách sạn. Nhóm Người Đàn Bà Đẹp (lại tên từ một bộ phim), là những người luôn có

gắng xuất hiện với vẻ hào nhoáng, lịch thiệp, phong cách quý ông quyền rũ như thể thế giới này phụ thuộc vào sự tử tế đó để tiếp tục quay quanh trục của nó, như thể họ vừa mới bước xuống phố và ghé vào câu lạc bộ một cách tình cờ vậy; ban đầu họ luôn tỏ ra rất ngọt ngào, và không kiên định khi quay lại khách sạn, nhưng chính điều đó lại chứng minh rằng, thậm chí bọn họ còn có nhu cầu hơn cả Những Kẻ Hủy Diệt. Và cuối cùng là nhóm Bồ Già (đặt theo tên một bộ phim khác), nhóm này đối xử với cơ thể phụ nữ như là một món hàng hóa. Bọn họ là những kẻ thực dụng nhất; họ nhảy, trò chuyện, không bao giờ có tiền boa, biết rõ đang mua cái gì và giá cả của nó là bao nhiêu, không bao giờ để bản thân bị cuốn vào bất cứ điều gì mà người đàn bà được họ chọn nói ra. Bọn họ là những kẻ duy nhất, theo một cách rất tinh tế, biết rõ ý nghĩa của từ “Cuộc phiêu lưu”.

Trích từ nhật ký của Maria, vào một ngày nàng có kinh nguyệt và không thể làm việc:

Nếu hôm nay tôi có thể kể với ai về cuộc đời tôi, tôi có thể làm điều đó để họ nghĩ rằng tôi là một phụ nữ dũng cảm, hạnh phúc và độc lập. Điều nhằm nhĩ là: tôi thậm chí còn không được phép nhắc đến thứ duy nhất còn quan trọng hơn cả cái 11 phút- Tình yêu.

Cả cuộc đời tôi, tôi nghĩ đến chuyện yêu đương như là một dạng nô lệ tình nguyện. À, một lời nói dối: Tự do chỉ tồn tại khi tình yêu hiện diện. Người đem đến cho anh ta hoặc cho cô ta sự toàn vẹn, hoàn hảo, người cảm thấy tự do nhất chính là người yêu bằng cả trái tim.

Và người yêu bằng cả trái tim sẽ cảm thấy tự do.

Đó là lý do vì sao, bất chấp những gì tôi có thể trải nghiệm, làm hay học được, không điều gì có ý nghĩa cả. Tôi hy vọng khoảng thời gian này sẽ qua đi nhanh chóng, để tôi có thể bắt đầu lại cuộc kiếm tìm cho chính mình- một người đàn ông sẽ hiểu tôi và không làm tôi đau.

Nhưng tôi đang nói gì vậy? Trong tình yêu, không ai có thể làm hại bất kỳ ai; chúng ta phải chịu trách nhiệm với chính những cảm xúc của mình và không thể đổ lỗi cho người khác vì những gì chúng ta cảm thấy.

Bị tổn thương khi tôi dần đánh mất những người đàn ông mà tôi đã yêu. Nhưng giờ đây, tôi tin rằng không ai đánh mất ai, vì không ai sở hữu ai.

Đó là trải nghiệm thật sự của tự do: có được thứ quan trọng nhất trên thế giới này mà không sở hữu nó.

15. Chương 15

Ba tháng nữa lại trôi qua, mùa thu đến, và theo như ngày được đánh dấu trên tờ lịch: còn chín mươi ngày nữa là đến chuyến trở về nhà của Maria. Mọi thứ diễn ra quá nhanh và cũng quá chậm, nàng nghĩ, và nhận ra thời gian tồn tại theo hai chiều khác nhau, tùy thuộc vào trạng thái cảm giác của mỗi người, nhưng trong cả hai chiều tồn tại này của thời gian, cuộc phiêu lưu của Maria đang rút ngắn dần và sắp kết thúc. Dĩ nhiên, nàng có thể tiếp tục, nhưng nàng không thể quên nụ cười buồn bã của người phụ nữ vô hình đã từng đồng hành với nàng trong lần đi dạo quanh hồ, và người phụ nữ đó đã nói với nàng rằng mọi thứ không đơn giản như vậy. Tuy cảm dỗ khiến nàng tiếp tục, tuy đã chuẩn bị đương đầu với những thách thức sẽ gặp trên đường đi, nhưng tất cả những tháng ngày sống đơn độc một mình đã dạy nàng rằng đã đến lúc thích hợp để dừng lại. Chín mươi ngày nữa, nàng sẽ quay về với đất mẹ Brazil, nơi nàng sẽ mua một nông trại nhỏ (nàng đã kiếm được nhiều hơn cả số tiền nàng từng hy vọng), vài con bò (bò Brazil, không phải bò Thụy Sĩ), mời bố mẹ đến sống cùng, thuê vài nhân công, và bắt đầu công việc kinh doanh.

Mặc dù Maria tin rằng tình yêu là tri nghiệm thật sự và duy nhất của tự do, và rằng không ai có thể chiếm hữu ai cả, nhưng nàng vẫn dưỡng một ham muốn trả thù bí mật, và điều này tạo thành một ham muốn trả thù bí mật, và điều này tạo thành một phần chuyển khai hoàn trở về Brazil của nàng. Sau khi lập một trang trại, nàng sẽ trở lại thị trấn quê nàng và gửi một khoản lớn tiền franc Thụy Sĩ vào ngân hàng nơi anh chàng, kẻ đã cùng người bạn gái thân nhất cảm sùng nàng, đang làm việc. Anh ta sẽ nói: “Xin chào, em có khỏe không? Em còn nhớ anh chứ?” Nàng sẽ giả vờ như phải rất khó khăn để cố nhớ lại và sẽ kết thúc bằng

câu trả lời, không nàng không nhớ được, nàng vừa trở về sau một năm ở CH...ÂU...ÂU (nàng sẽ nói điều này thật chậm rãi để cho tất cả đồng nghiệp của anh ta đều nghe thấy). Hoặc, đúng hơn là, ở TH...ỤY...SĨ (từ này nghe có vẻ nước ngoài hơn và mang tính phiêu lưu hơn là nước Pháp), nơi đó họ có những ngân hàng tốt nhất thế giới.

Anh ta là ai chứ? Anh ta sẽ nhắc đến những ngày họ còn đi học. Và Maria sẽ nói: “À, phải, tôi nghĩ là tôi nhớ rồi...”, nhưng khuôn mặt nàng sẽ thể hiện nàng hoàn toàn chẳng nhớ gì. Việc báo thù sẽ là của nàng, sau đó chỉ còn vấn đề làm việc chăm chỉ, và khi trang trại đó hoạt động tốt như nàng mong đợi, nàng có thể hiến dâng bản thân mình cho điều có ý nghĩa nhất trong cuộc đời nàng: tìm kiếm tình yêu đích thực, người đàn ông đã chờ đợi nàng rất lâu rồi, nhưng nàng vẫn chưa có cơ hội gặp gỡ.

Maria quyết định sẽ quên việc viết cuốn sách nhan đề 11 Phút đi. Bây giờ nàng cần tập trung vào cái trang trại đó, tập trung vào những kế hoạch tương lai, và nàng cũng sẽ kết thúc việc trì hoãn cuộc hành trình này, kết thúc một sự mạo hiểm không thể tránh khỏi.

Chiều hôm đó, Maria đi đến gặp người bạn tốt nhất- và duy nhất- của nàng, người thủ thư. Nàng hỏi mượn một cuốn sách về việc chăn bò và quản lý nông trại. Người thủ thư nói:

“Cô biết không, vài tháng trước, khi cô đến đây tìm những cuốn sách về tình dục, tôi đã thấy sợ cho cô. Có quá nhiều những cô gái xinh đẹp để cho bản thân họ bị cám dỗ bởi ảo tưởng kiếm tiền một cách dễ dàng, mà quên mất rằng, một ngày nào đó, họ sẽ già và họ sẽ lỡ mất cơ hội gặp được tình yêu của đời mình.”

“Có phải bà đang ám chỉ việc làm gái điếm không?”

“Từ đó nghe mạnh quá.”

“Như tôi đã nói, tôi hiện đang làm việc cho một công ty xuất nhập khẩu thịt. Nhưng nếu tôi phải trở thành một cô gái điếm, thì hậu quả có đến mức khủng khiếp không nếu tôi biết dừng lại đúng lúc? Xét cho cùng thì, những người trẻ tuổi chắc chắn thường hay mắc lỗi.”

“Đó là điều mà mọi kẻ nghiện ma túy đều nói, rằng cô chỉ cần biết khi nào phải dừng lại. Nhưng không phải kẻ nào trong bọn họ cũng làm được cả.”

“Chắc hẳn khi còn trẻ bà rất đẹp và bà được nuôi dạy ở một đất nước tôn trọng những cư dân của nó. Điều đó có đủ để bà cảm thấy mình hạnh phúc không?”

“Tôi tự hào với cách tôi giải quyết bất kỳ khó khăn nào trong cuộc đời mình.”

Có nên để cô ấy tiếp tục không, người thủ thư nghĩ. Được chứ, tại sao không, cô gái này cần phải học hỏi vài điều về cuộc đời.

“Tôi đã có một tuổi thơ hạnh phúc, tôi học ở một trong những trường tốt nhất tại Berne, rồi tôi đến Geneva làm việc, ở đây tôi gặp và kết hôn với người đàn ông tôi yêu. Tôi làm mọi điều vì ông ấy và ông ấy cũng làm mọi điều vì tôi; thời gian trôi đi, chồng tôi nghỉ hưu. Khi được tự do làm những gì mình muốn với quỹ thời gian riêng, đôi mắt ông ấy lại trở nên buồn bã hơn bởi có lẽ chưa bao giờ ông ấy thật sự nghĩ về bản thân trong suốt cuộc đời mình. Chúng tôi không có bất cứ một cuộc tranh cãi nghiêm trọng hay bất kỳ một sự khuấy động nào. Ông ấy chưa bao giờ phản bội tôi, cũng không bao giờ đối xử một cách thô lỗ với tôi ở nơi công cộng. Chúng tôi sống một cuộc đời rất bình thường, quá bình thường. Không có việc gì để làm, ông ấy cảm thấy mình vô dụng, không còn gì quan trọng nữa và một năm sau ông ấy mất vì căn bệnh ung thư.”

Bà đang nói sự thật, nhưng bà có cảm giác mình đang tạo ra một ảnh hưởng tiêu cực đến cô gái đứng trước mặt bà.

“Tôi vẫn nghĩ rằng trải qua một cuộc đời không có những điều bất ngờ sẽ tốt hơn”, người thủ thư kết luận. “Nếu chúng tôi không sống như vậy, biết đâu chồng tôi thậm chí còn ra đi sớm hơn ấy chứ”

Maria rời thư viện, quyết tâm sẽ học tất cả những gì liên quan đến việc nhà nông. Và vì có một buổi chiều rảnh rỗi, nên nàng quyết định tản bộ ở khu vực dành cho giới thượng lưu của thành phố. Nàng tình cờ đi qua một tấm biển nhỏ màu vàng có khắc hình mặt trời và dòng chữ: “Con đường tới Santiago”. Nó có nghĩa gì vậy? Bên kia đường có một quán bar và vì giờ đây Maria đã học được thói quen là phải hỏi bất cứ thứ gì mà nàng không hiểu, nàng quyết tâm đi vào quán bar đó để hỏi cho rõ.

“Tôi không biết gì cả”. Cô gái phục vụ tại quầy bar trả lời. Quán bar này là một nơi phục vụ rất đắt đỏ, một ly cà phê ở đây có giá gấp ba lần mức giá bình thường. Vì nàng đã có tiền và dù sao nàng cũng đã ở đó, nàng gọi một ly cà phê và quyết định dành một đồng hồ tới để nhấm nháp cà phê, đọc hết cuốn sách về quản lý nông trại. Nàng mở cuốn sách ra một cách háo hức, nhưng nhanh chóng nhận thấy là không thể tập trung vào nó được- cuốn sách chán ngắt. Sẽ thú vị hơn nếu nói chuyện với một trong các khách hàng của nàng về cuốn sách; họ luôn biết cách kiếm tiền tốt nhất. Maria trả tiền ly cà phê, đứng dậy, cảm ơn cô gái phục vụ, để lại một món tiền boa hào phóng (nàng đã sáng tạo ra một niềm tin có tính mê tín rằng tùy thuộc vào những gì bạn cho đi, bạn sẽ nhận lại nhiều hơn thế), rồi nàng đi ra phía cửa ra vào, mà không nhận ra rằng ý nghĩa của khoảnh khắc khi được nghe lời nói sẽ làm thay đổi kế hoạch của nàng, tương lai của nàng, nông trại của nàng, sức mạnh vươn tới cuộc sống của nàng, vị trí của nàng trong thế giới này mãi mãi.

“Hãy đợi một chút”.

Ngạc nhiên, nàng liếc nhìn về phía phát ra tiếng nói đó. Đây là một quán bar đứng đắn, không phải Copacabana, nơi mà đàn ông có quyền nói kiêu đó, mặc dù các cô gái luôn có thể đáp lại: “Không, tôi sẽ đi và ông không thể ngăn tôi được”.

Maria định phớt lờ lời gọi đó, nhưng sự tò mò đã thắng. Nàng hướng về phía phát ra giọng nói. Maria nhìn thấy một cảnh tượng rất kỳ lạ: một người đàn ông có mái tóc dài, khoảng chừng ba mươi tuổi (hay có lẽ nàng nên nói đó là một chàng trai khoảng ba mươi tuổi? Thế giới của nàng giúp nàng định tuổi rất nhanh) đang quỳ trên sàn nhà với rất nhiều loại cọ vẽ la liệt xung quanh. Anh ta đang vẽ bức tranh một người đàn ông trong một chiếc ghế bành, bên cạnh là một ly rượu anisette. Maria đã không để ý thấy anh ta và bức tranh khi nàng bước vào quán.

“Đừng đi. Tôi gần như hoàn thành bức chân dung này rồi, và tôi muốn vẽ cô nữa.”

Maria trả lời- khi nàng làm như vậy, nàng đã vô tình tạo ra một sợi dây liên kết hiểm có trong vũ trụ này.

“Không, tôi không có hứng thú.”

“Có một ánh sáng đặc biệt vây quanh cô. Ít nhất hãy để cho tôi vẽ một bức phác họa”

Một “bức phác họa” là cái gì? Anh ta muốn ám chỉ điều gì với cái “ánh sáng đặc biệt”? Nàng cũng cảm thấy tự đắc nếu có một bức chân dung do người có vẽ giống một nghệ sĩ thực thụ vẽ. Nàng bắt đầu tưởng tượng. Sẽ thế nào nếu anh ta thực sự là người nổi tiếng? Nàng sẽ được lưu danh muôn đời trong một bức tranh trưng bày tại Paris hay Salvador de Bahia! Nàng sẽ trở thành một huyền thoại!

Mặt khác, người đàn ông này đang làm gì, với tất cả sự lộn xộn vây quanh, trong một quán cà phê đắt tiền, có lẽ là một quán cà phê khá đông thế này?

Như đoán được ý nghĩ của nàng, cô phục vụ khẽ nói:

“Anh ấy là một họa sĩ nổi tiếng.”

Trực giác của nàng đã đúng. Maria cố gắng không để lộ cảm xúc của mình và tiếp tục giữ vẻ điềm tĩnh.

“Anh chàng họa sĩ này đến đây, và luôn đưa theo một khách hàng quan trọng đi cùng. Anh ấy nói rất thích bầu không khí nơi này, vì nó tạo cảm hứng cho anh ấy. Anh ấy đang vẽ bức tranh về con người đại diện cho thành phố. Do sự ủy thác của tòa thị chính.”

Maria nhìn chủ đề của bức chân dung. Một lần nữa cô phục vụ lại đọc được suy nghĩ của nàng.

“Ông ấy là một nhà hóa học, người đã tạo ra một vài cuộc cách mạng đột phá gần đây và được nhận giải Nobel.”

“Đừng đi” chàng họa sĩ lại nói. “Tôi sẽ hoàn thành công việc trong năm phút nữa. Hãy gọi thứ gì cô muốn và tính nó vào hóa đơn của tôi.”

Như bị thôi miên, Maria ngồi xuống cạnh quầy bar, gọi một ly anisette (nàng chưa bao giờ quen với đồ uống này, và điều duy nhất lóe lên trong ý nghĩ của nàng là nàng sắp sửa được đề nghị làm một việc giống như một người đã từng đoạt giải Nobel), và nàng ngắm anh chàng họa sĩ làm việc. “Mình không đại diện

cho thành phố, thế thì hẳn là anh ta đang quan tâm đến điều gì khác. Nhưng anh ta không thật sự là mẫu người mình thích”, nàng nghĩ một cách máy móc, lặp lại những gì nàng vẫn thường nói với bản thân, kể từ khi nàng bắt đầu làm việc tại Copacabana; đó là cách tự vệ của nàng, sự cố phủ nhận của nàng trước những cái bẫy do trái tim sắp đặt. Sau khi chuẩn bị sẵn tinh thần, nàng không cảm thấy phiền khi phải chờ một lúc- có lẽ cô gái phục vụ đã đứng. người đàn ông này sẽ mở ra cánh cửa tới một thế giới mới mà nàng chưa từng biết tới.

Nàng nhìn ngắm nhanh nhẹn và khéo léo khi anh ta đưa từng nét vẽ để hoàn thành tác phẩm của mình; nó có vẻ là một bức tranh sơn dầu lớn, nhưng nó đã được gấp lại, nên nàng không thể nhìn thấy các khuôn mặt khác mà anh ta đã vẽ. Sẽ ra sao nếu đây là một cơ hội mới? Người đàn ông này (nàng đã quyết định rằng anh ta là một “người đàn ông” không phải là một “chàng trai”, nếu không thì nàng sẽ cảm thấy mình già hơn) có vẻ không giống loại đàn ông có thể đưa ra kiểu đề nghị đó chỉ để qua đêm với nàng. Năm phút sau, như đã hứa, anh ta hoàn thành tác phẩm, trong khi Maria rất khó nhọc để tập trung vào việc suy nghĩ về Brazil, về tương lai rục rờ của nàng, và việc nàng chẳng mấy hứng thú chuyện gặp gỡ những người có thể gây nguy hiểm cho các kế hoạch của nàng.

“Cảm ơn, bây giờ ông có thể cử động rồi”, anh chàng họa sĩ nói với nhà hóa học, ông ta có vẻ như vừa tỉnh lại sau một giấc mơ.

Rồi quay sang Maria, anh ta chỉ đơn giản nói:

“Hãy ngồi vào góc kia, trong tư thế mà cô thấy thoải mái nhất. Ánh sáng này thật tuyệt vời”.

Như thể mọi việc đều được số phận an bài, như thể đó là thứ tự nhiên nhất trên thế gian, như thể nàng đã biết người đàn ông này suốt cả cuộc đời hay chỉ vừa sống cùng khoảnh khắc này trong những giấc mơ và bây giờ mới biết được điều gì là hiện thực. Maria cầm ly anisette lên, xách túi và mấy cuốn sách về quản lý nông trại đi về phía người đàn ông chỉ- một cái bàn gần cửa sổ. Anh ta cũng mang cọ vẽ, bức tranh lớn vừa vẽ xong, cùng một loạt lọ thủy tinh chứa đầy các màu khác nhau và một gói thuốc là nhỏ đến nỗi quỳ xuống cạnh chân nàng.

“Giờ thì dừng động đây.”

“Đó là một sự đòi hỏi quá nhiều, cuộc đời tôi là sự chuyển động không ngừng.”

Maria nghĩ rằng nàng đang có cách nói dí dỏm khủng khiếp, nhưng người đàn ông này phớt lờ câu nói của nàng. Maria cố gắng giữ một vẻ ngoài tự nhiên, bởi vì nàng thấy cách người đàn ông này nhìn nàng khiến nàng bối rối. Nàng chỉ tầm mắt về phía bên kia đường và hỏi:

“Đường đến Santiago là gì?”

“Đó là con đường hành hương. Trong thời Trung Cổ, người dân khắp châu Âu sẽ đổ về dọc con đường này, hướng về một thành phố ở Tây Ban Nha, Santiago de Compostela* ”.

Anh ta gấp một phần bức tranh vẽ lại và chuẩn bị cọ vẽ. Maria vẫn không hiểu mình phải làm gì.

“Ý anh là nếu tôi đi theo con đường đó, tôi thậm chí có thể đến được Tây Ban Nha phải không?”

“Đúng vậy, trong vòng hai hoặc ba tháng. Nhưng tôi có thể xin cô một ân huệ được không? Hãy dừng nói chuyện; chỉ mất khoảng mười phút thôi. Và hãy bỏ cái vỏ bọc kia ra khỏi bàn.”

“Đó là những cuốn sách”, nàng nói, hơi khó chịu vì cái giọng ra lệnh của anh ta. Nàng muốn anh ta biết rằng anh ta đang quỳ gối trước mặt một phụ nữ có học thức, người ta đã dành thời gian rảnh để đến thư viện chứ không phải đến các hiệu mua sắm. Nhưng tự anh ta đã nhấc cái vỏ bọc lên và chẳng khách sáo gì, đặt nó xuống sàn nhà.

Maria đã thất bại trong việc gây ấn tượng với anh ta. Không, chắc chắn là nàng không may mắn hứng thú với việc gây ấn tượng với anh ta; bây giờ nàng không có nhiệm vụ đó, và nàng sẽ để dành sự quyến rũ của mình cho những người đàn ông sẵn sàng trả tiền một cách hào phóng vì những cố gắng của nàng. Tại sao nàng lại phải chuốc lấy bức mình vì mối quan hệ với một anh chàng họa sĩ mà thậm chí có lẽ còn không có đủ tiền để mua cho nàng một tách cà phê nhỉ? Một người đàn ông ba mươi tuổi lẽ ra không nên để tóc quá dài, trông thật lố bịch. Tại sao nàng lại cho rằng anh ta không có tiền? Cô phục vụ chẳng đã nói rằng anh

ta anh ta là một họa sĩ nổi tiếng hay sao, hay chỉ nhà hóa học kia mới là người nổi tiếng? Nàng nghiên cứu kỹ trang phục của anh ta, nhưng nó chẳng giúp gì được cho nàng; cuộc đời đã dạy nàng rằng những người đàn ông ít quan tâm đến vẻ ngoài nhất-như anh chàng họa sĩ này- dường như luôn có nhiều tiền hơn những người đàn ông mặc vét và thắt ca vát.

“Mình đang nghĩ gì về người đàn ông này vậy? Cái mình đang quan tâm là bức tranh kia mà.”

Mười phút trong quỹ thời gian của nàng không phải là một cái giá quá cao để trả cho cơ hội được trở thành bất tử trong một bức tranh. Nàng nhận thấy anh ta đang vẽ nàng ngay bên cạnh chân dung nhà hóa học được giải Nobel kia và nàng bắt đầu băn khoăn, rốt cuộc thì anh ta có muốn được thanh toán tiền công theo cách nào không.

“Hãy quay về phía cửa sổ đi.”

Lại một lần nữa, nàng vâng lời một cách mù quáng, điều này hoàn toàn chẳng giống nàng chút nào. Nàng ngồi nhìn những người qua lại, vừa nhìn tấm biển đề tên con đường, vừa nghĩ làm thế nào mà con đường đó có thể ở đây hàng thế kỷ, và làm sao mà nó tồn tại được qua quá trình phát triển cùng tất cả những thay đổi diễn ra trên thế giới và trong nhân loại này. Có lẽ nó là một điềm báo tốt lành, có lẽ bức tranh kia cũng cùng chia sẻ số phận ấy và sẽ được trưng bày trong một viện bảo tàng của thành phố trong suốt năm trăm năm nữa...

Người đàn ông bắt đầu vẽ, và khi công việc tiến triển, nàng dần mất đi cảm giác hào hứng ban đầu; thay vào đó, nàng bắt đầu cảm thấy nó hoàn toàn tầm thường. Khi nàng bước vào quán cà phê, nàng là một người phụ nữ rất tự tin, có khả năng đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn- rời bỏ cái công việc đang đem đến cho nàng rất nhiều tiền- và gánh vác một thử thách còn khó khăn hơn nhiều- điều hành một nông trại khi trở về quê hương. Còn bây giờ, tất cả cảm xúc của nàng là sự bất an về một thế giới mà dường như vừa nổi lên trên bề mặt này, một sự xa hoa mà không có gai góc nào có thể cho phép mình làm vậy.

Cuối cùng, nàng hiểu ra vì sao nàng lại cảm thấy khó chịu đến vậy: lần đầu tiên trong nhiều tháng nay, có ai đó đang nhìn nàng không phải như nhìn một món đồ, thậm chí cũng không phải như nhìn một người phụ nữ, mà là một điều gì đó mà nàng không thể lĩnh hội được; nàng chỉ có thể cảm nhận nó gần giống như: “Anh ta đang nhìn tâm hồn mình, nhìn thấy những nỗi sợ hãi của mình, thấy sự mong manh của mình, sự bất lực của mình khi phải đương đầu với một thế giới mà mình vẫn tỏ ra là mình nắm bắt được, nhưng mình lại chẳng biết gì về nó cả.”

Thật kỳ cục, một ý nghĩ kỳ quặc, thanh khiết.

“Tôi muốn...”

“Làm ơn, đừng nói chuyện”, người đàn ông nói. “Bây giờ, tôi có thể nhìn thấy ánh sáng của cô.”

Trước đây, chưa có ai nói những điều như vậy với nàng. “Anh có thể nhìn thấy bầu ngực săn chắc của em”, “Anh có thể thấy bắp đùi tròn trịa, xinh xắn của em”, “Anh có thể thấy ở em vẻ đẹp kỳ lạ của những xứ sở nhiệt đới”, hay, lãng mạn nhất là, “Anh có thể thấy rằng em đang muốn rời bỏ cuộc sống này- hãy để anh mua cho em một căn hộ”. Nàng đã quen với những lời như thế, còn ánh sáng của nàng ư? Có phải anh ta ám chỉ là ánh đèn tối chẳng?

“Ánh sáng của riêng cô”, anh ta nói, nhận thấy nàng không hiểu điều anh ta đang nói là gì.

Ánh sáng của riêng nàng. Ôi trời, sao anh ta có thể nhầm lẫn đến thế, đó là một chàng họa sĩ ngây thơ, một người hiển nhiên là không biết gì nhiều về cuộc đời khi ở độ tuổi ba mươi. Nhưng rồi, như mọi người đã biết, phụ nữ trưởng thành sớm hơn đàn ông, và dù Maria có thể không dành những đêm không ngủ để trầm tư suy nghĩ về những vấn đề mang tính triết lý của riêng nàng, nhưng nàng vẫn biết rằng: nàng không có cái mà chàng họa sĩ này gọi là “ánh sáng”, nàng cho rằng nó chỉ có nghĩa là “một sự hăng hái, nhiệt tình đặc biệt”. Nàng chỉ giống như những người khác, nàng chịu đựng sự cô đơn trong im lặng, cố gắng biện minh cho mọi điều nàng làm, giả vờ mạnh mẽ khi nàng cảm thấy yếu đuối hoặc giả vờ yếu đuối khi nàng cảm thấy mạnh mẽ, nàng đã chối từ tình yêu và chọn một công việc nguy hiểm, nhưng giờ đây, khi công việc đó sắp đến hồi kết thúc, nàng đã lên kế hoạch cho tương lai và hối tiếc về quá khứ, những người giống như nàng sẽ không có được “một sự hăng hái, nhiệt tình đặc biệt”. Chắc đó chỉ là cách anh ta giữ cho nàng im lặng và vui vẻ ngồi đó, chơi trò kẻ ngốc.

Ánh sáng của riêng nàng, thật vậy ư? Anh ta có thể nói điều gì khác, như là “cô có một nét mặt nhìn nghiêng thật đáng yêu”.

Làm thế nào ánh sáng có thể lọt vào một ngôi nhà được? Xuyên qua cánh cửa của tình yêu. Và cánh cửa của nàng đã đóng chặt. Anh ta chắc chắn là một họa sĩ tồi; anh ta chẳng hiểu gì cả.

“Tôi vẽ xong rồi”, anh ta nói và bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Maria không động đây. Nàng muốn đề nghị được xem bức vẽ, nhưng điều đó có vẻ thật thô lỗ, như thể là nàng không tin tưởng vào những gì anh ta đã làm vậy. Tuy nhiên, một lần nữa tính tò mò đã thắng; nàng đề nghị và anh ta đồng ý. Anh ta đã chỉ vẽ duy nhất khuôn mặt nàng; nó trông giống nàng, nhưng nếu một ngày nào đó, nàng xem lại bức tranh này mà không biết người làm mẫu là ai, nàng sẽ nói rằng đó là một người thật mạnh mẽ, người đó tràn đầy một thứ “ánh sáng” mà nàng không nhìn thấy khi soi mình trong gương.

“Tên tôi là Ralf Hart. Nếu cô muốn, tôi có thể mời cô một ly nữa.”

“Không, cảm ơn anh.”

Có vẻ như cuộc chạm trán này đang bắt đầu chuyển hướng theo cái cách đáng buồn có thể dự đoán được: một người đàn ông có quyền rũ một phụ nữ.

“Làm ơn cho hail y anisette nữa”, anh nói, phớt lờ câu trả lời của Maria.

Nàng phải làm gì đây? Đọc một cuốn sách chán ngắt về quản lý nông trại. Đi dạo một vòng quanh hồ, như nàng đã làm hàng trăm lần trước đây. Hay nói chuyện với một người nhìn thấy ở bên trong nàng một thứ ánh sáng mà nàng không hề biết, và vào ngày cuối cùng đã được đánh dấu trên lịch khi mà sự khởi đầu cho việc kết thúc “sự trải nghiệm” của nàng đang đến.

“Cô làm nghề gì?”

Một câu hỏi mà nàng không muốn nghe, nó đã khiến nàng né tránh những cuộc chạm mặt khác, vì lý do này hay vì lý do khác, ai đó tiếp cận nàng (dù với sự thận trọng tự nhiên của người Thụy Sĩ, thì điều này rất hiếm khi xảy ra). Nàng trả lời sao đây?

“Tôi làm việc trong một câu lạc bộ đêm”

Đúng thế. Một gánh nặng khổng lồ rơi khỏi vai nàng, và nàng thấy vui với tất cả những điều nàng đã học được từ khi nàng đặt chân đến đất Thụy Sĩ này; cách đặt những câu hỏi (người Kurd là ai? Đường đến Santiago là gì?) và cách trả lời (tôi làm việc trong câu lạc bộ đêm) mà không bận tâm lo lắng về điều người khác nghĩ.

“Tôi có cảm giác là tôi đã trông thấy cô trước đây rồi”

Maria đoán anh ta muốn đưa mọi thứ tiến xa hơn, và nàng thưởng thức chiến thắng nhỏ của mình. Anh chàng họa sĩ này, người mà mấy phút trước còn đang đưa ra mệnh lệnh và có vẻ như hoàn toàn không chắc chắn là anh ta muốn gì, bây giờ đang trở lại là một người đàn ông giống như bất cứ người đàn ông nào khác, đầy bất an khi phải đối mặt với người phụ nữ mà anh ta không biết.

“Và những cuốn sách này là gì vậy?”

Nàng cho anh ta xem. Việc quản lý nông trại. Người đàn ông thậm chí có vẻ còn bất an hơn.

“Cô là một người làm việc trong lĩnh vực tình dục phải không?”

Anh ta đã hạ ván bài. Chẳng lẽ nàng ăn mặc giống một con điếm? Dù sao chẳng nữa, nàng cần phải kéo dài thời gian. Nàng đang ngắm nhìn chính mình; điều này đang bắt đầu minh chứng cho một trò chơi thú vị, và nàng hoàn toàn chẳng có gì để mất.

“Có phải tất cả đàn ông đều nghĩ về điều đó không?”

Anh ta đặt những cuốn sách vào trong túi.

“Tình dục và quản lý nông trại. Sao mà buồn tẻ thế?”

Cái gì! Đột nhiên nàng lại cảm thấy vết nhơ ấy. Sao anh ta dám nói xấu nghề nghiệp của nàng? Anh ta vẫn chưa biết rõ nàng làm nghề gì, mặc dù, anh ta chỉ đang cố thử bắt nọn thôi, nhưng nàng phải cho anh ta một câu trả lời.

“À, tôi thì không thể nghĩ có điều gì buồn tẻ, đáng chán hơn là vẽ vờ; một thứ đứng yên không biến đổi, một khoảnh khắc bị đông cứng lại trong thời gian, một bức tranh không bao giờ chung thủy với nguyên bản của nó. Một vật chết đi thì không còn có ích lợi cho bất kỳ ai cả, ngoài ra họa sĩ, họ là những người mà người ta cho rằng họ quan trọng và có học thức, nhưng lại là những người không hề phát triển, tiến lên cùng phần còn lại của thế giới. Anh đã nghe nói đến Joan Miró chưa? Thật ra, tôi đã không biết ông ta cho tới khi một người Ả Rập trong một nhà hàng nhắc tới cái tên đó, nhưng biết cái tên đó cũng chẳng thay đổi điều gì trong cuộc đời của tôi cả.”

Nàng băn khoăn không biết nàng có đi quá xa không, nhưng sau ki rượu được mang đến, cuộc trò chuyện bị ngắt ngang. Họ ngồi đó một lúc mà chẳng nói năng gì. Maria nghĩ có lẽ đã đến lúc đi rồi, và Ralf Hart cũng có cùng ý nghĩ ấy. Nhưng trước mặt họ là hai ly rượu đầy khủng khiếp và đó là lý do để họ tiếp tục ngồi lại cùng nhau.

“Tại sao lại là những cuốn sách về quản lý nông trại?”

“Ý anh là gì?”

“Tôi đã đến Rue de Berne. Khi cô nói cô làm việc trong một câu lạc bộ đêm, tôi nhớ ra là tôi đã nhìn thấy cô trước đây ở cái nơi vô cùng đắt đỏ đó. Tôi đã không nghĩ về chuyện này khi tôi đang vẽ, mặc dù vậy ”ánh sáng ” của cô quá mạnh mẽ”

Maria cảm thấy nền nhà dưới chân nàng biến mất. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy xấu hổ vì công việc nàng đang làm, cho dù nàng không có lý do gì để phải xấu hổ cả; nàng đang làm việc để nuôi sống bản thân và gia đình. Anh ta mới là người nên cảm thấy xấu hổ vì đã đến Rue de Berne; tất cả sự quyến rũ, hấp dẫn có thể có của cuộc gặp gỡ đã đột nhiên biến mất.

“Nghe này, ông Hart, có thể tôi là một người Brazil, nhưng tôi đã sống ở đất Thụy Sĩ này chín tháng trời nay. Tôi biết được rằng lý do mà những người Thụy Sĩ quá dè dặt, kín đáo, là bởi vì họ sống trong một đất nước quá nhỏ, nơi mà hầu hết mọi người đều biết nhau, cũng giống như khi chúng ta khám phá ra cái lý do vì sao mà không ai hỏi việc người khác làm. Lời bình luận của ông không thích đáng và còn rất thô lỗ nữa, nhưng nếu mục đích của ông là để sỉ nhục tôi, để bản thân ông cảm thấy dễ chịu hơn thì ông đang lãng phí thời gian của mình đấy. Cảm ơn vì ly anisette, nó thật kinh tởm, nhưng thôi, tôi sẽ uống cho đến giọt cuối cùng. Tôi sẽ hút một điếu thuốc nữa, rồi tôi sẽ đứng dậy và rời khỏi đây. Còn ông thì có thể đi ngay bây giờ, nếu ông muốn; không thể có một họa sĩ nổi tiếng ngồi cùng bàn với một con điếm được. Bởi vì đó là tôi, ông thấy đấy. Tôi hoàn toàn là một con điếm, từ đầu đến chân và tôi không quan tâm có những ai biết. Đó là một đức tính tốt của tôi: Tôi từ chối việc lừa gạt bản thân tôi hay là ông. Bởi nó không đáng như vậy, bởi vì, ông không xứng đáng được một lời nói dối. Hãy thử tưởng tượng mà xem việc gì sẽ xảy ra nếu nhà hóa học nổi tiếng đằng kia phát hiện ra tôi là ai.”

Nàng nói càng lúc càng lớn tiếng hơn.

“Phải, tôi là một con điếm! Và ông biết gì không? Nó cho tôi tự do- tôi sẽ rời khỏi cái nơi vàng son tồi tệ này chính xác là trong chín mươi ngày nữa, với một đồng tiền; với việc được giáo dục tốt hơn, với khả năng chọn một chai rượu vang ngon, với chiếc túi xách tay nhét đầy những bức ảnh về tuyết và biết rõ tất cả những điều cần biết về đàn ông.”

Cô gái phục vụ đang lắng nghe, tỏ vẻ khiếp sợ. Nhà hóa học thì có vẻ không để ý đến. Có lẽ đó chỉ là rượu đang nói thôi, hoặc là cảm xúc trong giấy lát của người phụ nữ đến từ một vùng nội địa hẻo lánh của Brazil, hay có thể là một thú vui bốc đồng của việc được nói ra những gì nàng đã làm và để cười nhạo trước những phản ứng bị sốc đó, trước những cái nhìn chê bai, phê phán, trước những điệu bộ tỏ vẻ bẽ bối.

“Ông có hiểu không, ông Hart? Tôi hoàn toàn là một con điếm, từ đầu đến chân- và đó là một phẩm chất tốt của tôi, một đức tính tốt của tôi”

Anh ta không nói gì. Anh ta thậm chí không cử động nữa. Maria cảm thấy sự tự tin của nàng đang trở lại.

“Và thưa ngài, một họa sĩ không hiểu biết gì về những người mẫu của mình. Có lẽ nhà hóa học đang ngồi đằng kia, đang ngủ lơ mơ, mất cảm giác về thế giới này, thật sự chỉ là một anh công nhân đường sắt. Có thể không ai trong số những người đang ngồi trong bức vẽ của ông thật sự là cái mà họ có vẻ là thế. Tôi không hiểu được làm sao ông có thể nói rằng ông nhìn thấy được một “ánh sáng đặc biệt” bên trong một người phụ nữ, mà như ông vừa phát hiện ra trong khi ông đang vẽ, CHẴNG LÀ GÌ CẢ NGOÀI VIỆC LÀ MỘT C...ON Đ...IẾM!”

Những lời cuối cùng được nói ra một cách hết sức chậm rãi và lớn tiếng. Nhà hóa học tỉnh dậy và cô phục vụ mang hóa đơn đến.

“Chẳng có gì để làm với cô nếu cô là một cô gái điếm, nhưng cô với tư cách là một người phụ nữ thì có đấy.” Ralf lờ đi cái hóa đơn được đưa đến và đáp lại chậm rãi không kém, nhưng với giọng khê khằng “Cô có một ánh sáng rực rỡ, ánh sáng đó hoàn toàn đến từ sức mạnh của ý chí, ánh sáng của người đã có một sự hy sinh cao cả cho những điều mà cô ta cho là quan trọng. Nó nằm trong đôi mắt của cô- ánh sáng đó nằm trong đôi mắt cô.”

Maria cảm thấy mọi sự tức giận đều tiêu tan, anh ta đã không chấp nhận sự thách thức của nàng. Nàng đã muốn tin rằng anh ta chỉ đơn giản là đang cố gắng nâng nàng lên. Nàng đã không cho phép mình nghĩ- ít nhất là trong vòng chín mươi ngày tới - rằng có những người đàn ông thú vị, đáng quan tâm tồn tại trên trái đất này.

“Cô có nhìn thấy ly rượu anisette trước mặt cô không?” Anh ta tiếp tục. “Bây giờ, cô chỉ nhìn thấy một ly rượu anisette. Nhưng tôi ở góc nhìn khác, bởi vì tôi cần phải ở trong mọi thứ tôi làm, nhìn thấy cái cây trồng mà từ đó có ly rượu, thấy những trận bão mà cái cây ấy phải chịu, thấy bàn tay đã hái lấy hạt của nó, thấy những mùi hương và màu sắc mà cùng với những thứ ấy cái cây này đã nhuộm mình trong đó, trước khi nó được làm thành loại rượu này. Nếu tôi chuẩn bị vẽ cảnh đó, tôi sẽ vẽ tất cả những điều nói trên, nhưng khi nhìn bức vẽ, cô sẽ nghĩ rằng cô đang nhìn thấy một ly rượu anisette bình thường thôi.

Cũng như vậy, trong khi cô đang nhìn chăm chú vào con đường và suy nghĩ- bởi vì tôi biết cô đã làm thế- về con đường đến Santiago, tôi đã vẽ thời thơ ấu của cô, thời niên thiếu của cô, những thứ cô đã mất, những giấc mơ đã tan vỡ, những giấc mơ cho tương lai, và ý chí của cô- đó là những thứ gợi sự thích thú và tò mò của tôi nhất. Khi cô nhìn bức chân dung của mình...”

Maria tiếp tục nâng cao sự cảnh giác, nàng biết rằng sẽ rất khó khăn để có thể hạ thấp nó một lần nữa.

“...Tôi đã nhìn thấy ánh sáng đó...mặc dù mọi thứ đang có trước mặt tôi là một người phụ nữ trông giống cô.”

Một lần nữa lại là sự im lặng và bối rối. Maria nhìn đồng hồ đeo tay của mình.

”Tôi phải đi rồi. Tại sao anh lại nói rằng tình dục chỉ là tẻ nhạt, chán ngắt?”

“Đáng lẽ ra cô phải biết rõ điều đó hơn tôi chứ.”

“Tôi biết vì đó là công việc của tôi. Tôi sống cùng chuyện đó mỗi ngày. Nhưng anh mới là một người đàn ông trẻ ba mươi...”

“Hai mươi chín.”

“...trẻ trung, cuốn hút, nổi tiếng, là người đáng ra phải thấy thích thú với những thứ như thế, và là người đáng ra không phải đến Rue de Berne để tìm kiếm người bầu bạn chứ.”

“À, tôi đã làm thế. Tôi đã lên giường với một vài người đồng nghiệp của cô, nhưng không phải vì tôi có vấn đề trong việc tìm kiếm bạn tình. Vấn đề đó là do tôi.”

Maria cảm thấy một cái đau nhói ghen tỵ, và cảm thấy khiếp sợ. Cô thật sự phải rời khỏi đây thôi.

“Đó là lần cố gắng cuối cùng của tôi. Giờ tôi đã từ bỏ rồi”, Ralf nói, vừa bắt đầu thu nhặt dụng cụ vẽ tranh rải rác trên sàn nhà.

“Anh có vấn đề về sinh lý à?”

“Không, tôi chỉ không cảm thấy hứng thú thôi. ”

Điều này là không thể.

“Chờ tôi thanh toán hóa đơn và chúng ta hãy đi dạo một vòng. Tôi nghĩ rằng có rất nhiều người cũng cảm thấy như vậy, nhưng chưa người nào nói ra thôi. Thật tốt khi được nói chuyện với ai đó một cách thành thực.”

Họ đi dọc theo con đường tới Santiago, con đường lúc đầu leo lên sau đó dốc xuống tới con sông, rồi tới cái hồ, rồi tới những ngọn núi, và tới tận cùng ở một xa xôi tận Tây Ban Nha. Họ đi ngang qua những người đang hồi hả trở lại công việc sau bữa ăn trưa, những bà mẹ với những chiếc xe đẩy trẻ con, những du khách đang chụp ảnh dài phun nước lộng lẫy nằm giữa hồ, những phụ nữ Hồi giáo trong những chiếc khăn trùm đầu, những chàng trai, cô gái chạy bộ, tất cả bọn họ, những người hành hương trong cuộc tìm kiếm thành phố huyền thoại đó, Santiago de Compostela, nơi thậm chí có thể không tồn tại, nó có thể là một huyền thoại mà người ta cần tin để cuộc sống có ý nghĩa. Dọc con đường này là những bước chân của rất nhiều người, trải qua rất nhiều năm, và giờ đang thêm những bước chân của người đàn ông với mái tóc dài, mang một cái túi nặng đầy những cọ vẽ, các bức vẽ, vải bạt, bút chì, và người phụ nữ trẻ hơn, mang một túi đầy những cuốn sách về quản lý nông trại, Dường như không ai trong hai người hỏi tại sao họ lại cùng nhau thực hiện chuyến hành hương đó, nó có vẻ là một điều tự nhiên nhất trên thế gian; chàng biết tất cả về nàng, dù nàng chẳng biết gì về chàng cả.

Điều đó là lý do khiến nàng quyết định hỏi- bây giờ chủ trương của nàng là luôn luôn phải hỏi. Đầu tiên, chàng phản ứng một cách dè dặt, những nàng đã biết cách dỗ dành để lấy thông tin từ đàn ông, và chàng kết thúc bằng việc kể cho nàng rằng chàng đã kết hôn hai lần (một kỷ lục cho một anh chàng hai mươi chín tuổi!), đã đi du lịch khắp nơi, đã gặp những ông vua, những bà hoàng hậu cùng những diễn viên nổi tiếng, đã dự những bữa tiệc không thể quên được. Chàng sinh ra tại Geneva, nhưng đã sống ở Madrid, Amsterdam, New York, và trong một thành phố ở miền nam nước Pháp, tên là Tarbes, một nơi không nằm trong hành trình các chuyến du lịch thông thường, nhưng chàng yêu nơi đó vì nó nằm gần những ngọn núi và vì ở đó có những cư dân rất thân thiện, tốt bụng. Chàng được phát hiện tài năng hội họa lúc mới mười hai tuổi, khi một nhà buôn trong lĩnh vực nghệ thuật tình cờ ghé thăm một nhà hàng Nhật Bản ở Geneva do chàng trang trí. Chàng đã kiếm được rất nhiều tiền, chàng trẻ trung và khỏe mạnh, chàng có thể làm bất kỳ điều gì, tới bất cứ đâu, gặp bất cứ ai chàng thích, chàng đã biết tất cả những khoái lạc mà một người đàn ông có thể biết, chàng làm điều chàng thích thú nhất, và cho đến giờ, bất chấp mọi chuyện, sự nổi tiếng, tiền bạc, phụ nữ, du lịch, chàng vẫn không hạnh phúc, và chỉ có duy nhất một niềm vui trong cuộc đời chàng, đó là công việc.

“Lẽ nào anh đã bị phụ nữ làm tổn thương?”

Nàng hỏi, rồi nhận ra ngay đó là một câu hỏi thật ngu ngốc, nó giống kiểu sách hướng dẫn có tựa đề Mọi điều mà phụ nữ nên biết nếu họ muốn có được người đàn ông của họ.

“Không, họ không bao giờ làm tổn thương tôi. Tôi đã rất hạnh phúc trong cả hai cuộc hôn nhân. Tôi không chung thủy và họ cũng vậy, giống như bất cứ cặp vợ chồng nào khác. Rồi, sau một thời gian, đơn giản là tôi mất đi hứng thú với chuyện chăn gối thôi. Tôi vẫn yêu, vẫn cần người bầu bạn, nhưng tình dục thì... nhưng, tại sao chúng ta lại nói sang chuyện tình dục chứ?”

“Bởi vì, như chính bản thân anh đã nói, tôi là một cô gái điếm.”

“Cuộc đời của tôi không thật sự quá thú vị đâu. Tôi là một sĩ có được thành công khi còn rất trẻ, điều đó là hiếm thấy, và thậm chí là rất hiếm trong giới hội họa. Tôi có thể vẽ bất kỳ thứ gì ngay bây giờ và nó sẽ đáng giá cả một gia tài, dĩ nhiên, tác phẩm của tôi làm các nhà phê bình tức điên lên bởi vì họ nghĩ rằng họ là những người duy nhất biết về ”nghệ thuật“. Nhưng người khác thì cho rằng tôi có tất cả những câu trả lời, và tôi càng ít nói, thì họ lại càng nghĩ tôi thông minh.”

Chàng tiếp tục nói về cuộc đời chàng, về cái cách mà mỗi tuần chàng lại được mời đến một nơi nào đó trên thế giới. Chàng có một người đại diện sống ở Barcelona- nàng có biết nơi đó không nhỉ? Có, Maria biết, nó ở Tây Ban Nha. Người đại diện này giải quyết mọi vấn đề về tiền bạc, những lời mời, những cuộc triển lãm, nhưng không bao giờ thúc ép chàng làm bất cứ điều gì mà chàng không muốn, và giờ đây, sau nhiều năm làm việc, đã có một lượng khách hàng ổn định cho các tác phẩm của chàng.

“Cô thấy câu chuyện của tôi thú vị à?”

Chàng hỏi, và giọng nói của chàng thoáng chút bất an.

“Nó chắc chắn là một câu chuyện không bình thường rồi. Có rất nhiều người muốn được ở địa vị của anh.”

Ralf muốn biết về Maria.

“À, trong tôi có ba con người, thật thế, nó tùy thuộc vào việc tôi ở bên cạnh ai. Một Cô Gái Ngây Thơ, là người sẽ nhìn chằm chằm một cách ngưỡng mộ vào người đàn ông đó, tỏ vẻ như bị ấn tượng bởi sức mạnh và sự huy hoàng của câu chuyện anh ta kể. Tiếp đến là Người Đàn Bà Quyến Rũ, người sẽ chớp lấy cái sự bất an, và bằng cách ấy cô ta nắm quyền kiểm soát tình huống, làm yên lòng họ trước những trách nhiệm, bởi sau đó họ sẽ không phải lo lắng bận tâm về bất cứ điều gì. Và, cuối cùng là Người Mẹ Hiểu Biết, người sẽ chăm sóc với những lời khuyên cần thiết và lắng nghe họ một cách cảm thông, tỏ ra thấu hiểu những câu chuyện mà vào tay này rồi lại vào tai kia. Vậy anh muốn gặp ai trong số ba người này?”

“Cô.”

Maria kể cho chàng mọi điều, bởi vì nàng cần phải làm thế- đó là lần đầu tiên nàng dốc bầu tâm sự với người khác kể từ khi nàng rời Brazil. Nàng nhận ra rằng, ngoài các công việc trái với thói thường của nàng, chẳng có gì thật sự hứng thú xảy ra ngoại trừ tuần lễ trước kia ở Rio và tháng đầu tiên trên đất Thụy Sĩ. Nói cách khác, nó chỉ là vấn đề nhà ở, công việc, nhà ở, rồi lại công việc- và không còn gì khác.

Khi nàng kể xong, họ lại đang ngồi trong một quán bar khác, lần này là ở phía bên kia của thành phố, cách xa con đường đến Santiago, mỗi người đều đang nghĩ về số phận đã được định sẵn của người kia.

“Tôi có bỏ sót điều gì không?” Nàng hỏi.

“Cách để nói ‘tạm biệt’.”

Đúng vậy, nó là một buổi chiều như bất kỳ buổi chiều nào khác. Nàng cảm thấy căng thẳng và lo lắng vì nàng đã mở một cánh cửa mà nàng không biết làm cách nào để đóng nó lại.

“Khi nào tôi có thể xem toàn bộ bức tranh.”

Ralf đưa cho nàng tấm danh thiếp của người đại diện ở Barcelona.

“Hãy gọi cho cô ấy trong khoảng sáu tháng nữa, nếu cô vẫn ở Châu Âu. Khuôn mặt của Geneva, nhưng người nổi tiếng và những người ẩn danh. Nó sẽ được trưng bày lần đầu tiên tại một phòng triển lãm ở Berlin. Sau đó nó sẽ có chuyến đi vòng quanh châu Âu.”

Maria nhớ đến tờ lịch của nàng, chỉ còn chín mươi ngày nữa, và những nguy hiểm đặt ra bởi bất kỳ mối quan hệ nào, bất kỳ sự ràng buộc nào. Nàng nghĩ:

“Điều gì là quan trọng trong cuộc sống? Sống hay giả vờ như đang sống? Mình có nên mạo hiểm và nói rằng đây là một buổi chiều đáng yêu nhất mà mình đã trải qua trong suốt sáu tháng thời gian ở đây hay không? Mình có nên cảm ơn anh ta vì đã lắng nghe mình nói mà không hề phê phán, bình luận gì? Hay mình chỉ nên đơn giản là mang cái vỏ bọc quý giá của một phụ nữ với sức mạnh ý chí, với “ánh sáng đặc biệt”, và rời khỏi đây mà không nói gì cả?”

Trong khi họ đang đi dạo dọc con đường đến Santiago và trong khi nàng đang lắng nghe chính nàng kể cho chàng nghe về cuộc đời mình, nàng đã là một người phụ nữ hạnh phúc. Nàng có thể tự bằng lòng về điều đó; nó đã là một món quà tặng của cuộc sống rồi.

“Tôi sẽ đến và gặp cô”, Ralf Hart nói.

“Không, đừng. Tôi sẽ sớm trở về Brazil. Chúng ta chẳng có gì hơn để tặng cho nhau.”

“Tôi sẽ đến và gặp cô với tư cách là một khách hàng.”

“Đó sẽ là một sự sỉ nhục đối với tôi.”

“Tôi sẽ đến và gặp cô để cô có thể cứu tôi.”

Chàng đã nói lời gợi ý đó từ sớm, về sự thiếu hứng thú đối với tình dục của chàng. Nàng muốn nói với chàng rằng nàng cũng cảm thấy như vậy, nhưng nàng kiềm chế được- nàng đã nói “không” quá nhiều lần rồi; tốt hơn là im lặng.

Thật thảm hại. Đó là điều nàng đã làm với chàng trai nhỏ, chỉ có điều chàng không hỏi xin nàng một cây bút chì vào lúc này, chỉ là một sự bầu bạn ít ỏi mà thôi. Nàng nhìn lại quá khứ của mình, và lần đầu tiên, nàng tha thứ cho bản thân: đó không phải là lỗi của nàng, mà là lỗi của cậu bé bất an đó, người đã từ bỏ ngay sau cố gắng đầu tiên. Họ chỉ là những đứa trẻ và đó là cách của những đứa trẻ- cả nàng và cậu bé ấy đều không sai, và suy nghĩ này mang đến cho nàng một cảm giác thanh thản nhẹ nhõm, khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn; nàng đã không phản bội cái cơ hội đầu tiên mà cuộc đời ban tặng cho nàng. Tất cả chúng ta đều như vậy: đó là bài học vỡ lòng cho mỗi người trong cuộc kiếm tìm nửa kia của mình; những điều này sẽ xảy ra.

Bây giờ, dù cho tình huống đã khác. Nhưng để thuyết phục những lý do của nàng (tôi sắp quay về Brazil, tôi làm việc trong một câu lạc bộ đêm, chúng ta khó lòng mà hiểu nhau, tôi không có hứng thú với tình dục, tôi không muốn bất kỳ điều gì liên quan đến tình yêu, tôi cần phải học cách quản lý nông trại, những thế giới khác nhau), cuộc đời đã ném nàng vào một thử thách. Nàng không còn là một đứa trẻ nữa, nàng phải lựa chọn.

Nàng không muốn nói điều gì cả. Nàng bắt tay chàng, theo phong tục ở đó, và về nhà. Nếu chàng là người đàn ông mà nàng mong muốn, chàng sẽ bị đe dọa bởi sự im lặng của nàng.

Trích từ nhật ký của Maria, viết vào ngày hôm đó:

Hôm nay, trong khi chúng tôi đi dạo quanh hồ, dọc theo con đường kỳ lạ dẫn tới Santiago, người đàn ông đi cùng tôi- một họa sĩ, với một cuộc đời hoàn toàn khác với cuộc đời của tôi- đã ném một hòn sỏi xuống nước. Những vòng tròn nhỏ xuất hiện nơi hòn sỏi rơi xuống, chúng lớn dần, lớn dần cho đến khi chúng chạm vào một chú vịt tình cờ bơi ngang qua và vốn chẳng liên quan đến hòn sỏi ấy cả. Thay vì sợ hãi bởi con sóng không mong đợi, chú ta đã quyết định chơi đùa với nó.

Một vài giờ trước cảnh tượng ấy, tôi đã đi vào một quán cà phê, nghe thấy một giọng nói, và giống như là Chúa Trời đã ném một viên sỏi vào nơi đó. Những con sóng sinh lực đã chạm vào cả tôi và người đàn ông đang ngồi vẽ một bức chân dung ở góc phòng. Anh ấy đã cảm nhận những rung động của viên sỏi, và cả tôi nữa. Vậy bây giờ sẽ thế nào?

Chàng họa sĩ biết khi anh ta tìm thấy một người mẫu. Người nhạc công biết khi nhạc cụ của anh ta hòa đúng điệu. Và đây, trong cuốn nhật ký của mình, tôi ý thức được rằng có những lời nói chắc chắn không được tôi viết ra, nhưng được viết bởi một người phụ nữ tràn đầy “ánh sáng”; tôi là người phụ nữ đó dù cho tôi cố gắng chối từ.

Tôi có thể tiếp tục như vậy, nhưng tôi không thể, như chú vịt trên hồ ấy, thấy vui vẻ, sáng khoái với con sóng nhỏ bất ngờ và nó sẽ thành một ngọn nước lớn.

Một cái tên cho hòn sỏi đó: sự đam mê. Nó có thể được sử dụng để mô tả vẻ đẹp của một cuộc gặp gỡ gây chấn động giữa hai người, nhưng không chỉ là như vậy. Nó ở đó trong sự kích động của một điều không ngờ tới, trong niềm khao khát được là điều gì đó với niềm hăng say thật sự, trong niềm tin chắc chắn rằng người đó sắp thực hiện một giấc mơ. Niềm đam mê gửi đến những tín hiệu dẫn dắt chúng ta đi qua cuộc đời mình, và nó tùy thuộc vào việc chúng ta phiên dịch những tín hiệu này như thế nào.

Tôi muốn tin rằng tôi đang yêu. Với một người tôi không biết và người đó không làm thay đổi những kế hoạch của tôi. Những tháng vừa qua là sự tự điều khiển, là sự chối từ tình yêu, nhưng đã có một kết quả hoàn toàn ngược lại: tôi để cho mình bị cuốn đi bởi người đầu tiên đối xử khác lạ với tôi.

Thật may là tôi không có số điện thoại của anh ấy, tôi không biết nơi anh ấy sống; vì thế tôi có thể dễ mất anh ấy mà không phải đổ lỗi cho chính mình vì đã để lỡ một cơ hội.

Và nếu điều đó xảy ra, nếu tôi thật sự mất anh ấy, thì ít nhất tôi đã có một ngày vô cùng hạnh phúc trong đời. Mà xét theo cái hiện thực của thế giới này thì một ngày hạnh phúc gần như là một kỳ tích.

16. Chương 16

Buổi tối, Maria đến Copacabana, chàng đã có mặt và đang đợi nàng. Chàng là khách hàng duy nhất. Milan, người vẫn luôn dõi theo cuộc đời nàng với đôi chút quan tâm, nhận ra nàng đã thua trong cuộc chiến này.

“Cô có muốn uống một ly không?” Chàng hỏi.

“Tôi phải làm việc. Tôi không thể mạo hiểm để đánh mất công việc của mình.”

“Tôi ở đây với tư cách là một khách hàng. Tôi đang đưa ra một lời đề nghị rất chuyên nghiệp.”

Vào buổi chiều hôm đó, trong quán cà phê, chàng đã tỏ vẻ rất tự tin, sử dụng những cây cọ vẽ với một kỹ năng điêu luyện, chàng gặp gỡ những người quyền thế, có một văn phòng đại diện tại Barcelona và không phải nghi ngờ gì nữa, chàng kiếm được rất nhiều tiền, vậy mà lúc này chàng đang để lộ sự yếu đuối của mình; chàng đã bước vào một thế giới mà chàng không nên bước vào; chàng không còn ở trong một quán cà phê lãng mạn nằm trên con đường tới Santiago nữa. Sự quyến rũ, mê hoặc của buổi chiều hôm đó đã biến mất.

“Vậy, cô có muốn uống một ly không?”

“Tôi sẽ uống vào một dịp khác. Tôi có những khách hàng đang đợi tôi tối nay.”

Milan tình cờ nghe lỏm được những lời cuối cùng này; anh ta đã lầm, Maria đã không cho phép mình mắc vào cái bẫy của những lời hứa hẹn yêu đương. Tuy nhiên, cho đến khi kết thúc một buổi tối làm việc uể oải, anh ta không hết băn khoăn, tại sao nàng lại thích cặp với một ông già, một tay kế toán tẻ nhạt và một nhân viên bán bảo hiểm hơn...

Mà thôi, đó là vấn đề riêng của cô ta. Chừng nào cô ta còn trả tiền hoa hồng đầy đủ cho anh, thì việc quyết định xem cô ta nên hay không nên lên giường với ai không phải là việc của anh.

Trích từ nhật ký của Maria, sau buổi tối hôm đó, cặp cùng với một ông già, một nhân viên kế toán và một nhân viên bảo hiểm:

Anh chàng họa sĩ này muốn gì ở tôi chứ? Anh không nhận thấy rằng chúng ta thuộc về hai đất nước, hai nền văn hóa và hai giới tính khác nhau hay sao? Chẳng lẽ anh nghĩ rằng tôi biết về khoái lạc nhiều hơn anh hay sao?

Tại sao anh không nói một điều gì đó khác với tôi, ngoại trừ câu: “Tôi ở đây với tư cách là một khách hàng”? Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu anh ấy nói: “Tôi nhớ em” hay “Tôi thật sự thích buổi chiều chúng ta đi dạo cùng nhau.” Tôi cũng sẽ đáp lại theo cách ấy (tôi là một người chuyên nghiệp), nhưng anh nên hiểu sự bất an của tôi, bởi vì tôi là một phụ nữ, tôi yếu đuối và khi tôi ở nơi đó, tôi là một người khác.

Anh là một người đàn ông. Anh là một họa sĩ. Anh đáng ra phải biết rõ rằng mục đích sống lớn nhất của con người là để hiểu được toàn bộ ý nghĩa của tình yêu. Tình yêu không được tìm thấy ở người khác mà ở ngay trong chính bản thân chúng ta; chúng ta chỉ đơn giản là đánh thức nó thôi. Nhưng để làm được điều đó, chúng ta lại cần một người khác. Cả vũ trụ này chỉ có ý nghĩa khi chúng ta có ai đó ở bên để cùng nhau chia sẻ những xúc cảm.

Anh ấy nói rằng anh ấy mệt mỏi với chuyện chăn gối. Tôi cũng vậy, và không ai trong hai chúng ta thật sự biết rõ nó có ý nghĩa là gì. Chúng tôi đang cho phép một trong những thứ quan trọng nhất của cuộc đời mình chết đi- anh nên cứu tôi, và tôi nên cứu anh, nhưng anh đã không cho tôi một sự lựa chọn nào cả.

17. Chương 17

Maria đã thật sự sợ hãi. Nàng bắt đầu nhận ra, sau nhiều tháng dài sống tự chủ thì áp lực, động đất, núi lửa trong tâm hồn nàng đang có những dấu hiệu sắp bùng nổ, và khi khoảnh khắc đó đến, nàng sẽ không thể kiểm soát được những xúc cảm của mình. Chàng họa sĩ khốn khổ này là ai, người có thể đã nói dối nàng về cuộc đời của anh ta và nàng mới chỉ ở bên anh ta có vài giờ đồng hồ, người đã không hề chạm vào nàng hay thậm chí là quyến rũ nàng- còn có điều gì tồi tệ hơn nữa chứ?

Tại sao những tiếng chuông báo động lại kêu vang trong tim nàng thế này? Bởi vì nàng cảm giác một điều tương tự cũng đang xảy ra với chàng, nhưng không, nàng chắc chắn đã lầm. Ralf Hart chỉ muốn kiếm tìm một người đàn bà có khả năng làm thức dậy trong chàng ngọn lửa đã gần tàn lụi mà thôi; chàng muốn biến nàng thành kiểu nữ thần dục vọng, cùng với “ánh sáng đặc biệt” của nàng (chàng đã thành thật về điều đó), sẽ là người nắm tay chàng và chỉ cho chàng con đường quay về với cuộc sống. Chàng không thể tưởng tượng được rằng chính Maria cũng đang cảm thấy sự lạnh nhạt ấy, rằng nàng cũng có những vấn đề của riêng nàng (thậm chí sau khi đã cùng nếm trải với không biết bao nhiêu người đàn ông, nàng vẫn chưa bao giờ đạt tới được khoái cảm tột cùng khi giao hợp bình thường), rằng nàng đang lập kế hoạch cho một sự khởi đầu mới và tổ chức chuyển trở về quê hương một cách vinh quang.

Tại sao nàng luôn nghĩ về chàng? Tại sao nàng lại đang nghĩ về một người mà có thể ngay lúc này đây còn đang vẽ một người phụ nữ khác, người đã nói rằng nàng có một “ánh sáng đặc biệt”, rằng nàng có thể là nữ thần tình ái của chàng?

“Tôi đang nghĩ về anh ta bởi vì tôi có thể trò chuyện với anh ta.”

Thật nực cười làm sao! Có phải nàng nghĩ về người thủ thư? Không. Có phải nàng nghĩ đến Nyah, cô gái người Philippin, người duy nhất trong số những phụ nữ làm việc ở Copacabana mà nàng có thể chia sẻ một vài xúc cảm của mình? Không, không phải vậy. Dù họ vẫn luôn là những người nàng thường nói chuyện và cảm thấy dễ chịu khi ở bên.

Maria cố gắng lái sự chú ý của mình vào những suy nghĩ về chuyện sao mà thời tiết nóng thế, hay nghĩ tới cái siêu thị mà ngày hôm qua nàng đã không đến được. Nàng viết một lá thư dài cho bố, trong đó miêu tả chi tiết về những mảnh đất mà nàng muốn mua- điều này sẽ khiến gia đình nàng thấy hạnh phúc. Nàng vẫn chưa định ngày trở về, nhưng nàng gợi ý bóng gió rằng ngày đó sẽ không còn xa nữa. Nàng đi ngủ, thức dậy, rồi lại ngủ và lại thức dậy. Nàng thấy cuốn sách hướng dẫn quản lý nông trại thật hữu ích với những người nông dân Thụy Sĩ, nhưng hoàn toàn vô dụng đối với những người Brazil- họ ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Khi chiều đến, Maria cảm thấy áp lực đó, ngọn núi lửa đó, và trận động đất đó đã dịu xuống. Nàng cảm thấy thư giãn hơn; kiểu đam mê bất chợt này trước đây đã từng xảy ra và nó luôn luôn lắng xuống vào ngày hôm sau- tốt, vũ trụ của riêng nàng sẽ không thay đổi. Nàng có một gia đình yêu thương nàng, một người đàn ông đang đợi nàng và vẫn viết thư cho nàng thường xuyên, để kể với nàng rằng cửa hàng vải được mở rộng hơn. Thậm chí nếu nàng quyết định lên một chuyến bay ngay tối hôm nay, nàng cũng đã có đủ tiền để mua một nông trại nhỏ. Nàng đã vượt qua phần tồi tệ nhất, rào cản ngôn ngữ, sự cô đơn, đêm đầu tiên ở nhà hàng với người đàn ông Á Rập, và cách nàng đã thuyết phục linh hồn mình đừng phàn nàn về những gì nàng đang làm với thể xác mình. Nàng biết rõ giấc mơ của mình và nàng đã chuẩn bị để làm bất cứ điều gì nhằm đạt được nó. Và trong giấc mơ đó không có những người đàn ông, ít nhất không phải là người không nói tiếng mẹ đẻ của nàng và không sống ở thị trấn quê nàng.

Khi trận động đất đã lắng dịu, nàng nhận ra mình cũng thật đáng trách. Tại sao nàng không nói với chàng rằng: “Tôi cô đơn, tôi cũng khốn khổ như anh vậy. Ngày hôm qua anh đã nhìn thấy “ánh sáng” của tôi, đó là điều tốt đẹp, chân thành đầu tiên mà một người đàn ông từng nói với tôi kể từ khi tôi đến đây.”

Trên radio đang phát một bài hát cũ: “Tình yêu của tôi chết trước khi chúng được sinh ra”. Phải, đó là điều xảy ra với nàng, đó là số phận của nàng.

Trích từ nhật ký của Maria, hai ngày sau khi mọi việc trở lại bình thường:

Đam mê khiến con người ta ngừng ăn, ngừng ngủ, ngừng làm việc và không còn cảm thấy bình yên nữa. Rất nhiều người bị làm cho hoảng sợ bởi vì khi đam mê xuất hiện, nó phá hủy mọi thứ cũ mòn, nó tự tìm

con đường riêng của nó.

Không ai muốn cuộc đời của mình bị ném vào sự hỗn loạn cả. Đó là lý do nhiều người kiểm giữ mỗi đe dọa này dưới mức kiểm soát được, và đó là cách để họ có khả năng chống đỡ cho một ngôi nhà hay một cấu trúc đã bị mục nát. Họ là kiến trúc sư của sự đổi mới.

Những người khác lại nghĩ đến điều ngược lại: họ đầu hàng chính mình mà không suy nghĩ đến một giây, họ hy vọng tìm thấy trong sự đam mê đó những phương pháp giải quyết tất cả các vấn đề của mình. Họ bắt người khác chịu trách nhiệm cho hạnh phúc của họ, và đổ lỗi cho những người đó vì họ không được hạnh phúc. Họ ở trong một trạng thái bị kích động vì điều kỳ diệu đã xảy ra hay chán nản vì những điều không mong đợi vừa phá hủy tất cả.

Kiểm giữ sự đam mê, hay đầu hàng nó một cách mù quáng- cách nào ít tiêu cực nhất?

Tôi không biết.

18. Chương 18

Vào ngày thứ ba, như thể bước ra từ cõi chết, Ralf Hart trở lại, lúc đó đã khá muộn vì Maria đang nói chuyện với vị khách khác. Khi nhìn thấy chàng, Maria liền lịch sự nói với vị khách đó là nàng không muốn nhảy và đang chờ một người.

Chỉ khi ấy, nàng mới nhận ra là nàng đã chờ đợi chàng suốt ba ngày qua. Và vào giây phút ấy, nàng đã chấp nhận mọi điều mà số phận sắp đặt trên con đường đi của nàng.

Nàng không tức giận với bản thân; nàng thấy hạnh phúc, nàng có thể cho phép mình xa xỉ, bởi vì sẽ có ngày nàng rời khỏi thành phố này. Nàng biết tình yêu đó là điều không thể, và cũng không mong đợi gì, nhưng nàng có thể có được mọi thứ mà nàng vẫn mong mỗi từ quãng thời gian đặc biệt trong cuộc đời nàng.

Ralf hỏi nàng có muốn uống một ly không, và Maria đã gọi một ly cocktail hoa quả. Ông chủ quán bar, vừa giả vờ như đang rửa ly tách vừa nhìn nàng chăm chú với vẻ tò mò khó hiểu: điều gì đã làm cô ta thay đổi suy nghĩ vậy? Anh ta hy vọng họ không chỉ ngồi đó và uống không thôi, và rồi cảm thấy nhẹ nhõm khi Ralf mời Maria nhảy. Họ đang làm theo đúng trình tự; không có lý do gì để lo lắng cả.

Maria cảm thấy bàn tay Ralf đặt trên eo mình, má chàng chạm vào má nàng, và âm nhạc- tạ ơn Chúa- nó quá to để họ có thể trò chuyện- Một ly cocktail hoa quả không đủ tiếp cho nàng dừng khí, và vài lời hai người trao đổi với nhau cũng rất khách sáo. Bây giờ là lúc đưa ra câu hỏi: họ sẽ đến khách sạn chứ? Họ sẽ làm tình chứ? Điều đó có lẽ là khó có thể xảy ra, vì chàng đã từng nói là chàng không thấy hứng thú với chuyện tình dục- nó chỉ còn là việc làm vài động tác cơ thể mà thôi. Hơn nữa, việc thiếu hứng thú có thể sẽ giết chết bất cứ dấu vết nào cũng như những đam mê còn ẩn giấu- Maria không biết vì sao nàng lại đang tự đặt bản thân vào sự giày vò này sau lần gặp gỡ đầu tiên.

Đêm nay, nàng sẽ là Bà Mẹ Hiểu Biết. Ralf Hart sẽ chỉ là người đàn ông tuyệt vọng nào đó, như hàng triệu người khác. Nếu Maria đóng tốt vai diễn của mình, nếu nàng có thể điều khiển theo đúng những quy tắc mà nàng đã tự đặt ra cho- bản thân kể từ khi nàng bắt đầu làm việc tại Copacabana, thì sẽ không có lý do gì để phải lo lắng. Mặc dù, thật nguy hiểm khi người đàn ông này ở gần nàng đến vậy, lúc này nàng có thể ngửi thấy chàng- và nàng thích mùi hương của chàng- lúc này nàng có thể cảm thấy sự đụng chạm của chàng- và nàng thích cái cách chàng chạm vào nàng- lúc này nàng nhận ra nàng đã luôn chờ đợi chàng- nàng không thích điều đó.

Trong vòng bốn mươi lăm phút, họ đã thực hiện theo đúng mọi quy tắc, và Ralf đi đến chỗ ông chủ quán bar:

“Tôi sẽ ở cùng cô ấy suốt đêm nay. Tôi sẽ trả ông số tiền của ba khách hàng.”

Ông chủ nhún vai và nghĩ rằng cô gái Brazil này rốt cuộc cũng lại rơi vào cạm bẫy của tình yêu. Còn Maria, nàng hoàn toàn kinh ngạc: nàng không ngờ Ralf Hart biết rõ các quy tắc đến thế.

“Hãy về nhà tôi.”

Đây có thể là điều tốt nhất, nàng nghĩ. Mặc dù, nó đi ngược lại với mọi lời khuyên của Milan, nhưng nàng quyết định rằng trong trường hợp này cần có một ngoại lệ. Ngoài việc tìm hiểu dứt khoát xem chàng đã kết hôn hay chưa, nàng sẽ có thể khám phá cuộc sống của những họa sĩ nổi tiếng, và một ngày nào đó nàng sẽ có thể viết một bài cho tờ báo địa phương quê nàng, để mọi người biết rằng, trong thời gian ở Châu Âu nàng đã từng giao tiếp với cả giới trí thức và nghệ sĩ.

“Một cái cơ lộ bịch!” Nàng nghĩ.

Nửa giờ sau, họ đến một ngôi làng nhỏ gần Geneva, tên là Cologny; ở đó có một nhà thờ, một hiệu bánh, một tòa thị chính, mọi thứ đều thật hài hòa với nơi đây. Và chàng thực sự sống trong một ngôi nhà hai tầng chứ không phải là một căn hộ. Phản ứng đầu tiên: anh ấy chắc phải rất giàu có. Phản ứng thứ hai: nếu anh ấy đang có gia đình, anh ấy sẽ không dám làm chuyện này, bởi vì họ có thể bị ai đó trông thấy.

Vậy là, chàng giàu có và độc thân.

Họ đi vào tiền sảnh, từ đây có một chiếc cầu thang dẫn lên lầu hai, nhưng họ đi thẳng tới hai căn phòng ở phía sau trước, từ đó có thể nhìn ra khu vườn. Trong căn phòng này có một chiếc bàn ăn, và trên tường treo đầy các bức tranh. Căn phòng kia để những chiếc sofa và ghế bành, một chiếc giá đầy sách bị phủ toàn bụi và mạng nhện, các tấm kính cũng đầy bụi, rõ ràng chúng đã được đặt ở đó rất lâu rồi.

“Cô uống cà phê chứ?”

Maria lắc đầu. Nàng không muốn uống. Anh không thể đối xử với em theo một cách khác như thế. Em đang phải đối mặt với sự xấu xa của chính mình, đang thực hiện chính xác cái điều mà em đã tự hứa là sẽ không làm. Nhưng hãy để mọi việc diễn ra thật chậm rãi; đêm nay em sẽ đóng vai một cô gái điếm hay một người bạn, hay Bà Mẹ Hiểu Biết, cho dù trong tâm hồn em là một Đứa Con khao khát tình yêu thương. Khi mọi chuyện kết thúc, anh có thể mời em một tách cà phê.

“Ở cuối vườn kia là xưởng vẽ của tôi. Ngay chỗ này, giữa những bức tranh và những cuốn sách, là bộ não của tôi, là điều tôi nghĩ.”

Maria nghĩ đến căn hộ của nàng. Không có vườn phía sau. Nàng thậm chí còn không có lấy một cuốn sách, không kể đến số sách nàng mượn từ thư viện, thì thật sự không cần thiết phải tiêu tiền cho những thứ nàng có thể có được mà không phải mất một xu. Căn hộ cũng không có cả những bức tranh nữa, ngoại trừ một cái áp phích quảng cáo của Đoàn xiếc nhào lộn Thượng Hải, nơi nàng vẫn mơ ước được tới một ngày nào đó.

Ralf lấy ra một chai Whisky và mời nàng một ly.

“Cảm ơn, tôi không uống.”

Chàng tự rót cho mình một ly và uống cạn một hơi- không thêm đá, không cần thời gian để nhắm nháp. Chàng bắt đầu nói chuyện về những thứ thật hay ho, thông minh, tuy cuộc trò chuyện rất thú vị, nhưng nàng biết rằng chàng cũng đang sợ một điều gì đó sẽ xảy ra, lúc này chỉ có hai người. Maria đã lấy lại quyền kiểm soát tình huống.

Ralf lại tự rót cho mình một ly Whisky nữa, và như thể đang đưa ra một lời bình luận không mấy quan trọng, chàng nói:

“Tôi cần em.”

Tạm ngưng. Một sự im lặng kéo dài. Chúng ta đừng cố giúp phá vỡ sự im lặng đó, hãy xem chàng làm gì tiếp theo:

“Tôi cần em, Maria. Bởi vì em có một thứ ánh sáng, dù thật sự tôi không nghĩ là em sẽ tin tôi, và em sẽ cho rằng tôi đang cố quyến rũ em bằng những lời tôi nói. Đừng hỏi tôi: ”Tại sao lại là em? Có gì đặc biệt

ở em chứ?” Không có gì đặc biệt ở em cả, ít nhất là không có gì để tôi có thể chạm vào dù chỉ là một ngón tay. Và cho đến bây giờ- đây chính là sự bí ẩn của cuộc sống- tôi không thể nghĩ đến điều gì khác nữa.”

“Em không định hỏi anh điều gì cả”, nàng nói dối.

“Nếu tôi phải tìm một lời giải thích, thì tôi sẽ nói: người phụ nữ đang ở trước mặt tôi đây đã vượt qua đau khổ và biến nỗi đau thành một điều gì đó tích cực, một điều gì đó sáng tạo, nhưng không giải thích được tất cả.”

Câu chuyện bắt đầu trở nên khó khăn hơn, không còn đường lui nữa. Chàng tiếp tục:

“Còn tôi thì sao? Tôi có khả năng sáng tạo của mình, tôi có những bức tranh, chúng được tất cả các phòng tranh trên khắp thế giới săn tìm, cầu cạnh, tôi đã thực hiện được giấc mơ của mình, ngôi làng của tôi coi tôi như đứa con cưng, các cô vợ cũ không bao giờ đòi tiền trợ cấp hay thứ gì đại loại thế, tôi có sức khỏe, có ngoại hình ưa nhìn, có mọi thứ mà một người đàn ông mong muốn... Và giờ đây tôi đang nói với người phụ nữ mà tôi đã gặp trong một quán cà phê và cùng đi qua một buổi chiều rằng: ”Tôi cần em“. Em có biết cô đơn là như thế nào không?”

“Em biết.”

“Nhưng em không biết cô đơn là như thế nào khi em luôn có cơ hội ở cùng những người khác, khi em nhận được những lời mời tới các bữa tiệc mỗi tối, những bữa cocktail, các đêm công diễn ở rạp hát... Khi những người phụ nữ luôn vây quanh em, ca ngợi em, họ yêu công việc của em, họ nói là họ mong mỗi từng ngày để được dùng bữa tối với em- họ đều là những phụ nữ đẹp, thông minh, có giáo dục. Nhưng có điều gì đó lại đẩy em ra xa và nói: ”Đừng đi. Người không thể yêu thích chính bản thân mình. Người sẽ lại dành cả buổi tối để cố gắng gây ấn tượng với họ và lãng phí năng lượng của người để chứng minh cho chính mình thấy rằng người có thể quyến rũ, lôi cuốn cả thế giới này như thế nào. ” Bởi vậy tôi đã ở nhà, vào xưởng vẽ của mình, cố gắng tìm kiếm cái ánh sáng mà tôi đã tìm thấy ở em, và tôi chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng đó khi tôi làm việc.”

“Em có thể mang đến cho anh điều gì đây khi ngay từ đầu, anh còn không có nó?” Nàng hỏi, cảm thấy hơi bị sỉ nhục bởi lời bình luận về những người phụ nữ khác, nhưng rồi nàng lại nhớ là xét cho cùng thì chàng đã trả tiền để nàng ở đây, bên cạnh chàng.

Ralf uống ly whisky thứ ba. Maria đồng hành cùng chàng trong trí tưởng tượng của nàng: chất cồn đang đốt cháy cổ họng và dạ dày chàng, ngấm vào mạch máu của chàng và làm tăng thêm dũng khí của chàng. Và nàng cũng bắt đầu cảm thấy say, cho dù nàng chưa hề uống một giọt rượu. Khi Ralf cất lời trở lại, giọng chàng đã bình tĩnh hơn:

“Tôi không thể mua tình yêu của em, nhưng em đã nói với tôi rằng em biết mọi điều về tình dục. Hãy dạy tôi. Hãy dạy tôi điều gì đó về Brazil. Bất cứ điều gì, chỉ cần tôi có thể ở bên em.”

Gì nữa đây?

“Em chỉ biết có hai nơi trên đất nước của em: thị trấn nhỏ nơi em được sinh ra và Rio de Janeiro. Còn về tình dục ư, em không nghĩ là em có thể dạy cho anh điều gì cả. Em mới gần hai mươi ba tuổi, còn anh hơn em sáu tuổi, nhưng em biết anh đã sống một cuộc đời rất mãnh liệt. Em biết những người đàn ông trả tiền cho em để em làm những gì họ muốn chứ không phải làm những gì em muốn.”

“Tôi đã làm mọi điều mà một người đàn ông có thể mơ ước là làm điều đó với một, hai, thậm chí là ba người phụ nữ cùng một lúc. Nhưng tôi không nghĩ là tôi đã học được gì nhiều.”

Lại im lặng, ngoại trừ lần này đến lượt Maria nói. Và chàng đã không giúp nàng, vì nàng không giúp chàng lúc trước.

“Anh muốn em làm như một người chuyên nghiệp ư?”

“Tôi muốn em, nhưng phải là khi em muốn mình được mong muốn.”

Không, chàng không thể nói vậy, bởi vì đó chính xác là điều nàng muốn được nghe chàng nói. Động đất, núi lửa và bão đã quay trở lại. Nàng lại sắp không thể thoát ra khỏi cạm bẫy cả chính mình, nàng sẽ đánh mất người đàn ông này ngay cả khi không thực sự có chàng.

“Em biết tôi muốn nói điều gì, Maria. Hãy dạy tôi. Có thể điều đó sẽ cứu với tôi, cũng có thể nó sẽ cứu vớt em và đưa cả hai chúng ta trở lại với cuộc sống. Em nói đúng, tôi chỉ hơn em sáu tuổi, phải, và tôi đã sống đủ cho nhiều cuộc đời. Kinh nghiệm sống của chúng ta hoàn toàn khác nhau, nhưng chúng ta đều là những con người đang tuyệt vọng; điều duy nhất mang lại cho chúng ta sự bình yên là khi chúng ta ở cùng nhau.”

Tại sao chàng lại nói những điều này? Đây là điều không thể nhưng lại là sự thật. Trước đó, hai người chỉ mới gặp nhau có một lần và họ đã cảm thấy cần nhau. Hãy tưởng tượng xem điều gì sẽ xảy ra nếu họ tiếp tục nhìn nhau như thế; đó sẽ là tai họa! Maria là một phụ nữ thông minh, nhiều tháng qua nàng đã giấu mình bằng cách đọc sách và quan sát nhân loại này, nàng đã có mục tiêu cho cuộc đời mình, nhưng nàng cũng có một tâm hồn mà nàng cần phải khám phá để biết cái “ánh sáng” của riêng nàng. Nàng đã bắt đầu một mối với việc là chính mình, và cho dù chuyến trở về Brazil sắp tới là một thử thách thú vị, thì nàng cũng chưa học hết, biết hết được tất cả những gì mà nàng có thể biết và có thể học. Ralf Hart là người đàn ông đã chấp nhận những thử thách và đã học được mọi điều, nhưng giờ chàng lại đang cầu xin người phụ nữ này, cô gái diêm này, Bà Mẹ Hiểu Biết này, cứu rồi chàng. Thật nực cười!

Những người đàn ông khác đã cư xử như vậy với nàng. Nhiều kẻ trong số họ còn không thể dừng được cái của quý ấy lên, những kẻ khác lại muốn được đối xử như những đứa trẻ, số khác lại nói rằng muốn nàng làm vợ họ bởi vì điều đó sẽ kích thích hơn khi biết nàng đã có nhiều người tình. Dù Maria vẫn chưa gặp được “khách hàng đặc biệt” nào, nhưng mới đây nàng đã khám phá ra cái vũ trụ bao la rộng lớn của những ý nghĩ kỳ quặc, nó sẽ lấp đầy tâm hồn loài người. Nhưng chúng được dùng trong những thế giới riêng của họ, và không ai trong bọn họ nói với nàng rằng: “hãy đưa tôi đi khỏi đây”. Ngược lại, bọn họ đều nói muốn đưa Maria đi cùng.

Và dù những người đàn ông đó luôn để lại tiền cho nàng, nhưng lại cạn kiệt hết sinh lực, nàng chắc hẳn đã học được điều gì đó. Nếu một trong số họ thật sự đang tìm kiếm tình yêu, nếu tình dục thật sự là một phần của sự tìm kiếm ấy, thì nàng muốn được đối xử như thế nào? Nàng đã nghĩ về điều gì sẽ xảy ra vào cuộc gặp gỡ đầu tiên hay chưa?

Nàng thật sự muốn một điều gì sẽ xảy ra?

“Em muốn một món quà”, Maria nói.

Ralf Hart không hiểu gì cả. Một món quà ư? Chàng vừa mới thanh toán trước cho đêm nay khi họ ở trên taxi rồi, bởi vì chàng biết rõ trình tự và nghi thức. Nàng muốn nói điều gì chứ?

Đột nhiên Maria nhận ra vào cái khoảnh khắc ấy, nàng biết một người đàn ông và một người đàn bà cần cảm thấy gì. Nàng cầm tay chàng và dẫn chàng bước vào một trong những phòng khách.

“Chúng ta sẽ không lên giường”, nàng nói.

Nàng bật gần như toàn bộ đèn, rồi ngồi xuống thảm và đề nghị chàng ngồi xuống đối diện với nàng. Nàng để ý thấy có một lò sưởi ở trong phòng.

“Hãy đốt lò sưởi lên.”

“Nhưng giờ đang là mùa hè.”

“Hãy đốt lò sưởi lên. Anh đã yêu cầu em hướng dẫn các bước của chúng ta tối nay và đó là điều em đang làm.”

Nàng trao cho chàng một cái nhìn diêm tĩnh, hy vọng rằng chàng sẽ lại nhìn thấy “ánh sáng” của nàng. Và hiển nhiên là chàng đã nhìn thấy, bởi vì chàng đi ra vườn, nhặt một ít củi vẫn còn ướt vì mưa, lượm vài tờ báo cũ để đốt lửa sấy khô chỗ củi và giúp chúng bén lửa. Chàng vào bếp để lấy thêm whisky, nhưng Maria gọi chàng quay lại.

“Có phải anh đã hỏi em muốn gì không?”

“Không, anh không hỏi.”

“Thế thì, người mà anh đang nghĩ phải ở cùng bây giờ cũng phải tồn tại nữa. Hãy nghĩ về cô ấy. Nghĩ xem cô ấy muốn whisky, rượu gin, hay cà phê. Hãy hỏi cô ấy muốn gì?”

“Em có muốn uống gì không?”

“Rượu vang. Và em muốn anh đồng hành cùng em.”

Chàng đặt chai whisky xuống và quay lại cùng một chai rượu vang. Lần này, lò sưởi cũng đã bắt đầu cháy lên; Maria tắt bớt các ngọn đèn khác, để ngọn lửa đang cháy là ánh sáng duy nhất trong căn phòng. Nàng cư xử như thể nàng luôn biết đây là bước khởi đầu: nhận diện một người khác và biết rằng anh ấy hay cô ấy đang ở đó.

Nàng mở túi xách và tìm một cây bút mực mà nàng đã mua ở một siêu thị. Bất cứ điều gì sẽ làm.

“Cái này dành cho anh. Em đã mua nó để ghi chép những ý tưởng về quản lý nông trại. Em đã dùng nó hai ngày, em đã làm việc cho tới lúc em quá mệt không thể làm thêm được nữa. Nó chứa đựng những giọt mồ hôi của em, sự tập trung và sức mạnh ý chí của em, và bây giờ em tặng nó cho anh.”

Nàng dịu dàng đặt cây bút vào tay chàng.

“Thay vì mua một kỷ vật mà anh muốn có, em sẽ tặng anh một thứ là của em, thật sự là của em. Một món quà. Một dấu hiệu của sự quý trọng dành cho người đang ngồi trước mặt em, xin anh hiểu rằng điều đó quan trọng như thế nào khi nó được ở bên cạnh anh. Bây giờ anh đã có một phần nhỏ của em ở cùng anh, đó là thứ em đã tặng anh cùng sự tự do của em, không hề bị bó buộc.”

Ralf đứng dậy, đi tới một chiếc giá và quay lại, mang theo một cái gì đó. Chàng đưa nó cho Maria.

”Đây là một toa tàu thuộc bộ đồ chơi mô hình tàu chạy bằng điện trên đường ray mà anh có khi anh còn nhỏ. Anh đã không được phép chơi nó một mình, vì bố anh nói rằng nó được nhập khẩu từ Mỹ và rất đắt. Do vậy anh phải đợi cho tới khi ông cảm thấy thích lắp đoàn tàu ở phòng khách, nhưng ông luôn dành các ngày Chủ nhật để đi nghe opera. Đó là lý do vì sao đoàn tàu này đã tồn tại qua tuổi thơ của anh nhưng lại không bao giờ mang đến cho anh niềm hạnh phúc. Anh vẫn giữ tất cả các thanh đường ray, đầu máy tàu, những ngôi nhà, thậm chí cả sách hướng dẫn nữa, bởi vì anh đã có một đoàn tàu mà không phải là của anh và anh cũng chưa bao giờ chơi cùng với nó.

Anh ước rằng mình đã phá hỏng nó cùng với tất cả các đồ chơi mà anh đã được cho và đã lãng quên, niềm đam mê phá hủy là một phần trong cái cách một đứa trẻ khám phá thế giới. Nhưng bộ đồ chơi mô hình tàu hỏa mới nguyên này luôn nhắc anh nhớ về một thời thơ ấu mà anh chưa bao giờ được sống, bởi vì nó quá quý giá và nó có ý nghĩa là người cha của anh quá bận rộn công việc. Hoặc có thể chỉ là vì khi lắp bộ đồ chơi mô hình tàu hỏa này, ông sợ rằng ông có thể bày tỏ tình yêu mà ông dành cho anh.”

Maria bắt đầu nhìn không chớp mắt vào chiếc lò sưởi. Có điều gì đó đang diễn ra, đó không chỉ là vì tác dụng của ly rượu vang hay bầu không khí ấm áp, dễ chịu này. Đó là việc trao đổi những món quà.

Ralf cũng quay về phía lò sưởi. Họ không nói gì, chỉ lắng nghe tiếng nổ lách tách của những ngọn lửa. Họ uống rượu như thể không có gì để nói, để làm cả. Họ chỉ ở đó cùng nhau, nhìn chăm chăm về một hướng.

“Em cũng có rất nhiều những bộ đồ chơi mô hình tàu hỏa còn mới nguyên trong cuộc đời của em.” Maria nói, sau một lúc im lặng. “Một trong số đó là trái tim của em. Và em đã chỉ chơi với nó khi thế giới này đã lấp đặt những đường ray, vì thế không phải lúc nào cũng là thời điểm phù hợp để chơi.”

“Nhưng em đã yêu.”

“Ồ, phải, em đã yêu, em đã yêu rất sâu đậm. Em yêu quá sâu đậm đến mức khi tình yêu của em hỏi xin em một món quà, em đã hoảng sợ và lẩn tránh.”

“Anh không hiểu.”

”Anh không cần phải hiểu. Em đang dạy anh bởi vì em đã phát hiện ra một vài điều mà trước đây em không biết. Đó là việc đem tặng những món quà. Đem tặng cái gì đó thuộc sở hữu của một người. Đem tặng thứ gì đó quan trọng hơn việc đòi hỏi nó. Anh đã có kho báu quý giá của em: cây bút mà em đã dùng để viết ra những ước mơ của mình. Em có kho báu của anh: toa tàu của đoàn tàu hỏa, một phần tuổi thơ mà anh chưa từng được sống.

Em sẽ mang theo bên mình một phần quá khứ của anh, và anh mang theo bên mình một phần nhỏ hiện tại của em. Điều đó không phải là rất đáng yêu hay sao?

Nàng nói mà không hề chớp mắt, không hề ngạc nhiên, như thể nàng đã biết rõ từ lâu đó là cách tốt nhất và duy nhất để cư xử. Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, lấy áo khoác và hôn lên má Ralf. Chàng không hề có một cử động nào tỏ vẻ muốn đứng dậy, như đang bị cái lò sưởi thôi miên, hay có lẽ chàng đang nghĩ về người cha của chàng.

“Anh không bao giờ hiểu được tại sao anh lại giữ mãi cái toa tàu đó. Giờ thì anh đã hiểu: nó là để tặng cho em vào một đêm như thế này, trước một lò sưởi đang cháy. Bây giờ ngôi nhà dường như đã sáng hơn.”

Chàng nói rằng ngày mai chàng sẽ tặng phần còn lại của những đường ray, đầu máy, và ống khói cho nhà trẻ.

“Có lẽ đây sẽ là một món đồ chơi hiếm có vì người ta không sản xuất nữa; có thể nó rất đáng giá” Maria nói, nhưng ngay lập tức thấy hối tiếc về câu nói của mình. Tiền bạc không phải là vấn đề, quan trọng là phải giải phóng bản thân ra khỏi những điều mà cái giá phải trả cho trái tim của bạn còn lớn hơn nhiều

Trước khi Maria có thể nói thêm những điều không phù hợp vào thời khắc này, nàng hôn lên má chàng lần nữa và đi ra cửa trước. Chàng vẫn không rời mắt khỏi lò sưởi, nên Maria phải nhẹ nhàng hỏi xem liệu chàng có thể mở cửa giúp nàng được không.

Ralf đứng dậy, nàng giải thích với chàng là những người Brazil có một sự mê tín kỳ lạ rằng: khi bạn đến thăm nhà ai đó lần đầu tiên, bạn không được phép là người mở cửa khi ra về, vì nếu làm vậy, bạn sẽ không bao giờ quay lại ngôi nhà đó nữa.

“Và em muốn quay lại đây.”

“Dù chúng ta không cởi quần áo, anh không hề đi vào trong em, hay thậm chí là chạm vào em, nhưng chúng ta vừa làm tình.”

Nàng cười. Chàng đề nghị được đưa nàng về, nhưng nàng từ chối.

“Em sẽ đến và gặp anh vào ngày mai, dĩ nhiên, ở Copacabana.”

“Không, đừng. Hãy đợi một tuần nữa. Anh đã học được rằng sự chờ đợi là điều khó khăn nhất, và anh muốn quen với cảm giác này, biết rằng em đang ở cùng anh, thậm chí cả khi em không ở bên anh.”

Maria đi bộ về, xuyên qua cái giá lạnh và đêm tối, như nàng vẫn làm rất nhiều lần trước đây ở Geneva; thông thường những lần đi bộ này luôn gắn liền với những nỗi buồn, cô đơn, và niềm khao khát được trở về Brazil, những toan tính tiền bạc, những lịch trình làm việc, nỗi nhớ nhung thứ ngôn ngữ mà nàng đã không được tự do nói từ nhiều tháng nay.

Giờ đây, nàng đang bước đi để tìm kiếm chính mình, để tìm kiếm người phụ nữ, người đã ngồi với một người đàn ông bên lò sưởi bốn mươi lăm phút vừa qua, người mang đến ánh sáng, sự khôn ngoan, kinh nghiệm và sự quyến rũ. Nàng đã nhìn thấy khuôn mặt người phụ nữ ấy trước đây, khi nàng đang đi dạo bên bờ hồ, băn khoăn tự hỏi nàng có nên hiến dâng thân mình cho cuộc sống không phải là của nàng hay không- trong chiều hôm đó, trên gương mặt người phụ nữ có một nụ cười thật buồn. Nàng đã nhìn thấy cô ta lần thứ hai trên bức tranh sơn dầu đầy nếp gấp đó, và giờ cô ta lại ở bên nàng. Maria chỉ bắt taxi sau khi đã đi bộ được một đoạn khá xa, khi sự hiện hữu của phép màu đã hết, để lại một mình nàng như mọi khi.

Tốt nhất là không nên nghĩ quá nhiều về nó, để không phá hỏng nó, để vẻ đẹp của những gì nàng vừa trải qua không bị thể chỗ bởi những lo âu. Nếu cô gái Maria khác kia thực sự tồn tại, cô ta sẽ quay lại đúng lúc.

Trích từ nhật ký Maria, vào buổi tối nàng được toa tàu đồ chơi:

Khao khát mãnh liệt, khao khát thật sự là khao khát được ở gần một người. Và từ đây, mọi thứ đều thay đổi, người đàn ông và người phụ nữ cùng bước vào một vở diễn, nhưng trước khi điều đó xảy ra- sự cuốn hút đã mang họ lại gần nhau- điều không thể giải thích được. Sự cuốn hút ấy không bị lòng ham muốn chạm tới, nó ở trong một trạng thái trong sáng và thuần khiết.

Khi niềm khao khát vẫn còn trong cái trạng thái thuần khiết này, người đàn ông và người phụ nữ đó cảm thấy yêu đời, và họ sống từng khoảnh khắc một cách thành kính, tỉnh táo, luôn sẵn sàng tôn vinh, ca tụng cái phước lành sắp có được.

Khi con người có cảm giác như thế, họ sẽ không vội vã, họ sẽ không lao mình vào những hành động thiếu suy nghĩ. Họ biết rằng điều tất yếu sẽ xảy ra, điều gì là thực thì sẽ luôn tìm được cách để bộc lộ chính nó. Khi thời điểm đó đến, họ sẽ không ngần ngại, họ sẽ không để lỡ cơ hội, họ sẽ không để tuột mất cái khoảnh khắc kỳ diệu duy nhất, bởi vì họ đánh giá cao ý nghĩa của từng phút giây.

19. Chương 19

Những ngày sau đó, Maria thấy mình lại một lần nữa bị mắc vào cái bẫy nàng đã phải cố gắng tránh né, nhưng nàng không cảm thấy buồn hay bận tâm nữa. Ngược lại bây giờ nàng không có gì để mất cả, nàng đang tự do.

Nàng biết rằng, mặc dù tình huống có lãng mạn thì ngày nào đó, Ralf Hart sẽ nhận ra rằng nàng chỉ là một cô gái điếm, trong khi chàng là một họa sĩ được kính trọng, rằng nàng sống ở một quốc gia xa xôi luôn luôn trong tình trạng khủng hoảng kinh tế, còn chàng sống ở một thiên đường, với cuộc đời đã được sắp đặt và bảo vệ từ khi mới chào đời. Chàng đã được giáo dục trong những trường học tốt nhất, tại các viện bảo tàng và phòng tranh nghệ thuật của thế giới, trong khi nàng chỉ mới hoàn thành bậc trung học. Những giấc mơ giống như giấc mơ của họ không bao giờ kéo dài lâu, và Maria có đủ kinh nghiệm sống để hiểu rằng hiện thực luôn không ăn khớp với những giấc mơ của nàng. Và giờ niềm vui lớn của nàng là: nói với hiện thực rằng nàng không cần tới nó, rằng nàng không còn phụ thuộc vào điều đang diễn ra để có được hạnh phúc.

“Chúa ơi, mình thật là kẻ lãng mạn, viễn vông,”

Suốt cả tuần, nàng cố gắng nghĩ xem điều gì sẽ làm cho Ralf Hart được hạnh phúc; vì chàng đã trả lại cho nàng phẩm giá và “ánh sáng” mà nàng nghĩ rằng mình đã đánh mất nó mãi mãi. Vậy mà thứ duy nhất nàng có thể trả cho chàng là thứ chàng vẫn nghĩ là nàng là một chuyên gia: tình dục. Vì trong cuộc sống hàng ngày ở Copacabana, có rất ít thứ tạo cảm hứng cho nàng, nên nàng quyết định tìm ở một nơi khác.

Maria lại tìm xem vài bộ phim khiêu dâm và một nửa nàng chẳng tìm thấy thứ gì đáng quan tâm ở đó, ngoại trừ sự phong phú về số lượng những người có liên quan với chúng. Khi những bộ phim không thể trợ giúp, nàng quyết định, lần đầu tiên kể từ khi đến Geneva, là sẽ tìm mua những cuốn sách, dù nàng vẫn thấy thật vô nghĩa khi đảo lộn căn phòng của nàng bằng những thứ mà, một khi đã đọc xong rồi, cũng chẳng sử dụng thêm được nữa. Nàng đến hiệu sách mà nàng đã nhìn thấy khi đi bộ cùng Ralf Hart dọc theo con đường đến Santiago, và hỏi xem họ có cuốn sách nào về tình dục hay không.

“Ồ, rất nhiều.” Người bán hàng nói, “Thực tế, nó là thứ mà dường như tất cả mọi người đều quan tâm. Có cả một khu vực đặc biệt dành cho loại sách này, nhưng trong các cuốn tiểu thuyết mà nàng thấy ở xung quanh, thường có ít nhất một cảnh làm tình. Nó được ẩn giấu sau mỗi câu chuyện tình hay bàn luận trong những cuốn sách nói về hành vi cư xử của con người, thật ra đó là những điều ai cũng nghĩ đến.”

Với kinh nghiệm của mình, Maria biết rằng người phụ nữ đó đã lầm: Người ta thích nghĩ như thế bởi vì họ coi tình dục là điều mà những người độc thân đều quan tâm. Họ ăn kiêng, đội tóc giả, ngồi hàng giờ đồng hồ ở cửa hiệu làm tóc hay ở phòng tập thể dục, mặc những bộ quần áo gợi cảm, tất cả những nỗ lực đó là để đánh thức một tia sáng cần thiết. Rồi điều gì xảy ra? Khi thời điểm đó đến, họ lên giường với người nào đấy, rồi 11 phút sau tất cả kết thúc. Chẳng có gì liên quan đến sáng tạo, chẳng có gì nâng đỡ họ đến thiên đường; ngọn lửa được khơi lên bởi tia sáng đó nhanh chóng tàn lụi.

Tuy nhiên, chẳng việc gì phải tranh cãi với người phụ nữ tóc vàng hoe đó cả, cô ta tin rằng cả thế giới này đều được giải thích trong những cuốn sách. Nàng hỏi đường đến khu vực đặc biệt kia và nàng tìm được vô số những cuốn sách về gay, những người đàn bà thích quan hệ đồng tính, những vụ bê bối âm ỉ của các bà xơ trong nhà thờ, những cuốn sách có hình ảnh minh họa chỉ rõ các kỹ thuật làm tình ở phương Đông, tất

cả đều là những tư thế cực kỳ khó chịu, thiếu thoải mái, tuy nhiên có một dòng tựa đề duy nhất thu hút sự chú ý của nàng: Sự giao hợp thiêng liêng. Ít nhất đó là điểm khác biệt.

Nàng mua cuốn sách này, về nhà, mở kênh radio đặc biệt mà nàng vẫn nghe mỗi khi cần suy nghĩ (kênh radio này luôn phát những bản nhạc êm ái), giở cuốn sách và chú ý đến những tranh minh họa các tư thế, mà chắc chỉ có nghệ sĩ xiếc mới có hy vọng thực hiện được. Còn nội dung cuốn sách thì chán ngắt.

Trong nghề nghiệp của mình, Maria đã học được nhiều điều, đủ để biết rằng không phải mọi thứ đều là vấn đề bạn làm quen với các tư thế làm tình, và bất cứ sự thay đổi tư thế nào cũng luôn luôn diễn ra một cách tự nhiên, không cần phải suy nghĩ, giống như các bước trong một điệu nhảy. Tuy nhiên, nàng vẫn cố tập trung vào những thứ đang đọc.

Hai tiếng sau, Maria đi đến hai kết luận.

Thứ nhất, nàng cần phải ăn tối, vì nàng phải trở lại Copacabana.

Thứ hai, cái người đã viết cuốn sách rõ ràng là chẳng hiểu gì cả, tuyệt đối chẳng hiểu gì về đề tài này. Nó chỉ là một mớ lý thuyết rỗng tuếch, những lời nói tầm bậy của phương Đông, những nghi thức không mục đích và những lời gợi ý ngu ngốc. Nàng thấy tác giả cuốn sách đã nghiền ngẫm những suy tưởng đó trên dãy Himalaya (nàng phải tìm xem nơi đó ở đâu), tham gia một khóa học yoga (nàng đã được nghe nói về nó), và hiển nhiên là đã đọc rất nhiều về đề tài này, vì nàng có thể tìm ra những trích dẫn của các tác giả khác, nhưng nàng lại không thể lĩnh hội được cái gì là cốt yếu. Tình dục không phải là những lý thuyết, những lời ca tụng, những vùng kích dục, một cái cúi chào, hay là cúi thấp đầu áp tay lên trán chào kiểu đạo Hồi. Làm sao mà tác giả này (một phụ nữ) lại có gan viết về một đề tài như thế mà không phải là Maria, người đang trực tiếp làm việc trong lĩnh vực ấy và biết về nó một cách sâu sắc. Có lẽ đó là lỗi của dãy Himalaya hay sự cần thiết phải làm rắc rối thêm những điều mà vẻ đẹp của nó nằm ngay trong chính sự giản dị và đam mê. Nếu người phụ nữ đó có thể xoay sở để vượt qua những trở ngại về vấn đề xuất bản và bán cuốn sách ngu ngốc kiểu này, thì có lẽ nàng cũng nên suy nghĩ lại một cách nghiêm túc về việc viết cuốn: 11 phút của nàng. Nó sẽ không phải là chuyện nhạo báng hay lừa dối- nó sẽ đơn giản chỉ là câu chuyện của nàng mà thôi.

Nhưng Maria không có cả thời gian lẫn sự hứng thú, nàng cần phải tập trung sinh lực vào việc làm cho Ralf Hart vui vẻ và học quản lý một nông trại.

Trích từ nhật ký của Maria, ngay sau khi vứt bỏ cuốn sách chán ngắt đó:

Tôi vừa gặp một người đàn ông và đã yêu anh ấy. Tôi cho phép bản thân yêu chỉ vì một lý do đơn giản: Tôi không kỳ vọng bất cứ điều gì từ tình yêu đó. Tôi biết rằng, trong vòng ba tháng nữa, tôi sẽ rời xa nơi đây và anh ấy sẽ chỉ còn là một hồi ức, nhưng tôi không thể tiếp tục sống mà không có tình yêu được nữa, tôi đã chạm tới cái giới hạn của bản thân rồi.

Tôi đang viết một câu chuyện cho Ralf Hart- đó là tên anh ấy. Tôi không chắc là anh ấy có quay lại câu lạc bộ hay không, nhưng lần đầu tiên trong đời, tôi thấy điều đó không phải là vấn đề. Chỉ cần tôi yêu anh là đủ, được ở bên anh trong những ý nghĩ của tôi, và tô màu cho thành phố đáng yêu này bằng những bước chân của anh, bằng từng lời nói của anh, bằng tình yêu của anh. Khi tôi rời Thụy Sĩ, sẽ có một khuôn mặt, một cái tên và kỷ niệm về lò sưởi. Còn những thứ khác tôi đã phải trải qua ở đất nước này, những khó khăn tôi đã phải vượt qua, sẽ không là gì cả so với kỷ ức đó.

Tôi muốn làm cho anh những điều mà anh đã làm cho tôi. Tôi đã nghĩ về nó rất nhiều, và tôi nhận ra là tôi đã không tình cờ đi vào quán cà phê đó; những cuộc gặp gỡ quan trọng đều đã được những linh hồn lên kế hoạch từ trước đó rất lâu, trước khi họ nhìn thấy nhau.

Nói theo cách thông thường thì những cuộc gặp gỡ này xảy ra khi chúng ta tiến đến một ranh giới, khi chúng ta cần chết và cần được tái sinh đầy cảm xúc. Những cuộc gặp gỡ đang chờ đợi chúng ta, nhưng một cách thường xuyên, chúng ta đã tránh không cho chúng đến. Cho dù, nếu chúng ta tuyệt vọng, nếu chúng ta không có gì để mất, hoặc nếu chúng ta tràn đầy nhiệt huyết với cuộc sống, thì bản thân những tiết lộ chưa được biết tới đó và cả thế giới của chúng ta đều đổi hướng.

Mọi người đều biết yêu như thế nào, bởi tất cả chúng ta đều được sinh ra với món quà tình yêu. Một số người có tài năng bẩm sinh về lĩnh vực này, nhưng phần lớn chúng ta đều phải học lại, để ghi nhớ cách yêu,

và mỗi người, không có ngoại lệ, đều cần phải thấp lùn những đồng lửa mừng của cảm xúc đã qua, để làm sống lại những niềm vui nỗi buồn, những thăng trầm, cho tới khi họ có thể thấy được sợi dây kết nối vẫn tồn tại ẩn sau mỗi cuộc đối đầu mới; bởi vì luôn có một sợi dây kết nối như thế.

Và rồi, cơ thể chúng ta học nói thứ ngôn ngữ của tâm hồn, vẫn được biết đến như tình dục, đó chính là cái mà tôi có thể tặng cho người đàn ông đã mang trả lại linh hồn cho tôi, cho dù anh ấy không hề biết anh ấy quan trọng đối với cuộc đời tôi như thế nào. Đó là điều anh ấy đã hỏi xin tôi và đó là điều anh ấy sẽ có; tôi muốn anh ấy được hạnh phúc, rất hạnh phúc.

20. Chương 20

Đôi khi cuộc sống thật tồi tệ: một người có thể sống qua nhiều ngày, nhiều tuần, nhiều tháng và nhiều năm mà không cảm thấy có điều gì mới mẻ. Thế rồi, khi một cánh cửa mở ra - như nó đã xảy đến với Maria khi nàng gặp Ralf Hart - thì những điều tốt đẹp lại dồn dập ập tới. Khoảnh khắc trước, bạn chẳng có gì, một khắc sau, bạn đã có nhiều hơn cả những gì bạn có thể đối phó với nó.

Hai giờ đồng hồ sau khi viết nhật ký, nàng đến chỗ làm thì Milan, ông chủ câu lạc bộ, đã đến tìm nàng:

“VẬY cô đã ra ngoài với anh chàng họa sĩ đó, có phải không?”

Hiển nhiên là Ralf đã được biết đến ở câu lạc bộ - nàng đã nhận ra điều này khi chàng trả số tiền bằng ba khách hàng mà không cần hỏi hạn giá cả. Maria chỉ gật đầu, cố gắng hành động một cách bí hiểm, nhưng Milan không để ý đến; anh ta biết về cuộc đời này nhiều hơn nàng.

“CÓ thể cô đã sẵn sàng cho giai đoạn kế tiếp. Có một vị khách đặc biệt của chúng ta thường xuyên hỏi về cô. Tôi đã nói với anh ta rằng cô chưa đủ kinh nghiệm, và anh ta đã tin tôi, nhưng có lẽ bây giờ đã đến lúc thử rồi.”

Một khách hàng đặc biệt?

“Điều này có nghĩa gì đối với người họa sĩ đó?”

“Anh ta cũng là một khách hàng đặc biệt.”

VẬY là mọi thứ nàng đã làm với Ralf Hart đã được một người nào đó trong số những đồng nghiệp của nàng làm. Nàng cắn môi và im lặng; nàng đã có một tuần lễ dễ chịu, tuyệt vời, và nàng không được phép quên những gì nàng đã viết.

“Tôi có nên làm điều gì tương tự với anh ta không?”

“Tôi không biết cô đã làm gì; nhưng tối nay, nếu có ai đó mời cô uống, hãy nói không. Những khách hàng đặc biệt sẽ trả nhiều hơn; cô không phải hối hận vì điều đó đâu.”

Công việc bắt đầu như nó vẫn thường thế. Những cô gái Thái Lan ngồi cùng nhau, các cô gái Colombia thì tiếp tục cái không khí thường lệ của họ, luôn tỏ vẻ biết mọi thứ, ba cô gái người Brazil (trong đó có Maria) nhìn một cách lơ đãng như thể không gì có thể làm họ ngạc nhiên hay thích thú. Ngoài họ ra, còn có một cô gái người Áo, hai cô gái người Đức, và số còn lại là những phụ nữ cao lớn, xinh đẹp với những đôi mắt xanh nhạt đến từ các quốc gia thuộc khối Đông Âu cũ, những cô gái này có vẻ sẽ kiếm được những ông chồng nhanh hơn các cô gái đến từ nơi khác.

Những người đàn ông bắt đầu đến - người Nga, Thụy Sĩ, Đức, tất cả bọn họ đều là những nhà quản trị doanh nghiệp bận rộn, có khả năng chi trả cho những dịch vụ có mức giá đắt nhất của các cô gái điếm ở một thành phố vào loại đắt nhất trên thế giới. Một vài người đến bàn của nàng, nhưng nàng vẫn để ý nhìn Milan, anh ta lắc đầu. Maria thấy hài lòng; đêm nay, nàng sẽ không phải giạng chân ra, chịu đựng đủ mọi thứ mùi, hay tắm vòi hoa sen trong những phòng tắm đôi khi rất lạnh lẽo ấy; tất cả những gì nàng phải làm là dạy một người đàn ông trở nên mê mẩn với tình dục cách làm tình như thế nào. Và khi nàng nghĩ

về điều đó, nàng thấy không phải mọi phụ nữ đều đủ sáng tạo để nghĩ ra câu chuyện về việc trao đổi những món quà.

Đồng thời, nàng cũng băn khoăn: Tại sao, sau khi đã ném trải mọi thứ rồi, những người đàn ông này lại muốn quay trở lại điểm xuất phát ban đầu chứ? Thật ra đó không phải là chuyện nàng quan tâm, chừng nào họ còn trả tiền một cách hậu hĩnh, nàng vẫn sẽ ở đây để phục vụ họ.

Một người đàn ông bước vào quán, trẻ hơn Ralf Hart; anh ta trông đẹp trai, mái tóc đen, hàm răng hoàn hảo, và mặc chiếc áo vét trông giống như kiểu áo của Mao - không bó chặt, chỉ có một cái cổ áo cao và bên trong là một chiếc sơ mi trắng không chèn vào đâu được. Anh ta đi lên phía quầy bar, từ chỗ đó cả anh ta và Milan cùng quay lại để nhìn Maria; sau đó anh ta tiến đến.

“Cô có muốn uống một ly không?”

Maria nhìn thấy Milan gật đầu, vì thế nàng mời anh ta ngồi xuống bàn của nàng. Nàng gọi một ly cocktail hoa quả và đợi anh ta mời nàng nhảy. Thế rồi anh ta tự giới thiệu:

“Tên tôi là Terence, tôi đang làm việc cho một công ty ghi âm ở Anh. Vì tôi chắc rằng mình đang ở một nơi mà tôi có thể tin tưởng được đội ngũ phục vụ, nên tôi muốn điều này chỉ hoàn toàn là việc giữa tôi và cô.”

Maria đang định bắt đầu nói chuyện về Brazil, nhưng anh ta ngắt ngang:

“Milan nói cô hiểu điều tôi muốn.”

“Tôi không biết anh muốn gì, nhưng tôi biết rõ công việc của mình.”

Họ đã không làm theo trình tự như bình thường; anh ta thanh toán hóa đơn, nắm lấy cánh tay nàng và họ lên một chiếc taxi, ở trong xe anh ta đưa cho nàng một nghìn franc. Khoảnh khắc đó làm nàng nhớ tới người đàn ông Á Rập mà nàng đã đi cùng đến một nhà hàng treo rất nhiều bức tranh nổi tiếng; đó là lần đầu tiên Maria nhận được số tiền giống như thế này, và thay vì cảm thấy vui mừng, nó làm nàng lo lắng.

Chiếc taxi dừng lại bên ngoài một trong những khách sạn đắt nhất thành phố. Người đàn ông chào nhân viên gác cửa và tỏ vẻ hoàn toàn thoải mái khi ở đây. Họ đi thẳng lên phòng của anh ta, một căn phòng có thể nhìn ra dòng sông. Anh ta mở một chai rượu vang - có thể là loại rượu nho hiếm có - và mời nàng một ly.

Maria ngắm anh ta trong khi anh ta uống; điều gì làm cho một người đàn ông giàu có, đẹp trai như anh ta muốn ở cùng với một cô gái điếm chứ? Khi chỉ có anh ta nói, nàng cố giữ im lặng, cố nghĩ ra xem cái gì sẽ làm cho một vị khách đặc biệt vui vẻ. Nàng biết rằng nàng không nên chấp nhận lời đề nghị này, nhưng một khi tiến trình đó đã bắt đầu, nàng cần phải làm theo sự dẫn dắt của anh ta nhanh nhất có thể; xét cho cùng thì không phải buổi tối nào nàng cũng có thể kiếm được một nghìn franc.

“Chúng ta có rất nhiều thời gian”, Terence nói. “Tất cả thời gian trên thế giới này. Cô có thể ngủ ở đây nếu cô muốn.”

Nhưng cảm giác về sự bất an của nàng quay trở lại. Người đàn ông này dường như không nằm trong số những vị khách ít nguy hiểm nhất, và không giống các khách hàng khác của nàng, anh ta nói chuyện rất điềm tĩnh. Anh ta biết điều anh ta muốn; anh ta mở một bản nhạc hoàn hảo, ở mức âm thanh hoàn hảo, trong một căn phòng hoàn hảo, với một ô cửa sổ hoàn hảo nhìn ra hồ của một thành phố hoàn hảo. Bộ vét của anh ta được may đo rất khéo, chiếc vali của anh ta ở ngay kia, trong góc phòng, rất nhỏ, như thể anh ta luôn đi du lịch nhẹ nhàng, hoặc như thể anh ta đến Geneva này chỉ vì đêm nay thôi.

“Tôi sẽ ngủ ở nhà” Maria nói.

Người đàn ông đối diện nàng thay đổi hoàn toàn. Một tia sáng lạnh băng xuất hiện trong đôi mắt mới đây thôi còn lịch lãm, hào hiệp.

“Ngồi kia”, anh ta nói, và chỉ vào một cái ghế bành cạnh chiếc bàn làm việc.

Đó là một mệnh lệnh! Một mệnh lệnh thực sự. Maria tuân theo, và thật kỳ lạ, nàng cảm thấy bị kích thích.

“Hãy ngồi một cách đàng hoàng. Lưng thẳng, như một quý bà. Nếu cô không làm được, tôi sẽ trừng phạt cô.”

Trùng phạt nàng! Một khách hàng đặc biệt! Trong giây lát, nàng hiểu ra mọi chuyện, nàng lấy một nghìn franc ra khỏi túi xách và để nó lên chiếc bàn.

“Tôi biết anh muốn gì”, nàng nói, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu, màu xanh da trời ấy. “Và tôi sẽ không làm điều đó.”

Người đàn ông có vẻ đã trở lại là con người của anh ta và anh ta có thể thấy rằng nàng đang nói thật.

“Hãy uống một ly rượu vang”, anh ta nói. “Tôi sẽ không bắt cô làm bất cứ điều gì. Cô có thể ở đây thêm lát nữa nếu cô thích, hoặc cô có thể về.”

Điều đó làm nàng thấy dễ chịu hơn.

“Tôi có một công việc. Tôi có một ông chủ là người bao bọc và tin tưởng tôi. Tôi sẽ rất biết ơn nếu anh không nói bất kỳ điều gì với ông ấy.”

Maria nói điều này mà không có chút gì thể hiện sự van xin hay tự thương hại trong giọng nói; nó chỉ đơn giản là cách mà mọi thứ vốn như vậy.

Terence một lần nữa trở lại là người đàn ông nàng gặp lúc đầu - không dịu dàng cũng chẳng thô bạo, chỉ là một người không giống những khách hàng khác của nàng, cho nàng ấn tượng là anh ta biết rõ điều anh ta muốn. Anh ta dường như xuất hiện từ một trạng thái xuất thần, từ một vở kịch chỉ vừa mới bắt đầu.

Liệu việc nàng rời khỏi đây bây giờ và không bao giờ có thể tìm ra sự thật về vị “khách hàng đặc biệt” này có đáng không?

“Chính xác thì anh muốn điều gì?”

“Cô biết điều tôi muốn. Sự đau đớn. Sự khốn khổ. Và niềm khoái lạc cho sự đánh đổi ấy.”

“Đau đớn và khốn khổ không thường đi cùng với khoái lạc”, Maria nghĩ. Và nàng tuyệt đối không muốn tin rằng chúng làm được điều đó, vì như thế nó sẽ tạo ra một điều có thực nằm ngoài những trải nghiệm tiêu cực của nàng.

Anh ta nắm lấy tay nàng và dắt nàng ra phía cửa sổ: ở bờ bên kia hồ nước họ có thể nhìn thấy đỉnh của một nhà thờ lớn. Maria nhớ là đã đi ngang qua nhà thờ đó khi nàng đi dạo trên con đường dẫn tới Santiago cùng Ralf Hart.

”Cô nhìn thấy dòng sông, hồ nước, những ngôi nhà và nhà thờ đó chứ? Chúng vẫn đẹp như năm trăm năm trước, ngoại trừ việc thành phố này đã từng bị bỏ hoang. Một căn bệnh kỳ lạ đã lan tràn khắp Châu Âu, và không ai biết vì sao có quá nhiều người chết như thế. Họ bắt đầu gọi căn bệnh đó là Cái Chết Đen - được Chúa Trời gửi xuống vì những tội lỗi của loài người.

Thế rồi một nhóm người quyết định hy sinh bản thân họ vì lợi ích của nhân loại. Họ hiến dâng thứ mà họ sợ hãi nhất: nỗi đau đớn thể xác. Họ bắt đầu dành nhiều ngày và nhiều đêm vừa đi dọc theo những cây cầu, những con phố đó, vừa tự đánh vào thân thể họ bằng những chiếc roi da và dây xích. Họ đang chịu đựng đau đớn dưới cái tên của Chúa và ngợi ca Chúa với nỗi đau của họ. Họ nhanh chóng nhận ra rằng họ hạnh phúc khi làm việc này hơn là làm bánh, làm việc trên những cánh đồng hay chăn nuôi đàn gia súc. Sự đau đớn không còn là nguyên nhân của nỗi khốn khổ nữa, mà là ngọn nguồn của khoái lạc bởi vì họ đang chuộc lại những tội lỗi cho loài người. Sự đau đớn trở thành niềm vui sướng, thành ý nghĩa của cuộc sống, thành khoái lạc.”

Đôi mắt của anh ta lại trở nên lạnh lùng. Anh ta nhặt số tiền Maria để trên mặt bàn lên, tách ra một trăm và năm mươi franc, rồi cho số tiền đó vào túi xách của nàng.

“Đừng lo lắng gì về ông chủ của cô. Đây là tiền hoa hồng của ông ta, và tôi hứa là tôi sẽ không nói gì cả. Bây giờ cô có thể đi.”

Nàng chộp lại số tiền.

“Không!”

Đó là rượu vang, người đàn ông Á Rập ở trong nhà hàng, người phụ nữ với nụ cười buồn bã, ý nghĩ nàng sẽ không bao giờ trở lại cái nơi bất hạnh này, nỗi sợ hãi về một tình yêu mới đang đến với nàng trong hình hài của một người đàn ông, những lá thư viết cho mẹ để kể về một cuộc sống tuyệt vời với những cơ hội làm việc, chàng trai từ thời thơ ấu, người đã hỏi mượn nàng một cây bút chì, những cuộc đấu tranh với chính bản thân nàng, tội lỗi, sự tò mò, tiền bạc, sự kiếm tìm để khám phá những giới hạn của chính nàng, và tất cả những cơ hội, cơ may nàng đã để lỡ. Một Maria khác đang ở đó: không phải nàng đang dâng tặng những món quà nữa, nàng đang dâng tặng chính bản thân nàng như một vật hiến tế.

“Tôi không còn sợ nữa. Hãy tiếp tục đi. Nếu cần, anh có thể trừng phạt tôi vì sự chống đối. Tôi đã nói dối, phản bội và phỉ báng người đã rất bao bọc và thương yêu tôi.”

Nàng đang bước vào linh hồn của cuộc chơi. Nàng đang nói những điều đúng đắn.

“Quý xuống!” Terence nói bằng một giọng trầm và lạnh băng.

Maria tuân theo. Nàng chưa bao giờ bị đối xử như thế, và nàng không biết liệu điều này là tốt hay là xấu, chỉ biết rằng nàng muốn tiếp tục tiến tới; nàng đáng bị làm nhục vì tất cả những gì nàng đã làm với cuộc đời mình. Nàng đang bước vào một vai diễn, trở thành một người khác, một người phụ nữ mà nàng hoàn toàn không quen biết.

“Cô sẽ bị trừng phạt vì cô là đồ vô dụng, vì cô không biết những luật lệ và vì cô không biết gì về tình dục, cuộc sống hay tình yêu cả.”

Trong lúc nói, Terence đã hoàn toàn biến đổi thành hai người đàn ông khác biệt. Một người đang rất điềm tĩnh giải thích về các luật lệ cho nàng và một con người khác khiến nàng cảm thấy đó là kẻ độc ác, khôn khổ nhất thế gian này.

“Cô có biết vì sao tôi đang làm điều này không? Bởi vì không có khoái lạc nào to lớn, vĩ đại hơn việc đưa một ai đó vào một thế giới chưa được biết đến. Lấy đi sự trong trắng của một người - sự trong trắng không phải của thân xác, mà là của tâm hồn họ, cô hiểu không?”

Nàng đã hiểu.

“Hôm nay cô có thể hỏi những điều cô thắc mắc, nhưng lần tới, khi tấm màn của rạp hát được kéo lên, vở kịch sẽ bắt đầu và không thể dừng lại. Nếu nó dừng lại, đó là bởi vì tâm hồn của chúng ta không tương hợp với nhau. Hãy nhớ: nó là một vở kịch. Cô phải là người mà cô chưa bao giờ có dũng khí để trở thành. Dần dần, cô sẽ khám phá ra rằng cô chính là người đó, nhưng cho tới khi cô có thể nhìn thấy điều này một cách rõ ràng, cô phải giả vờ và bịa đặt.”

“Điều gì sẽ đến nếu tôi không thể chịu được sự đau đớn đó?”

“Không có sự đau đớn nào cả, chỉ có những điều sẽ biến thành niềm khoái cảm và sự kỳ diệu mà thôi. Nó hình thành nên một phần của vở kịch để nói: “Đừng đối xử với tôi như thế, anh thực sự đang làm tôi đau.” Như là: “Hãy dừng lại đi, tôi không thể chịu hơn nữa!” để tránh nguy hiểm...” Anh ta ngắt ngang ở đây và nói: “Hãy cúi đầu xuống; đừng nhìn tôi như thế!”

Maria, vừa quỳ, vừa cúi thấp đầu nhìn chằm chằm xuống sàn nhà.

“...để tránh cho mối liên hệ này trở thành nguyên nhân gây ra bất kỳ tổn hại nghiêm trọng nào cho cơ thể, chúng ta có hai mật mã. Nếu một người trong chúng ta nói “vàng”, điều đó có nghĩa là mức độ mãnh liệt nên được giảm đi một chút. Còn nếu ai trong chúng ta nói “đỏ”, thì cần phải dừng lại ngay lập tức.”

“Anh nói ‘một người trong chúng ta’...”

“Chúng ta sẽ thay phiên. Một người không thể tồn tại nếu không có người kia; không ai có thể biết cách làm nhục người khác nếu bản thân họ không trải qua việc bị làm nhục.”

Đó là những từ ngữ khủng khiếp, đến từ một thế giới nàng không hề biết, đầy bóng đen, sự nhớp nhúa và sa đọa. Tuy thế, nàng vẫn muốn tiếp tục - thân thể nàng đang run lên vì sợ hãi và phấn khích.

Terence đặt tay lên đầu nàng với một sự dịu dàng ngoài mong đợi.

“Đó là tất cả.”

Anh ta yêu cầu nàng đứng lên, không đặc biệt tử tế, nhưng cũng không phải với cùng một sự hung hăng sống sượng như anh ta thể hiện lúc trước. Vẫn còn run rẩy, Maria mặc áo khoác. Terence nhận thấy trạng thái ấy của nàng.

“Hãy hút một điếu thuốc trước khi cô đi.”

“Đã không có gì xảy ra.”

“Nó không cần phải xảy ra. Nó sẽ bắt đầu đến trong tâm hồn cô, và trong lần tới khi chúng ta gặp nhau, cô sẽ sẵn sàng.”

“Vậy tối nay có đáng một nghìn franc không?”

Anh ta không trả lời. Anh ta cũng hút một điếu thuốc và họ cùng uống cạn rượu vang, lắng nghe bản nhạc hoàn hảo, cùng nhau tận hưởng sự im lặng, cho đến khi phải nói điều gì đó, và Maria lấy làm kinh ngạc bởi chính những lời nàng nói:

“Tôi không hiểu tại sao tôi lại muốn bước vào sự nhớp nhúa này.”

“Một nghìn franc.”

“Không, đó không phải là lý do.”

Terence dường như vui vì câu trả lời của nàng.

”Tôi cũng vừa tự hỏi bản thân mình. Marquis de Sade (Donatien Alphonse Francois de Sade, Marquis de Sade (1740-1814): Một nhà quý tộc, nhà cách mạng, tiểu thuyết gia người Pháp. Các tiểu thuyết của ông mang tính triết học và ông đề cập nhiều đến vấn đề thông dâm, ác dâm, khai thác những đề tài gây tranh cãi như cưỡng hiếp, hành động thú tính, bệnh hoạn ‘quan hệ tình dục với xác chết.’) đã nói rằng những kinh nghiệm tốt nhất mà một người đàn ông có thể có là những thứ đưa anh ta đến giới hạn tột cùng; đó là cách duy nhất chúng ta học, bởi vì nó đòi hỏi tất cả sự dũng cảm của chúng ta. Khi một ông chủ làm nhục một nhân viên, hay một người đàn ông làm nhục vợ ang ta, anh ta chỉ đơn thuần là hèn nhát hoặc là đang trả thù cuộc đời, họ là những kẻ không bao giờ dám nhìn thẳng vào đáy sâu tâm hồn mình, không bao giờ nỗ lực để biết khởi nguồn của ham muốn giải phóng con quái vật hoang dã đó, hoặc để hiểu rằng tình dục, sự đau đớn và tình yêu là tất cả những trải nghiệm cuối cùng.

Chỉ có họ, những người đã biết những ranh giới mới biết về cuộc sống; mọi thứ khác chỉ là đang trôi cùng thời gian mà thôi, lặp lại giống nhau những nghĩa vụ, già đi và chết dần mà chưa từng khám phá ra họ đang làm gì ở đây.”

Lại trên con phố này, trong cái giá lạnh này, và lại ham muốn đó. Anh ta đã sai, không nhất thiết phải biết rõ về những con quỷ trong con người bạn để có thể tìm thấy Chúa Trời. Nàng đi ngang qua một nhóm sinh viên đang bước ra từ một quán bar; họ đều vui vẻ và hơi ngà ngà say, họ đều đẹp và trông thật khỏe mạnh; họ sẽ nhanh chóng tốt nghiệp đại học và bắt đầu cái người ta vẫn gọi là “cuộc đời thực”. Làm việc, kết hôn, con cái, truyền hình, sự cay đắng, tuổi già, cảm giác đánh mất đi nhiều thứ, vỡ mộng, đau ốm, bất lực, phụ thuộc vào người khác, sự cô đơn, và cái chết.

Điều gì đang xảy ra đây? Nàng đang kiếm tìm sự yên bình mà ở đó nàng có thể sống “cuộc đời thực” của nàng; quãng thời gian ở Thụy Sĩ, quãng thời gian được làm những điều nàng chưa bao giờ dám mơ tới, chỉ là một giai đoạn khó khăn mà mọi người đều phải trải qua lúc này hay lúc khác. Trong suốt giai đoạn khó khăn này, nàng lui tới Copacabana, đi cùng người đàn ông vì tiền, đóng vai Cô Gái Ngây Thơ, Người Đàn Bà Quyền rũ và Bà Mẹ Hiểu Biết, tùy thuộc vào từng khách hàng. Nhưng đó chỉ là công việc mà nàng làm với toàn bộ sự thành thạo và chuyên nghiệp - vì những món tiền boa - và với rất ít sự hứng thú - vì nàng sợ rằng sẽ quen với nó. Trong chín tháng qua, nàng đã điều khiển cái thế giới quanh nàng, và ngay trước khi định trở về quê nhà nàng lại phát hiện ra rằng nàng có thể yêu mà không cần được đền đáp, có thể chịu đựng tình yêu như thế mà không vì bất kỳ lý do nào. Cứ như là cuộc đời đã chọn cái phương thức kỳ lạ, hèn hạ này để dạy cho nàng về những bí ẩn của chính nàng, về ánh sáng và bóng tối trong con người nàng.

Trích từ nhật ký của Maria, vào đêm sau cuộc gặp gỡ đầu tiên với Terence:

Anh ta đã trích dẫn Marquis de Sade, một nhân vật tôi chẳng biết gì cả, ngoại trừ từ “ác dâm”. Sự thật là chúng ta chỉ biết về nhau khi chúng ta đạt tới những giới hạn của chính mình, nhưng điều đó cũng là sai, bởi vì không cần thiết phải biết mọi điều về bản thân chúng ta; sự tồn tại của con người được tạo ra không phải chỉ để đi kiếm tìm sự khôn ngoan, mà còn để cày cấy trên mảnh đất này, ngóng chờ trời mưa, trồng lúa mì, thu hoạch ngũ cốc, làm bánh mì.

Trong tôi có hai người phụ nữ: một người muốn có tất cả niềm vui sướng, đam mê và phiêu lưu mà cuộc đời có thể mang đến. Một người lại muốn là một kẻ nô lệ cho thói thường, cho cuộc sống gia đình, cho những điều có thể được lên kế hoạch và đạt được. Tôi là một bà nội trợ và là một con điếm, cả hai đều đang sống trong cùng một thân xác và đang tranh đấu.

Cuộc gặp gỡ của hai người phụ nữ đó là một trò chơi đầy những mạo hiểm đáng sợ. Một điệu nhảy tuyệt diệu. Khi chúng tôi gặp nhau, chúng tôi là hai nguồn năng lượng siêu nhiên, hai vũ trụ va chạm vào nhau. Nếu như cuộc gặp gỡ ấy không diễn ra một cách thành kính, vũ trụ này sẽ hủy diệt vũ trụ kia.

Maria, một cô gái luôn khao khát tình yêu nhưng luôn bị ám ảnh bởi suy nghĩ tình yêu luôn đồng nghĩa với sự đau khổ. Trở thành một cô gái điếm, đó hoàn toàn là lựa chọn của cô, và trong mấy tháng làm việc, cô luôn ý thức về công việc của mình, luôn “trau dồi kiến thức” và kinh nghiệm trong nghề và làm vừa lòng các khách hàng. Rất nhiều đàn ông đã đi qua cuộc đời của Maria như thế, không bao giờ mang lại cho cô cảm giác yêu thương hay cảm giác khoái lạc trong quan hệ - điều mà cô cũng luôn tìm kiếm và khao khát có được. Nhưng ở trong sâu thẳm tâm hồn mình, giấc mơ mình sẽ yêu và được yêu của Maria vẫn như một ngọn lửa âm ỉ cháy. Và khi Ralf đến, mang theo ngọn gió ấm áp của tình yêu đích thực đã thổi bùng lên ngọn lửa bấy lâu ngủ yên ấy. Anh là người phát hiện ra “ánh sáng” trong cô, kéo cô ra khỏi mê cung của những điều tội lỗi và xấu xa trong sex, trong suy nghĩ của cô, dẫn cô đến thiên đường của sự trong sáng, tình yêu, ước mơ và hạnh phúc. Một kết thúc ngọt ngào như phần kết của những câu chuyện cổ tích cho mỗi tình lãng mạn này, cuối cùng hai trái tim, hai tâm hồn, hai thể xác hòa quyện trong một tình yêu vĩnh cửu. Với 11 phút tác giả đã làm tôi thực sự hài lòng khi mua cuốn truyện này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/11-phut>